

Giới thiệu Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điều Dân Muốn Hại Bản Cung

"Ta và Hoàng đế ca ca cùng nhau rơi xuống sông , người cứu ai trước ?" Công chúa nghiêm trang hỏi.

Thị vệ: "...", công chúa ngài không phải biết bơi sao?

Hoàng đế nhìn bản thân muối muối trước mặt chú mình chết , bất đắc dĩ nâng trán.

Muối muối công chúa bệnh lại tái phát, thái y nào có thể trị ?

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điều Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Năm Hồng Hi thứ sáu , Minh Tuyên đế Phụng Minh Tuyên trên đường đi lễ chùa gặp chuyện, hôn mê bất tỉnh . Yến vương Phụng Tuấn Ngạn trở thành Nhiếp Chính vương, chủ trì triều chính, cùng năm ngày mười lăm tháng sáu, Minh Tuyên đế băng hà, hưởng dương ba mươi tuổi , táng cảnh lăng.

Lúc đại thần đề cử Yến vương đăng cơ , Bình Tây Hầu gia cùng với Thái hậu chất nữ Triệu Dương quận chúa động thân mà ra, đưa ra chứng cứ chỉ ra tiên đế là do Yến vương làm hại, Yến vương cự tuyệt không thừa nhận . Tháng bảy , Yến vương đăng cơ, sửa quốc hiệu vì Kiến Văn.

Mà Tô thừa tướng vẫn cùng Bình Tây vương giao hảo lại thái độ khác thường, đứng ra tố cáo Bình Tây vương có tâm mưu nghịch , văn võ cả triều khiếp sợ.

Bình Tây vương kéo quân , tấn công lên kinh thành, một trận đánh hơn ba năm.

Mà giờ phút này, trên sườn núi cách Bình Tây vương phủ mấy dặm xa , cũng là một cảnh tượng khác .

Chiêu Hoa công chúa đầy người nước bùn, trên người nàng vấy màu hồng đào đã sớm bị nước bùn nhuộm bẩn , chân váy không biết bị cái gì cắt đứt , lộ ra mắt cá chân loang lổ vết máu , miệng vết thương còn chưa khép lại, nhiễm máu đen, vừa đỏ vừa sưng.

Nàng nhìn nhìn bóng dáng đuổi theo phía sau , cảm thấy tuyệt vọng, xem ra là trốn không thoát rồi.

Sau lưng nàng, Nghiêm Như cao cao tại thượng ngồi ở trên lưng ngựa, liếc mắt đánh giá nàng, ánh mắt dừng ở mắt cá chân nàng , đầy mỉa mai, hân hân vui vẻ roi ngựa trên tay lên , ung dung nói: “Công chúa, bản Thế tử khuyên người, đừng có gây dục vô ích , xem tại tình nghĩa phu thê sáu năm qua , chỉ cần người giao ra ngọc tỷ và thư tín, ta sẽ đổi đổi người giống trước kia , được không ?”

Ngữ khí tuy là thương lượng , trên mặt hân hân vẻ mặt cũng là tràn đầy tự tin, coi như người trước mặt chẳng qua cũng chỉ là vật trong lòng bàn tay hân .

Chiêu Hoa công chúa ngẩng đầu cảm tức nhìn nam tử trước mặt , khuôn mặt tuyệt mỹ nở nụ cười đầy mỉa mai ;.

Sáu năm tình cảm phu thê ?

Ha ha, thật sự là quá buồn cười.

Năm đó mẫu hậu đưa ra ý chỉ gả nàng cho Bình Tây Vương Thế tử làm vợ, nàng cũng đối hân ôn nhuận như ngọc vừa gặp đã thương . Ai biết hôn kỳ qua không bao lâu, hân liền trước sau nạp thiếp, mỗi một lần đều biểu hiện hân thân bất đo kỷ, không thể không nạp. Nàng khi đó đề non, đối hân nản lòng thoái chí, liền cả ngày trốn ở trong sân, không để ý thế tục.

Một năm sau lúc Tế Tự , hoàng huynh gặp chuyện, nàng cực kỳ bi thương, tiến đến kinh thành làm bạn hoàng huynh, mà hân, ở trước mặt hoàng huynh còn đang hôn mê khóc lóc nức nở . Ngày đêm không ngừng canh giữ ở bên người hoàng huynh , mọi việc tự thân tự lực, ngay cả hoàng huynh nôn ói , hân cũng không ngại , tự mình hỗ trợ xử lý.

Nếu không phải thấy hân như thế trung thành và tận tâm, nàng lại như thế nào sẽ tin tưởng hân . Khi đó nàng đối hân đã không có tình cảm vợ chồng , trợ giúp hân chẳng qua là lợi dụng hân để chống lại Yến vương. Mà hân, cũng là lợi dụng nàng cướp lấy thiên hạ của Phụng gia .

Hận chỉ hận, nàng không biết nhìn người , bị lời ngon tiếng ngọt của hân dụ dỗ , là bản thân tự nhảy vào trong bẫy mà hân tỉ mỉ thiết kế . Ba năm này càng là một lòng thay hân mưu hoa, thiết kế đẩy ngã Yến vương . Nếu không phải thời gian qua từ hành vi của bọn họ nhận thấy được không ổn, mệnh Tần Mặc âm thầm điều tra, nàng cũng sẽ không biết, Bình Tây vương đúng là có tâm mưu quyền oán vị.

Tiếp theo, nàng liền bị nhốt lại, vừa nhốt, chính là ba tháng.

Chiêu Hoa công chúa cười lạnh ra tiếng: “Hà , ngươi tưởng như thế nào đối đãi? Là nhốt ta ở Phụng Di viện, ngày đêm phải người giám thị, hay là muốn độc cam ta, chém rớt hai tay của ta , để tránh ta ngày sau phản kích? Chỉ sợ ở trong mắt ngươi, chỉ có người chết mới sẽ không nói đi” .

Nàng nhìn ở đối diện ám vệ đồng loạt giờ cung tiến với mình , không chút nghi ngờ, phàm là nàng đem ngọc tỷ giao ra, ngay sau đó, hắn cũng lấy mạng của nàng .

Ở cùng với hắn lâu như vậy, nàng biết rất rõ ràng , hắn là hạng người tâm ngoan thủ lạt.

”Ngươi còn nghĩ mình là công chúa cao cao tại thượng , còn là Thế tử phi của ta , đối đãi thiên hạ, ngươi chính là ta Đại Nguyên Triều hoàng hậu, tiền hô hậu ủng, chịu vạ người kính ngưỡng...”

Nghiêm Như mảy mui lại, cùng nàng làm bạn đến bây giờ, tuy rằng chưa nói tới phu thê tình thâm, nhưng coi như là ở chung hòa thuận, không đến một khắc cuối cùng , hắn cũng không đồng ý làm tuyệt .Chờ phụ vương đi lên ngôi vị hoàng đế, hắn sẽ thỉnh chỉ cầu phụ vương tha thứ nàng, cho nàng lưu cái toàn thân, coi như là đối bọn họ tình cảm nhiều năm như vậy một cái công đạo.

”Ha ha ha - - “

Chiêu Hoa công chúa nghe vậy, như là nghe được chuyện gì buồn cười , ngửa mặt lên trời cười lớn, nước mắt từ trên gương mặt gầy yếu của nàng chảy xuống, giống như lông của nàng rơi vào bụi gai , “Hoàng thượng... Hoàng hậu... khả khả, còn Đại Nguyên Triều, các ngươi ngay cả quốc hiệu đều nghĩ tốt lắm phải hay không? Nghiêm Như ngươi này câu tặc! Ngươi mưu toan cướp lấy thiên hạ của Phụng gia ta , còn không biết xấu hổ đứng ở chỗ này hứa hẹn hoàng hậu vị , chỉ bằng ngươi? Ngươi tính cái gì vậy!”

Nghiêm Như cười lạnh, hồ hững nói: “Ngoan độc? Ha ha... So về sự ngoan độc, ai cũng đánh không lại công chúa ngươi , cùng người ngoài đối nghịch lại thân ca ca , chắc chắn, xuống tay nhưng là không lưu tình chút nào . Yên vương sợ là muốn hận thấu ngươi rồi” .

Thấy Chiêu Hoa công chúa cao ngạo đứng ở nơi đó, trên mặt không hề hối hận, Nghiêm Như đón nhận ánh mắt nàng bất khuất không buông tha , hung ác nham hiểm nheo mắt lại, đôi mắt vừa chuyển, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, khóe miệng bỗng nhiên tách ra một nụ cười tàn nhẫn, “Chết đến nơi còn như vậy mạnh mẽ, Chiêu Hoa công chúa, ngươi đã rượu mời không uống phải muốn uống rượu phạt . Bản Thế tử sẽ không ngại nói cho ngươi, Hoàng huynh ngươi âu yếm nhất , tên Đoàn Mệnh Quý kia đều không phải là chết vào tay Yên vương cùng Tô Thừa Tướng , mà là cha ta phái người ám sát . Rồi sau giả họa cho Yên vương, ngươi hoàng huynh chết thật thảm, thật vất vả từ trong hôn mê tỉnh lại, cũng may mắn ông trời có mắt, ngày đó là ta phụng dưỡng ở bên người hắn, nhìn thấy hắn tỉnh táo lại, ta liền bịt miệng mũi của hắn , đưa hắn về Tây thiên , ngươi thực nên xem về mặt của hoàng huynh ngươi lúc đó , trông mặt đều nhanh trừng bay ra , khả khả ha...”

Thấy nàng sắc mặt dần dần trắng bệch, thần sắc hoảng hốt , trên mặt Nghiêm Như tươi cười càng thoải mái: “Bản Thế tử không ngại lại nói cho ngươi, muội muội Triều Dương quận chúa của ngươi , trước lúc ngươi ta đại hôn , cũng đã đem thân mình cho ta, ông ngoại Lý Quốc Công của ngươi , sáng sớm liền tìm đến bên người cha ta tìm nơi nương tựa , mà ngươi một lòng hận lão thất phu Tô Hiền kia , thế nhưng gần đến giờ cuối cùng, động thân thay Tam hoàng tử càn vài đao, chắc chắn, cũng thật là hộ chủ tình thâm, ngươi còn thiết kế hại chết nữ nhi của hắn . Ngươi nói, ngươi không ngoan độc sao, ngươi cùng ta lại có cái gì khác nhau? Nếu là tiền hoàng ở dưới địa phủ có biết, sợ là cũng bị ngươi làm tức giận đến sống lại , hắn nhưng là thương yêu nhất ngươi...”

”Ngươi cầm miệng ;!”

Chiêu Hoa công chúa kinh hãi vô cùng, nàng hai mắt sung huyết, không thể tin xem hắn, nội tâm giống bị trọng vật hung hăng đâm một chút, đau đớn mãnh liệt , nàng liền tưởng đến lúc trước.

Đúng , lúc trước, thật là hắn nén lệ, chạy tới nói cho nàng là Yên vương hạ độc thủ, là Yên vương mưu hại hoàng huynh của nàng , bộ dáng bị phản muốn chết làm nàng nguyên bản liền hoài nghi là Yên vương càng thêm kiên định . Hoàng huynh xảy ra chuyện , nàng chỉ cảm thấy bầu trời của nàng sụp xuống , mọi thứ hết thấy cũng không ở trong mắt nàng, nàng một lòng chỉ nghĩ đến báo thù.

Sau này, nàng không phải là không có hoài nghi quá chuyện này , hắn diễn rất giỏi , diễn rất thật , hơn nữa Yên vương lại là người thô bạo quái đản, từ trước đến nay đối hoàng huynh bất kính, năm lần bảy lượt cùng nàng đối nghịch, nàng liền... Chiêu Hoa công chúa nỗ lực tiêu hóa tin tức này, nghĩ đến này, trước mắt biến thành màu đen, tâm như là đau đến không có tri giác . Nàng mảy mui lại, cúi người, máu từ yết hầu phun ra, nhuộm đỏ mặt đất, nàng nén lệ, thê thảm cười: “Ha ha ha... Không nghĩ tới, ta dĩ nhiên là tin sai người , thay kẻ thù làm việc . Nghiêm Như , không nghĩ tới đúng là ngươi giết hoàng huynh , hoàng huynh hắn đối với ngươi không tệ, ngươi thật nhẫn tâm !”

Nàng lau vết máu nơi khóe môi , cố chấp đứng, đứng thẳng tắp, bị nhốt lâu như vậy, chạy trốn lâu như vậy, thế lực đã som chống đỡ hết nổi, trong lòng biết bản thân chạy không khỏi một kiếp này .Chiêu Hoa đứng ở nơi đó, tùy ý gió lạnh thổi mạnh da thịt, đau đớn trên người càng thêm rõ ràng, mỗi một chỗ đều đang nhắc nhở nàng, nàng ngu xuẩn biết bao nhiêu.

Phụ hoàng cần chính yếu dân, hậu cung mộng manh, con nối dòng lại ít , dưới gối chỉ có ban nam một nữ . Đại hoàng tử Phụng Minh Tàn chính là do cung nữ sinh, luôn luôn dưỡng ở bên người Tô quý phi , sớm ốm chết, mà Tô quý phi lúc phụ hoàng qua đời cũng là tuần táng . Tam hoàng tử cũng là Yên vương Phụng Tuấn Ngạn là do Hiền phi sinh, mà nàng cùng hoàng huynh lại là thân huynh muội nhất mẫu đồng bào . Bởi vậy, thuở nhỏ nàng liền cùng hoàng huynh gần gũi , mà không thích Yên vương cả ngày lạnh mặt, mặt như băng sương .

Yên vương luôn cùng hoàng huynh đối nghịch, trên triều đình công nhiên chống đối hoàng huynh, mỗi khi đối với nàng cũng là nói chuyện không lưu tình chút nào, nàng ghét hắn cực kỳ .

Đây cũng là nguyên nhân vì sao khi hoàng huynh gặp chuyện không may , người đầu tiên nàng hoài nghi chính là Yến vương . Nàng chiếm cung điện, không chịu cho Yến vương tới gần hoàng huynh đang hôn mê . Nàng sai tín Nghiêm Như , làm cho hắn có cơ hội có thể lợi dụng, nàng giúp đỡ Nghiêm Như tấn công Yến vương..

Người thân nhất của nàng lại bị người bên gối của nàng hại chết , mà nàng, lại tự tay đem giang sơn đưa đến trong tay tặc nhân . Nghiêm Như nói đúng, hoàng huynh nếu là ở địa phủ có biết, sợ là bị tức giận đến sống lại . Hoàng huynh sẽ không tha thứ nàng, Yến vương sẽ không tha thứ nàng, Tô Mộ Tuyết bị nàng hại chết sẽ không tha thứ nàng... Nàng, cũng vô pháp tha thứ bản thân!

”Nhẫn tâm?”, Nghiêm Như khinh thường nói:”Từ xưa thành đại sự , không câu nệ tiểu tiết, mặc kệ là triều đại nào đều là từ máu tươi với xương cốt mà kiến thành . Công chúa, ta khuyên ngươi vẫn là ngoan ngoãn giao ra đây, khỏi bị da thịt khô, bản Thể tử khiến trách phạm nhân không nghe lời , có rất nhiều thủ đoạn, này... Ngươi đều kiến thức quá” .

Chiêu Hoa công chúa nguyên bản thân mình liền gầy yếu giống như sắp bay mất , ở trong gió hiu quạnh, nàng hai mắt đỏ đậm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hừ, hãy bớt sàm ngôn đi, muốn chém giết muốn bóc lột tùy ngươi , muốn nghe lời khách sáo từ ta , ta khuyên ngươi sớm chết tâm đi !”

Nghiêm Như , hắn sợ là còn không biết đi, ba năm trước lúc hoàng huynh băng hà , ngay cả khi trợ giúp hắn đối phó Yến vương . Nàng đã đem di chiếu hoàng huynh phó thác cho bá phụ Hoài Nam vương của nàng . Đối phó Yến vương là một chuyện, nhưng thiên hạ này, chung quy là thiên hạ của Phượng gia nàng .

Nàng lại tin tưởng hắn, đúng là vẫn còn để lại chút phòng bị.

Huống chi , ngọc tỷ chân chính vào ba ngày trước nàng cũng đã phó thác cho Liễu Tổ Y , tính cả chứng cứ Bình Tây vương mưu quyền soán vị ra roi thúc ngựa đưa tới Hoài Nam vương phủ. Nàng còn ở tại chỗ này, chẳng qua là hấp dẫn lực chú ý của hắn , vì đơn thuần tranh thủ thời gian thôi.

Bởi vì chỉ có nàng ở đây, Nghiêm Như mới sẽ không hoài nghi.

Cũng chỉ có nàng ở đây, Liễu Tổ Y mới có thể thuận lợi đem tín vật đưa ra ngoài.

Hắn như vậy trời sinh tính đa nghi , là không tin tưởng nàng sẽ đem vật quan trọng như ngọc tỷ giao cho một tỷ nữ bảo quản.

Chiêu Hoa công chúa trong mắt tránh qua một tia quyết tuyệt, đã hắn tưởng muốn thiên hạ, vậy nàng liền giúp hắn tìm vài đối thủ, Hoài Nam vương, Cung thân vương, bọn họ đều là người Phượng gia , trên tay nắm giữ trọng binh, thiên hạ này hươu chết về tay ai, còn không nhất định đâu.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khố, Luôn Có Điều Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Edit:ngocthuybachdang .

Nghiêm Như không muốn lại cùng nàng lật lọng , tráo trở . Hắn đưa tay , lấy cung tiễn từ trong tay thị vệ , cao thấp đánh giá một phen , kéo dây , nhắm ngay ngực công chúa .

Đột nhiên có một bóng đen vọt lại, thân hình nhanh như chớp , nhảy đến gần đó , ôm công chúa gắt gao hộ ở trong ngực.

Nhìn đến người tới, ngay cả công chúa vẫn đang tức giận nhưng vẫn đều biểu hiện thật sự lạnh nhạt bỗng nhiên kinh hoảng lên, nàng túm cánh tay người tới, “Tần Mặc , ngươi... Ngươi thế nào đã trở lại? Tổ Y đâu?”

Hắn không phải là che chở Tổ Y đến Hoài Nam vương phủ sao?

Hay là đã xảy ra chuyện , bị người của Bình Tây vương phủ chặn lại rồi.

Công chúa càng nghĩ càng kinh hoảng, hai mắt không hề chớp nhìn nam tử áo đen phía trước , ý đồ từ trên gương mặt lạnh lùng của hắn nhìn đến một đáp án.

”Công chúa yên tâm, thuộc hạ hộ tống Tổ Y cô nương đến nơi , nửa đường gặp Phong công tử, người và tín vật đều đã giao cho hắn rồi.” Nam tử áo đen mặt không biểu cảm nói.

Chiêu Hoa công chúa thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, ngược lại lại là ngăn ra, “Vậy ngươi tới làm cái gì?”, hắn đã đưa Tổ Y tới nơi an toàn , hoàn thành nhiệm vụ, vì sao còn muốn quay lại ?

Hay là lại xảy ra biến cố gì ?

Nghĩ đến này, tim của nàng lại thót lên.

Nam tử áo đen nhìn xem nữ tử trước mặt , gương mặt hắn vẫn như trước kia , chính là mày nhú chặt , thấy Chiêu Hoa công chúa chỗ sâu trong đôi mắt mang theo sầu bị đậm tới mức tan không được . Hắn nội tâm đau xót, trên mặt cũng không hiển, ảm giọng nói: “Thuộc hạ đến mang công chúa đi” .

Hắn tự nhiên là vì nàng mà đến.

Từ lúc công chúa hạ lệnh sau, hắn chỉ biết, công chúa là tồn một lòng muốn chết, hắn muốn mạng nàng đào tẩu, lấy võ công của hắn vẫn là có tám phần nắm chắc, nhưng là công chúa chỉ không ở đây . Hắn cũng bất lực, chỉ có thể theo tâm ý của nàng, vì đạt thành tâm nguyện của nàng, hắn một đường ra roi thúc ngựa, lấy tốc độ nhanh nhất hộ tống Tô Y cô nương rời đi, cũng may mắn ông trời thương hại, làm cho bọn họ trên đường gặp Hoài Nam Vương Thế tử, hắn đem Tô Y phó thác Thế tử , một lát chưa ngừng, chạy trở về, chỉ vì thấy mặt nàng lần cuối cùng .

Lần này, nếu có hy vọng còn sống, hắn định đem hết toàn lực hộ tống công chúa rời đi.

Nếu như không có, vậy hắn sẽ chết cùng nàng , trên đường xuống địa phủ , hắn sẽ vẫn như trước hộ ở bên người nàng, vì nàng vượt mọi chông gai.

Nàng sống , hắn sẽ ở bên cạnh , yên lặng thủ hộ nàng.

Nàng chết , hắn cũng tuyệt không sống tạm.

Nghiêm Như xem bọn họ, tức thời cũng nhận ra người tới, hắn tên gọi Tần Mặc , là tiên hoàng lúc còn sống , ban cho Chiêu Hoa công chúa làm thị vệ cận thân . Trước khi đến bên người công chúa , hắn nhưng là cao thủ đệ nhất của đại nội .

Hắn từng tận mắt thấy hắn là như thế nào lấy một địch trăm, như thế nào bách phát bách trúng, như thế nào một mũi tên trúng ba con chim . Hắn võ nghệ cao cường, thậm chí tại phía xa trên hắn, nhân tài như vậy, ở trong loạn thế này, vốn nên kiến công lập nghiệp, trở thành một đại danh tướng, lại lưu lạc trở thành một thị vệ cận thân nho nhỏ bên người công chúa , thật sự là có chút lãng phí rồi.

Nghiêm Như hít mắt nhìn Tần Mặc từ trên xuống dưới , nổi lên ý tích tài , hắn cao giọng nói: “Tần Mặc , bản Thế tử biết ngươi là một nhân tài, chim khôn lựa cành mà đậu, hiền thần chọn chủ mà theo . Ngươi nếu là theo bản Thế tử, bản Thế tử liền chuyện cũ sẽ bỏ qua, cho ngươi làm đại tướng quân ở dưới trướng , ngày sau thăng quan thêm tước, phong hầu bá tước, làm rạng rỡ tổ tông , chẳng phải đẹp cả đôi đường .”

Tần Mặc nghe vậy, đem công chúa hộ ở sau người, ngẩng đầu, đôi mắt lạnh lùng dừng ở trên người Nghiêm Như , trong giọng nói lạnh nhạt lộ ra ba phần đùa cợt, “Thừa nhân chi xa giả tái nhân chi hoạn, y nhân chi y giả hoài nhân chi ưu, thực nhân chi thực giả tử nhân chi sự (ngồi xe của người thì chờ hoạn nạn cho người , mặc áo của người thì ôm ưu tư cho người , ăn cơm của người thì sống chết cho việc của người – Hòa Âm Hầu liệt truyện) tiên hoàng cùng công chúa đối ta có ơn tri ngộ . Tần Mặc tuy là hạ nhân, nhưng cũng hiểu được như thế nào tích thủy chi ân đừng tuyên trương báo , tự nhiên không màng sống chết, vì công chúa vượt lửa qua sông, sẽ không tiếc” .

Ý ở ngoài lời chính là hắn Nghiêm Như không bằng một hạ nhân , là một tiểu nhân không tri ân không báo đáp .

Chiêu Hoa công chúa nghe vậy, không khỏi ghé mắt, nàng xem bóng lưng vĩ ngạn vững vàng chắn ở trước người mình , có chút động dung . Ở vào thời điểm nàng tuyệt vọng nhất, thế nhưng có một người không để ý sinh tử đứng lên, đối mặt người khác dụ dỗ đe dọa, vẫn cứ thờ ơ, cao giọng nói qua hẳn nguyện vì nàng vượt lửa qua sông, sẽ không tiếc.

Mẫu hậu của nàng , phu quân của nàng, đều đã từng luôn miệng nói yêu nàng lại ruồng bỏ nàng . Đến cuối cùng , dĩ nhiên là một thị vệ nàng thậm chí luôn xem nhẹ lại vì nàng động thân mà ra.

Nghiêm Như sắc mặt trầm xuống, lệ mâu nhìn chăm chăm Tần Mặc , giọng điệu chột chĩnh lạnh, “Kẻ thức thời trang tuần kiệt, gian ngoan mất linh kết cục chính là tan xương nát thịt! Ngươi cũng là một nhân tài, cần gì phải như thế ngoan cố không đổi đầu, bản Thế tử tiếc ngươi là một nhân tài, nguyện lại cho ngươi một lần cơ hội, ngươi vẫn là nghĩ rõ ràng lại trả lời bản Thế tử cũng không muộn”

”Không cần .”, Tần Mặc trầm tĩnh tiết thiết nói: “Ta Tần Mặc là hạng người ham sống sợ chết sao ? Ngươi chỉ để ý phóng ngựa đi lại, ta đó là chết , cũng tuyệt không cùng ngươi đồng lưu!”

Hắn che chở công chúa, một bên ứng phó Nghiêm Như , một bên tra xét địa hình, tìm phương pháp trốn thoát . Nơi này hoang dã, không có núi rừng che chắn , mà Nghiêm Như dẫn dắt binh mã có hai mươi người , đã đứng thành nửa vòng tròn vây quanh bọn họ , từng mũi tên nhọn trực chỉ bọn họ, bọn họ muốn giết hắn, quả thực dễ như trở bàn tay . Hôm nay, sợ là trốn không thoát đi.

Hắn đáy mắt hiện lên một tia mù mịt , thân mình hơi nghiêng, nói khẽ với người phía sau , “Công chúa, như thế này thuộc hạ dẫn bọn họ hướng nam, phía đông cách trăm mét có một gò núi nhỏ, người trước chạy tới đó trốn đi” .

”Có thể chạy đi sao?”, giọng nói thanh lãnh truyền đến.

Tần Mặc thân mình chấn động, đối phương thế tới rào rạt, đoạt lấy tính mạng của bọn họ giống như lấy đồ trong túi, bọn họ làm sao có thể có chạy thoát được . Hắn đã không có đường khác để chọn, chỉ có thể liều mạng.

Thấy Tần Mặc thân hình cứng ngắc không nói chuyện, Chiêu Hoa công chúa nhìn đối diện, tâm trầm xuống , trên mặt cũng lộ ra một nụ cười như được giải thoát , “Đã trốn không thoát , vậy thì dứt khoát không đi . Dù nói sống vui vẻ , chết cũng không tiếc, bản cung cả đời này dù chưa có thể vui vẻ ,

trước khi chết có thể làm thành một việc, như tâm nguyện, có năng lực cho người trung tâm như vậy thủ hộ, dĩ nhiên không uống”.

”Công chúa...”

Tần Mặc yết hầu căng thẳng, muốn nói cái gì, lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Chính lúc này, Nghiêm Như lạnh lùng cười, từ trên lưng ngựa rút ra một mũi tên, nhắm ngay bóng dáng phía xa xa, kéo hết dây, “Tần Mặc, người đã rượu mồi không uống lại thích uống rượu phạt, cũng đừng trách bản Thế tử vô tình.”.

Dứt lời, trên tay hắn lực đạo buông lỏng, vèo một tiếng, mũi tên nhọn thẳng tắp bắn về phía công chúa.

Tần Mặc ngăn ra, lấy võ công của hắn là có thể tránh thoát đi, nhưng là trốn thì sao, tránh thoát một mũi tên này, cũng tránh không khỏi kẻ tiếp, chẳng qua là vùng vẫy gây chết thôi. Hắn nhắm chặt mắt, thoải mái cười, công chúa nói đúng, đã tránh không khỏi, dứt khoát thân nhiên đối mặt.

Chết có gì sợ?

Hắn xoay người, chắn ở trước mặt công chúa, mũi tên nhọn cắm vào ngực trái của hắn xuyên thẳng qua, máu tươi bắn tung tóe lên trên quần lụa mỏng vốn đã phân biệt không ra nhan sắc của công chúa. Chiêu Hoa công chúa tâm mạnh co rụt lại, mở to hai mắt hoảng sợ xem bóng dáng cao lớn ở trước mặt mình chậm rãi ngã xuống.

Nàng bỏ nhào qua, run run ôm nơi bị tên xuyên thấu qua, nhưng là máu giống như một dòng sông cuộn trào mà ra, nàng lấy tay đi lấp, nhưng là máu loãng vẫn cứ theo khe hở điên cuồng tuôn ra ngoài.

Nàng mạnh ngẩng đầu, nhìn người đối diện cao cao tại thượng kia nổi giận mưng: “Nghiêm Như, người là đồ chó chết, người không chết từ tế được.”

Nàng cảm giác được tay áo bị lôi kéo, vội cúi đầu, lại thấy Tần Mặc trước ngực đã bị máu tươi nhuộm thấu. Tần Mặc đối với nàng lắc lắc đầu, gương mặt cả ngày lạnh lùng lại bỗng nhiên mỉm cười, nước mắt của nàng bỗng chốc trào lên.

”Không chết từ tế được?”, Nghiêm Như giống như là nghe được cái gì buồn cười, hắn cười lạnh, “Bản Thế tử hôm nay thực muốn nhìn, kết quả là ai không chết từ tế được!”

Hắn bàn tay to vung lên, ra lệnh: “Bắn tên!”

Nhất thời, hơn mười mũi tên gào thét tới, trong nháy mắt liền đem Tần Mặc bắn thành tổ ong vỡ vụn, nhưng mà hắn lại như là một chút cảm giác đều không có, chính là si ngốc nhìn công chúa, thấy nàng rơi lệ, không khỏi nỗ lực giờ tay lên, lúc chạm được gương mặt tròn bóng của nàng không khỏi tạm dừng một chút, đôi mắt chớp lên, đây là hắn lần đầu tiên đụng tới mặt nàng, không nghĩ tới cũng là ở dưới tình huống như vậy. Hắn ngón tay run rẩy, ôn nhu thay Chiêu Hoa công chúa lau đi nước mắt, dường như không có việc gì bật cười, há to miệng, cổ nện đau đớn khụ một tiếng, thanh cổ họng nói: “Công chúa... Công chúa đừng khóc, thuộc hạ có tội, không thể... Bảo vệ công chúa...”

Hắn hít sâu một hơi, cố gắng điều chỉnh hơi thở, “Công chúa - - “

Nhưng là không đợi hắn nói cái gì nữa, liền rút cuộc áp chế không nổi chỗ yết hầu huyết khí dâng lên cuộn cuộn, mảy nhăn lại diendanlequydon.com/ngoathuybachdang, một trường miêng, mạnh phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt tan rã, rút cuộc nói không ra lời.

”A - -”, Chiêu Hoa công chúa phát ra tiếng hét như tê liệt, nàng rút cuộc bất chấp mọi thứ, kinh hoàng tiến lên che miệng của hắn, nhưng cánh tay hắn nguyên bản bầu vuu nàng lại chậm rãi buông thõng xuống.

”Không, không cần - - “

”Tần Mặc, người không thể chết, người không thể - - “

Chiêu Hoa công chúa hai tay đỡ vai nam tử trước mắt, cúi đầu xem thân thể bị tên bắn xuyên thấu, thanh âm nghẹn ngào, khóc hô: “Không cần... Không cần để lại một mình ta...”

”Tần Mặc, ta lệnh cho người tỉnh lại, bản cung mệnh lệnh người tỉnh lại ...”

”Hu hu hu... Tất cả mọi người bỏ xuống ta, chỉ có người...”

”Người không cần chết, người không cần chết ...”

...

Nghiêm Như xem một màn này, không biết vì sao, bộ dáng Chiêu Hoa công chúa ôm nam tử áo đen khóc lóc nức nở thật là chướng mắt, sắc mặt hắn biến hung ác nham hiểm ngoan độc, đôi mắt hơi hơi nheo lại, lạnh mang chột lóe, ngoathuybachdang sau đó khòe môi hơi cong lên, phát ra một trận cười nhạt, “Hừ, nói cái gì y nhân chi y giả hoài nhân chi ưu, thực nhân chi thực giả nhân chi sự, lại hóa ra... chẳng qua là chút hoạt động nam trộm nữ xướng. Một khi đã như vậy, bản Thế tử sẽ thành toàn đôi cầu nam nữ các người!”

Nói xong, từ trên lưng ngựa lấy ra mũi tên nhọn, nhắm ngay công chúa không còn che lấp, cánh tay dùng sức, hung hăng kéo toàn lực, nhẹ buông tay,

đem tên bán đi ra ngoài.

Chiều Hoa công chúa sớm đã nhìn thấy một màn này, nàng chính là cười sâu thâm , hai mắt đầm lệ mông lung xem nam tử áo đen trước mắt , không nghĩ tới người cùng Chiều Hoa nàng chết , dĩ nhiên là hắn.

Mắt thấy mũi tên nhọn bắn tới , khỏe miệng khẽ cười, không trốn không tránh, thông dong tiến lên một bước, gắt gao ôm Tần Mặc xoay người, đem lưng đưa hướng tên bay đến .

Mũi tên nhọn xé không khí, mang theo thể công lôi đình tới, xuyên qua thân thể Tần Mặc , thẳng tắp cắm vào ngực nàng , đem hai người bắn xuyên thấu .

Nóng, chính là bị nóng bỏng đánh úp lại, nàng cúi đầu, xem bản thân máu tuôn trào ra như Tần Mặc , tẩm ướt quần áo của nàng , cũng nhuộm đỏ quần áo của hắn .

Trên sườn núi gió hơi hơi thổi qua, trong không khí có loại hương vị ngọt .

Chiều Hoa công chúa thậm chí có thể nghe được tiếng máu chảy tí tách của nàng , cảm giác đau đớn kịch liệt truyền đến, thân thể của nàng càng ngày càng nhẹ, ngocthuylachdang.ledquydon.cm trước mắt cũng bắt đầu mờ hồ . Trong một mảng sương mù , Chiều Hoa công chúa ra sức mở mắt ra, chăm chú nhìn gương mặt tái nhợt trước mắt . Cả đời này, nàng đàn độn u mê, biết người không rõ.

Kiếp sau, nếu có kiếp sau, tuyệt không sống như vậy

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khó, Luôn Có Điều Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Công Chúa Sống Lại

Edit:ngocthuylachdang.

Minh Tuyên để gần nhất đau nửa đầu.

Từ lúc công chúa Chiều Hoa vấp ngã , thì giống như thay đổi thành một người khác , trước đây vốn tính tình dịu dàng nhu thuận đã không còn . Trong hai ngày nàng hôn mê đã thỉnh rất nhiều cao tăng vào cung vì nàng tác pháp, nàng đi theo nghe xong Phật hiệu , thể nhưng nháo muốn xuất gia.

Phải làm như thế nào cho phải?

Toàn bộ vương triều Đại Minh ai không biết, công chúa Chiều Hoa thuở nhỏ thông tuệ còn hơn nam nhi . Ba tuổi biết đọc , năm tuổi biết làm thơ , thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa, không gì không giỏi, là đệ nhất tài nữ của Đại Minh triều . Tính tình lại là tao nhã, đoan trang hiền thực, từ lúc nàng cập kê tới nay, cầu thân tới dồn dập , chất đầy long án . Bình Tây Vương Thế tử Nghiêm Như lại mang theo vạn kim đến cầu hôn.

Mắt thấy Nghiêm Như cùng công chúa càng đi càng gần, kiểu “ vừa gặp đã yêu , gặp lại đính ước”, Thái hậu cũng đã đề cập qua vài lần với hắn . Sau khi tứ hôn cho hai người bọn họ , đã xảy ra chuyện.

Công chúa Chiều Hoa ở trong ngự hoa viên vấp ngã, đụng vỡ đầu, lại là cảm nhiễm phong hàn, này vừa ngã, nàng hôn mê ba ngày.

Hôm qua thật vất vả thanh tỉnh lại, nhìn đến hắn lại ôm hắn gào khóc, khóc như là xa cách hắn vài năm . Bộ dạng lê hoa đầm mưa làm cho hắn không khỏi đau lòng, lúc đó hắn còn treu ghẹo, chê cười nàng là người sắp xuất giá , thế nào còn khóc sụt sùi , nói ra không duyên cớ làm người chê cười rồi.

Ai biết công chúa nghe vậy, sắc mặt bỗng chốc trầm xuống , lại nói bản thân nhìn thấu hồng trần, muốn xuất gia làm ni cô.

Mà hắn là cực che chở muội muội này , không muốn nàng chịu nửa phần ủy khuất .Hiện nay nên làm cái gì bây giờ?

Giờ thánh chỉ đã hạ, chẳng lẽ muốn hắn thay đổi ?

Minh Tuyên để nghĩ đến chỗ này, liền đau đầu không thôi.

Giữa tháng sáu , thời tiết nóng nực .

Giờ phút này, trong cung Trường Tín , công chúa Chiều Hoa nằm ở trên giường gỗ tử đàn đẹp đẽ quý giá , trên người đắp một cái chăn mỏng , tròng mắt nhìn chăm chăm giàn hoa ngoài cửa sổ , ánh mắt trống rỗng.

Suốt cả một ngày một đêm, nàng mới triệt để từ trong cơn khiếp sợ tỉnh táo lại .

Nàng rõ ràng đã chết , bị tên cẩu tặc Nghiêm Như dùng một mũi tên bắn thủng ngực mà chết, chết ở cuối mùa thu. Thế nào vừa mờ mắt , thế nhưng về tới năm Hồng Hi thứ ba , hoàng huynh vừa hạ thành chỉ được ba ngày .

Công chúa Chiêu Hoa có chút phân không rõ hiện tại là cảnh hiện thực hay cảnh trong mơ, nàng rõ ràng đã chết, lại về tới sáu năm trước, còn đúng là lúc nàng chuẩn bị gả cho Nghiêm Như . Hết thấy trước mắt đều là như vậy chân thật, vậy phía trước đâu? Là hư ảo sao?

Không, tuyệt đối không phải !

Nàng vĩnh viễn đều sẽ không quên cái loại thống khổ, trở mắt nhìn người bên cạnh bị vạn tên xuyên tim mà chết . Mũi tên nhọn đâm vào da thịt, cắt qua xương cốt của nàng thẳng tắp cắm vào trong lòng, đau đớn cùng vô vọng . Loại đau khổ này , chỉ cần trải qua một lần liền trọn đời khó quên, nhưng nàng bây giờ, hiện tại hết thấy, lại quả thật là trở về sáu năm trước .

Là ông trời thương hại sao?

Cho nàng cơ hội một lần nữa sống lại .

Một đời này , nàng nhất định phải bảo vệ tốt người bên cạnh , tuyệt đối không làm cho bọn họ nhận đến nửa phần thương hại!

Cho dù cách sáu năm, nàng vẫn như cũ rõ ràng nhớ được, ngày mùng tám tháng sáu năm Hồng Hi thứ ba . Hoàng huynh hạ chỉ đem nàng gả cho Bình Tây Hầu Thế tử Nghiêm Như , nàng khi đó tuổi nhỏ, cả trái tim sớm bị hắn ôn nhu nhào nhào chiếm cứ . Biết được tin tức sau, vui vẻ không thôi , lại ở ngày đó buổi chiều vấp ngã, đầu đụng vào tảng đá, bị thương, bị bệnh thật lâu mới có thể hồi phục.

Mà từ nay cho đến sáu năm sau , nàng gả cho gian nhân làm vợ, hoàng huynh bị hại, nàng nhìn người không rõ, giúp đỡ kẻ thù làm việc, cho đến cuối cùng, phơi thây đỉnh núi...

Nghĩ đến nam tử vô tình vô nghĩa kia , công chúa Chiêu Hoa cái trán lại bắt đầu mơ hồ đau, giống như máu tươi lại một lần xuyên thấu qua băng gạc thấm ra ngoài .

”Công chúa tỉnh?”

Rèm cửa khẽ nhúc nhích, tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm rãi truyền đến, công chúa Chiêu Hoa ngẩng đầu đã thấy một nha hoàn mặc áo ngắn màu vàng nhạt cổ áo màu trắng, áo khoác cùng màu, váy dài màu xanh chải tóc kiểu song bình bụng chén thuốc đi đến.

Tỳ nữ này dung mạo thanh lệ, bộ dạng thật là đẹp mắt, nàng làn da trắng nõn, hai mắt to hữu thần, lông mi cong dài , mũi thẳng , khi nói chuyện bên má hiện hai lúm đồng tiền, rất là đáng yêu, đáng người càng là yêu điệu tình tề , đi lại đứng lên rất có ý nhị.

Nhìn thấy công chúa Chiêu Hoa dựa vào thành giường ngẩn người, nàng đầu tiên là ngẩn ra, theo sau bước chân nhanh hơn , cầm chén thuốc đặt lên bàn, kinh hi nói: “Công chúa tỉnh, Thế tử gia đều ở bên ngoài đợi đã lâu, nô tì phải đi ngay kêu hắn tiến vào” .

Nàng dút lời, không đợi công chúa phản ứng, xoay người liền muốn chạy ra .

Công chúa Chiêu Hoa ánh mắt nặng nề, dừng ở trên người nàng, tránh qua một tia hàn quang lạnh như băng .

Tỳ nữ này tên là Văn Tinh, là nha hoàn bên người của nàng . Nàng tùy tiện, hoạt bát đáng yêu, nhìn qua tâm tư đơn thuần, không giống như có tâm cơ, nhưng là nàng lại nhớ được, sau khi nàng gả cho Nghiêm Như năm thứ hai, Văn Tinh liền trèo lên giường của Nghiêm Như , còn khóc sụt sùi cầu đến trước mặt nàng, muốn nàng nâng nàng lên làm thiếp .

Nàng khi đó ngu dại, cho rằng nàng là tính tình đơn thuần, còn đứng ra thay nàng nói chuyện . Sau này mới biết, nàng cũng là nuôi một con sói tại bên người mà không tự biết.

Ánh mắt công chúa Chiêu Hoa trong phút chốc trở nên lạnh như băng, Nghiêm Như chẳng qua là ở bên ngoài đứng đó một lúc , nàng liền chờ không kịp đi tới thay hắn nói chuyện. Chẳng lẽ, nàng sớm vào lúc này cũng đã là người của Nghiêm Như ?

Không đợi nàng sai bảo , liền tự chủ trương.

Nàng rốt cuộc có từng đem vị công chúa này để vào mắt!

Chiêu Hoa ho nhẹ một tiếng, trầm giọng nói: “Văn Tinh, không cần .” .

”Vi sao?”, Văn Tinh nghe vậy dừng bước, công chúa tâm địa thiện lương, trong ngày thường cùng các nàng cũng là tùy ý , nhưng là lần này công chúa tỉnh lại, lại trở nên không giống lúc trước , nhưng mà nơi nào không giống , nàng cũng không nói lên được.

Văn Tinh quay đầu, một mặt mờ mịt, lúc tiếp xúc đến đôi mắt công chúa lại sửng sốt, bị sự lạnh lùng nơi đáy mắt nàng làm cho run sợ , nàng lẩm bẩm nói: “Công chúa, ngài... Ngài đây là như thế nào?”

Công chúa từ trước đến nay thật thích nàng, giống như đây là lần đầu tiên dùng ánh mắt lạnh như băng làm cho người ta sợ hãi xem nàng .

Chẳng lẽ là... Công chúa phát hiện cái gì?

Nàng trong lòng có chút bất an .

Công chúa Chiêu Hoa nhận thấy được bản thân mất dáng vẻ , nàng suy yếu nhắm hai mắt lại, mặt lộ vẻ ủ rũ, tay sờ băng gạc trên trán , phờ phạc ỉu xìu nói: “Bản cung đau đầu , người đi xuống trước đi” .

”Vâng, công chúa”, Văn Tinh không cam lòng cắn cắn môi, cúi người lui đi ra ngoài, nhấn dùm ý chỉ của công chúa .

Loáng thoáng nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện với nhau , công chúa Chiêu Hoa mày cau chặt, nắm chặt bàn tay.

Phu quân kiếp trước của nàng , Bình Tây Hầu Thế tử Nghiêm Như liền ở ngoài cửa.

Nam nhân mặt như ngọc, tuấn mỹ bất phàm, văn thao vũ lược, vừa vào kinh thành liền chiếm được vô số hảo cảm , rõ ràng là một kẻ mặt người dạ thú, hán mư hoặch chiếm thiên hạ của Phụng hoàng , lấy cơ cớ nàng để nhập kinh, ngầm kết bè kéo đảng , cuối cùng lại tàn nhẫn sát hại hoàng huynh nàng kính yêu nhất , lại dung một mũi tên nhọn đưa nàng về tây thiên .

Nàng hận không thể giết hán, giống như hán tươi sống bóp ngộp hoàng huynh , làm cho hán cũng thể nghiệm loại cảm giác đau đớn bất lực đó . Nàng hận không thể... Hận không thể lột da hán, cắn xương cốt của hán , giẫm đạp hán ở trên mặt đất, làm hán vĩnh viễn đều sẽ không ra tai họa người kia!

Móng tay thật sâu cắm vào lòng bàn tay , máu tươi từ bàn tay của nàng chảy xuống, nàng lại coi như không có cảm giác , dùng sức nắm, hung hăng nắm , chỉ có như thế, nàng mới cố nén oán khí trong lồng ngực không có bạo phát ra .

Nàng sợ bản thân không chế không nổi liền chạy ra xé rách tên cầu tặc làm nàng hận đến bên trong phế phủ !

Nàng nhất định phải nhện, nàng cần phải nhện.

Ngoài cửa, Nghiêm Như nghe nói công chúa không muốn gặp hán, không khỏi ngăn ra, “Người nói, công chúa nàng không đồng ý gặp ta? Làm sao có thể...”

”Nô tì cũng không biết” .

Nghiêm Như đôi mắt chớp lên, hán nhìn nhìn cánh cửa đang đóng chặt , mày đẹp gắt gao chau lại vào nhau, vừa xoay người, kịch liệt ho khan lên.

”Thế tử gia, ngài như thế nào?”, Văn Tinh thấy thế, liền bước lên phía trước vỗ phía sau lưng hán, vẻ mặt lo lắng xem hán, “Thế tử gia, ngài có nặng lắm không? Nô tì đi lấy chén nước ấm cho ngài “, nói qua, xoay người sẽ vào nhà.

Nghiêm Như đưa tay giữ lại nàng “Văn Tinh cô nương, không cần như thế” .

Chỗ rẽ, Tổ Y bụng điểm tâm đi đến, chính thấy Nghiêm Như lôi kéo tay Văn Tinh , mà tay Văn Tinh lại để lên Thế tử , này đã là vượt qua rồi.

Công chúa ốm bệnh ở giường, nàng thân là tỳ nữ, lại ở ngoài cửa cùng Thế tử gia tình chàng ý thiếp, này còn thể thống gì!

Liều Tổ Y cắn môi, lui về sau một bước, lại lui một bước, mãi cho đến cả người đều giấu ở sau tường , nghiêng lỗ tai, nhìn lên trộm nghe qua.

Văn Tinh bị Nghiêm Như thế nắm tay, hai gò má hồng rực , nàng then thùng cúi đầu, có chút không nổi rút tay ra khỏi tay hán , “Không nghĩ tới Thế tử gia còn nhớ rõ tên của nô tì, Văn Tinh chẳng qua là một tỳ nữ, Thế tử gia gọi thẳng tên nô tì là được “ .

”Tuy là tỳ nữ, bộ dạng so với tiểu thư tầm thường còn mềm mại”, Nghiêm Như tới gần, ở bên tai nàng nói khẽ.

Bị người trong lòng như vậy khen , Văn Tinh mặt càng đỏ, tim đập sắp nhảy ra khỏi yết hầu , nàng cố nén nội tâm vui mừng, quay đầu nhìn nhìn cánh cửa khép chặt phía sau , thấp giọng nói: “Nô tì nghe nói Thế tử gia lo lắng thân mình công chúa , ngocthuylachdang Diendanlequydon.cm lại ba ngày đến không ngủ không nghỉ, vì công chúa tụng kinh, nô tì lắm miệng, Thế tử gia bất kể như thế nào, đều muốn chú ý mình thân mình, chớ để quá mức mệt nhọc” .

”Công chúa đã tỉnh, ta liền yên tâm, ngày khác bản Thế tử lại tới thăm công chúa”, Nghiêm Như gật gật đầu, nhẹ giọng đi ra ngoài.

Văn Tinh tay phải vuốt ve tay trái, chỗ đó nóng bỏng một mảnh, chỗ bị Thế tử gia nắm xúc cảm vẫn còn . Nàng không biết nhớ tới cái gì, sắc mặt lại đỏ vài phần, chạy đi ra ngoài.

Sau lưng nàng, Tổ Y bước chậm đi ra, đối với bóng lưng nàng phi một ngum , mắng vài tiếng tiện nhân . Sau đó mới bụng điểm tâm, đi về phía nội môn .

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khó, Luôn Có Điều Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Không Đường Để Đi

Edit:ngocthuybachdang

Lúc Tổ Y bước vào chính thấy công chúa Chiêu Hoa cả người ẩn trong bóng tối , cúi thấp đầu, giống như đắm chìm ở trong thế giới của bản thân, quanh thân nàng khí tức bị thương quần quanh đem nàng cả người phong bế .

Giống như đó là thế giới của riêng nàng, bất luận kẻ nào đều không đi vào được .

Tổ Y mặt mày vừa chuyển, thấy chén thuốc đặt trên bàn, một ngụm chưa động , nàng thở dài một hơi , từ lúc công chúa tỉnh lại chính là trạng thái này . Một người si ngốc nhìn nơi nào đó ngẩn ngơ, chỉ có lúc hoàng thượng tới nàng mới hơi tỉnh táo lại . Có đôi khi ngay cả người khác gọi nàng cũng không nghe được, cũng không biết công chúa đựng bị hồng đầu óc, vẫn là đựng hồng tâm.

”Công chúa...”

Nàng nhẹ nhàng hô một tiếng, thấy công chúa Chiêu Hoa không hề phản ứng, nàng lại hô thêm một tiếng , “Công chúa, công chúa ngài tỉnh tỉnh” .

Công chúa Chiêu Hoa chậm rãi ngẩng đầu lên, trên trán băng gạc thấm đẫm máu tươi nhìn thấy ghê người, Tổ Y thấy thế cả kinh, “Thế nào lại chảy máu rồi ? Nó tì phải đi kêu thái y” .

”Không cần .”, công chúa Chiêu Hoa mở miệng khuyên nàng, hai mắt rung rung xem người trước mắt .

Tổ Y từ bảy tuổi liền vào cung ở bên người hầu hạ nàng, luôn luôn tận tâm tận lực hầu hạ . Nàng nhớ được, Tổ Y đã từng khuyên quả nàng, Nghiêm Như là người không đáng tin, nhưng nàng khi đó đầu óc như bị tảng đá lấp kín , cũng không từng đem lời của nàng để ở trong lòng..

Kiếp trước, Tổ Y, Tần ma ma cùng Tần Mặc là những người cuối cùng mà nàng dựa vào, như nếu không phải bọn họ trung thành và tận tâm luôn luôn làm bạn nàng, nàng sợ là chống đỡ không lâu đến như vậy được .

Nghĩ đến Tần Mặc , công chúa mày gắt gao chau lại vào nhau, cách lâu như vậy, nàng đã nhớ không rõ Tần Mặc từ khi nào thì đi theo nàng, lại là dưới tình huống gì đến bên người nàng. Nghĩ đến cũng phải , hẳn chẳng qua là một thị vệ, không đáng cân nhắc . Kiếp trước nàng , nếu như không phải gặp được biến cố , hẳn sống chết đi theo , nàng lại làm sao để hẳn ở trong lòng.

Công chúa nghĩ đến Tần Mặc , đầu lại bắt đầu mơ hồ đau.

”Nhưng là... Công chúa ngài đều chảy máu rồi.”, Tổ Y lo lắng xem băng gạc trên trán nàng bị máu nhuộm đỏ , công chúa ngã thật đúng là nghiêm trọng, cũng không biết có phải bị lưu lại đi chứng gì hay không . Vẫn nên đi tìm thái y trước trị liệu cho thỏa đáng.

”Không sao “, Chiêu Hoa công chúa chống thân mình đứng dậy, bưng lên chén thuốc, dùng thìa khuấy chén thuốc đen đặc , nói: “ Tổ Y, bản cung mê man mấy ngày, đau đầu quá , hãy nói cho bản cung hai ngày qua đã xảy ra những chuyện gì “. Cách sáu năm , rất nhiều chi tiết nàng thật đã quên, chỉ nhớ rõ một ít chuyện trọng đại .

”Vâng, công chúa”, Tổ Y gạt gạt đầu, nàng nhíu mày , không hiểu nói: “ Là phát sinh một ít chuyện lạ .”

”Hả , việc gì lạ?”

”Công chúa hôn mê này ba ngày, mỗi ngày nó tì đều phát hiện ở trước cửa viện có một chậu hoa Thủy Tiên“, Tổ Y chỉ vào chậu hoa ngoài cửa sổ , nói:”Nó tì cũng không biết là người nào đưa tới, đã đem hoa trồng vào trong sân, công chúa ngài nói chuyện này kỳ quái không, là ai đưa tới cũng không nói một tiếng, cứ như vậy đặt ở ngoài cửa . Chẳng qua là đưa chậu hoa đến, cũng không phải làm chuyện gì đáng xấu hổ , lén lút làm cái gì? Càng kỳ quái là , sau khi công chúa tỉnh lại , lại không thấy đưa hoa tới nữa ...”

Hoa thủy tiên , đó là loại hoa nàng thích , là ai như vậy có tâm?

Công chúa Chiêu Hoa ngăn ra, âm thầm đem việc này nhớ ở trong lòng, tiếp tục hỏi: “ Vậy còn những việc khác đâu, còn có chuyện gì?”

”Nó tì sẽ từ từ nói cho công chúa nghe “, Tổ Y kể lại từ lúc công chúa và Triều Dương quận chúa cùng đi Ngự Hoa Viên, vấp ngã , rồi nói đến Triều Dương quận chúa khó chịu ở mép giường nàng khóc lóc nức nở . Hoàng thượng gấp đến độ mỗi ngày đều đến thăm nàng rất nhiều lần, lại đến Bình Tây Hầu Thế tử rờn rã ba ngày vì nàng cầu phúc mà không ngủ không nghỉ , không gì không có đều nhất nhất hỏi báo . Thậm chí ngay cả việc Yên vương đến thăm nàng hai lần , thấy nàng không có tỉnh, nhìn nàng một lát liền đi cũng đều nói ra.

Trước cung.

Tần Mặc thao luyện cho Đái Dao thị vệ xong , xoay người, trở lại doanh trại nghỉ ngơi.

Mã Thứ đi lên, về mặt cột nhà nói: “Tà thống lĩnh vất vả , gần nhất vốn nên là ngày nghỉ của ngươi , sao còn liêu như vậy? Ngươi sẽ không muốn nghỉ ngơi vài ngày, ra ngoài hoàng thành đi một chút?”

Tần Mặc quay đầu liếc mắt nhìn hắn, không nói chuyện.

Mã Thúc cũng không giận, vẫn là thầu lại , nói tiếp: “Ta có một tin tức, ngươi muốn nghe một chút hay không?”

”Không có hứng thú, ngươi thích, cứ việc nói cho người khác nghe”, Tần Mặc lạnh lùng cự tuyệt nói.

Mã Thúc cười xấu xa nhìn hắn, khoe môi cong lên, “Là về công chúa Chiêu Hoa , ngươi xác định không muốn nghe?”

Tần Mặc thân thể cứng đờ.

”Đi đi, ngươi nếu không muốn nghe, ta đây cũng không nói nữa, đi - - “

Mã Thúc xoay người, còn chưa đi ra cửa phòng, liền bị Tần Mặc chặn lại .

”Công chúa không phải là tỉnh rồi sao? Nàng như thế nào?”

”Aiz , mới vừa rồi vẫn còn thờ ơ , về mặt viết 'Ta tâm tình không tốt, tránh ra, đừng để ý ta, để ta một mình ' , thế nào lúc này tự nhiên đổi tính?”, Mã Thúc tổn hại hắn, “Tần tã thống lĩnh, ngươi chớ không phải là thâm mến công chúa Chiêu Hoa ?”

”Ngươi bản lĩnh hồ ngôn loạn ngữ nhưng là sở trường”, Tần Mặc nhướn mày, một gương mặt lạnh lùng không chút biểu cảm, bàn tay giấu ở trong tay áo lại nắm thật chặt : “Nếu là không nói thì thôi , ngày nghỉ cuối tuần của ngươi liền miễn , nhiều thao luyện một ngày.”

”Đừng... Đừng...”

Mã Thúc nháy mắt thay một gương mặt tươi cười nịnh nọt , “Quan báo tư thù , ta coi như sợ ngươi , rồi rồi rồi , ngươi không đồng ý thừa nhận liền thôi, trong Hoàng thành này người thâm mến công chúa quá nhiều đi, ngay cả trong doanh ta còn có mấy người kia . Ta nghe nói , công chúa Chiêu Hoa tình lại giống như thay đổi thành người khác , còn nháo muốn xuất gia . Hoàng thượng thánh chỉ đều hạ, hứa nàng cấp Bình Tây Hầu Thế tử, giờ đây công chúa lại nháo lên, ngươi nói chuyện này... gọi là chuyện gì hả !”

Mã Thúc tự nhiên nói: “Nếu như công chúa tưởng thật muốn hỏi hôn, thiên hạ chỉ sợ là không yên ổn... Nhưng mà như vậy cũng tốt, loạn thế ra anh hùng, chúng ta đứng ở trong hoàng cung này, kiến không xong công cũng lập không xong nghiệp, nếu là chiến tranh xảy ra , ... Vậy thì dựa vào bản lĩnh riêng rồi...”

Mã Thử nói hồi lâu , thấy Tần Mặc một chút phản ứng đều không có, hắn quay đầu, đã thấy Tần Mặc gương mặt lạnh lùng âm trầm có chút hung thần , hắn ngăn ra, đẩy đẩy hắn, “Tã thống lĩnh, ngươi làm sao vậy?”

” Không sao , ngươi đi xuống đi”, Tần Mặc xoay người, nằm soài trên giường ;.

”Tã thống lĩnh, ngươi nói công chúa là nghĩ như thế nào?”, Mã Thúc chưa từ bỏ ý định hỏi.

” Việc đó không phải chúng ta nên quan tâm”, Tần Mặc phun ra những lời này, liền nhắm hai mắt lại, làm như không muốn nhiều lời nữa, mãi cho đến lúc Mã Thử ra cửa, hắn mới chậm rãi mở hai mắt ra, một đôi mắt thâm thúy tràn đầy lo lắng.

Công chúa nàng đến cùng như thế nào?

Cũng không biết nàng có nhận được hoa hay không ...

”Nghiêm Như rồng rã ba ngày không ngủ không nghỉ vì bản cung cầu phúc?”, trong cung Trường Tín , công chúa Chiêu Hoa nhớ kỹ những lời này, khoe môi gọi lên một chút độ cong đầy mỉa mỉa , trên mặt thần sắc không rõ.

Tổ Y trầm ổn, xem ra nhìn xem thông thấu, nàng nghĩ đến cảnh tượng khi nãy nhìn thấy , cắn chặt răng, ở trong lòng đấu tranh một cái, cuối cùng nói ra, “Công chúa, nô tì có câu, không biết có nên nói hay không” .

”Cứ nói đừng ngại”, công chúa Chiêu Hoa xem trên mặt nàng do dự, lại bỏ thêm một câu, “ Cho dù ngươi nói không đúng , bản cung cũng thứ ngươi vô tội” .

”Theo lý thuyết, nô tì là hạ nhân, không nên nghị luận chủ tử , nhưng nô tì thân là thị nữ bên người công chúa , tự nhiên vì công chúa tận tâm tận lực, ở ngoài đám đương là hai mắt và tay chân chủ tử , ở bên trong vì chủ tử bày mưu tính kế, vì chủ tử phân lo âu sầu”, Tổ Y nói nói tới đây, do dự một lát, nàng ngẩng đầu, thấy công chúa Chiêu Hoa cúi đầu, nghiêm cẩn xem nàng, trên mặt cũng không có dấu hiệu tức giận, liền nổi lên dũng khí, đem những lời kế tiếp nói ra : “Nô tì... Nô tì vẫn là cảm thấy Thế tử gia không phải là phu quân tốt ! Mong công chúa nghĩ lại “.

Tổ Y nói xong , liền cúi đầu, làm như chờ bị công chúa trách phạt, lần trước nàng nói như vậy , bị công chúa răn dạy . Lúc này đây, cũng không biết lại như thế nào.

Nhưng là nàng đợi hồi lâu , cũng không có động tĩnh, nàng nghi hoặc , vụng trộm ngẩng đầu, đã thấy công chúa lại nhìn về phía hư không ngẩn người , lại lộ ra vẻ mặt buồn rầu giống như ưu thương giống như mê mang giống như nhớ lại hồi ức .

Thật lâu sau, Chiêu Hoa công chúa giống như tỉnh táo lại , cúi đầu, thấy Tổ Y dè dặt cẩn trọng nhìn nàng, môi nàng khẽ cong lên , lộ ra một nụ cười yếu ớt, ánh mắt kiên định, “Ngươi nói đúng, hắn quả thật không là phu quân tốt !”

Tổ Y ngẩn ra, một ý niệm trong đầu dâng lên, công chúa nàng... Thật sự không giống như trước đây rồi.

Ban đêm

Công chúa Chiêu Hoa tròn tròn mắt nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, trắng sáng trên không, ngôi sao đầy đặc, nhưng lòng của nàng lại lạnh lùng.

Nàng sống lại, nhưng là kẻ tiếp nên làm cái gì bây giờ?

Nàng biết ba tháng sau, nàng sẽ gả cho tên cầu tặc Nghiêm Như kia, hẳn giống như là nước ấm nấu ếch tiêu hao nàng. Thời gian ban đầu, hẳn đối nàng rất tốt, chiều chuộng nàng hết mực, nàng cũng cho rằng, đây là phu quân mà nàng muốn, nhất sinh nhất thế nhất song nhân, cuộc đời này là đủ, nhưng là về sau thế nào, chẳng qua mới nửa năm, hẳn liền nàng Hữu Tướng nữ Tư Mã Trần Trần làm thiếp, khi đó, ngocthuylachdang . diendanlequydon.cm hẳn quỹ rạp xuống trước mặt nàng, khóc lóc nức nở, nói hẳn lần này đúng là bất đắc dĩ, nói Tư Mã Trần Trần là một cô nương trong sáng, lại bị hẳn hủy thân mình, hẳn cũng là bị bất đắc dĩ, lại sau này... Một người tiếp theo một người thiếp thị vào phủ...

Hắn đem lòng của nàng hung hăng dẫm nát dưới lòng bàn chân, còn bày ra một gương mặt vô tội, làm nàng hận nhưng không thể trách, nàng lùi lại nhiều lần, cuối cùng đóng cửa không ra, cả ngày khóa mình ở trong viện, không để ý sớm chiều, lại về sau, năm Hồng Hi thứ sáu ngày mừng tám tháng ba, hoàng huynh gặp chuyện...

Từ nay về sau ngày ngày đêm đêm, lòng của nàng như rơi vào đáy cốc, lại không từng lộ quá tươi cười.

Nghĩ đến này, Chiêu Hoa công chúa tâm như thất lại, đau đớn vô cùng.

Con đường này, nàng nên đi như thế nào ?

Ông trời quá bất công, nàng là còn sống trở về, nhưng là nàng về muộn. Vì sao không sớm hơn mấy ngày !

Nếu là sớm vài ngày, chẳng sợ chính là buổi sáng năm ngày trước, lúc hoàng huynh chưa từng hạ chi ...

Như vậy, nàng nói cái gì cũng sẽ không thể gả cho Nghiêm Như !

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khó, Luôn Có Điều Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Công Chúa Phản Kích

Edit:ngocthuylachdang

Nghiêm Như muốn cưới Thế tử phi, này còn không đơn giản, chớ nói trong triều đại thần còn nhiều, mà nữ nhi đại thần càng là không thiếu. Chỉ cần nữ nhi vài vị Thân Vương, Hầu Gia, có con vợ cả có thứ xuất, có tướng mạo cũng có tài hoa. Tùy tiện từ giữa lấy ra một người, cấp nàng phong hào công chúa, liền có thể gả cho Bình Tây Hầu Thế tử.

Nhưng hôm nay thánh chỉ đã hạ, sớm đã chiêu cáo thiên hạ, mối hôn sự nguyên bản liền mang theo ý trấn an Bình Tây Hầu. Nếu nàng giờ phút này hỏi hôn, rõ ràng là không đem Bình Tây Hầu gia để vào mắt. Hoàng huynh mặc dù đau nàng, lại cũng không thể không vì thiên hạ lo lắng, huống chi, hoàng huynh đăng cơ không lâu, căn cơ bất ổn, mỗi tiếng nói cử động đều bị người trong thiên hạ nhìn chăm chăm.

Nàng thân là công chúa, có thể ngôn hành vô trượng, có thể hành vi phóng đãng, có thể không quan tâm, nhưng hoàng huynh thân là nhất quốc chi quân, cũng không có thể đi theo nàng hồ nháo.

Nàng muốn kéo bản thân ra khỏi hôn sự này, còn phải dựa vào chính nàng.

Chuyện này không thể gấp, càng không thể loạn, nàng muốn từ từ suy nghĩ. Nếu nàng đã trở lại, một đời này, liền quả quyết không để cho Nghiêm Như tiếp tục can rở. Kiếp trước thiếu nàng, kiếp này, nàng muốn bọn họ hoàn trả gấp bội !

Chiêu Hoa công chúa lại tỉnh lại, đã là buổi trưa ngày hôm sau, nàng mơ mơ màng màng tỉnh lại, chưa tròn mắt, liền nghe đến bên ngoài có tiếng ồn ào.

"Công chúa tỉnh?"

Tàn ma ma bước lên phía trước, đem màn giường kéo lên, hầu hạ Chiêu Hoa công chúa đứng dậy.

"Là ai ở bên ngoài cãi lộn?", công chúa uống một chút cháo hạt bo bo, ngẩng đầu, hỏi.

"Triều Dương quận chúa cùng nhị cô nương ở bên ngoài cầu kiến, mà công chúa ngài đã dặn dò qua, lúc ngài chưa tỉnh, không kẻ nào được vào trong

cung Trường Tín “. Tàn ma ma sắc mặt có chút không tốt , cho nên Tô Y ngăn đón không cho vào , các nàng ở bên ngoài tranh chấp “ .

Triều Dương quận chúa Lý Thanh Y là đích trưởng nữ của Lý Thái Phó là ca ca của Hoàng thái hậu , nhị cô nương là thứ nữ Lý Tĩnh Xu, nếu là tính theo bối phận , hai vị này đều là di tỷ của nàng .

Hai người các nàng , một người ý vào Thái hậu cung chiều , kiêu căng tùy hứng, làm xằng làm bậy, cổ tình ngực to não nhỏ, rất hay bị người châm ngòi . Bình sinh ham thích lớn nhất đó là cùng nàng tranh đoạt, nhưng phàm là nàng thích gì đó, nàng ta đều muốn đoạt đi . Mà một người khác, mặt ngoài nhu thuận dịu ngoan, khúm núm, kỳ thực tâm cơ sâu nặng, luôn luôn ở sau lưng tính kế người khác .

Lần này nàng té ngã, đúng là Triều Dương quận chúa thừa dịp nàng không lưu ý, chen chân vào làm nàng trượt chân .

Kiếp trước, nàng vì ngại mặt mũi hoàng gia , lại do tính cách trời buộc, luôn luôn đối người khác ôn nhu . Chẳng sợ người khác đều bắt nạt tới tận cửa , nàng còn lo dĩ hòa vi quý , việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không, đối với các nàng ả nham rất nhiều . Để mặc cho các nàng coi thường bắt nạt , từng người từng người cũng không đem công chúa nàng để vào mắt, Triều Dương quận chúa và Hữu Tướng nữ Tư Mã Trần Trần càng là trực tiếp trèo lên giường Nghiêm Như ... Chiêu Hoa công chúa nghĩ đến kiếp trước ở trong tay những người này ăn qua một, đôi mắt hip lại , nàng đã đã trở lại, những người này cũng nên sửa chữa rồi.

Nghiêm Như , nàng là tuyệt đối sẽ không gả, các nàng đã thích cùng nàng đấu, thích cùng nàng thương, vậy nàng bứt ra , không ngại mượn nước đầy thuyền, đem các nàng đưa đến trong lòng Nghiêm Như , để các nàng bản thân tranh đấu gay gắt đi.

Nàng mới không thèm tham gia!

Một đời này , nàng muốn theo tâm ý của bản thân mà sống, mặc kệ mặt mũi hoàng gia , mặc kệ thế tục lễ tiết, mặc kệ gia tộc phồn vinh, đều cùng nàng không có nửa xu quan hệ!

Hơn nữa, gia tộc này cũng không là của nàng, mà là nhà mẹ đẻ của mẫu hậu . Nàng sẽ không quên, nàng họ Phurong, mà không phải là họ Lý, Lý thị nếu là phát triển an toàn vậy coi như là ngoại thích chuyên quyền, thiên hạ này, chung quy là thiên hạ của Phurong gia .

Chiêu Hoa công chúa chọn miếng mứt quả lớn nhất ném vào trong miệng, vị ngọt tràn đầy khoang miệng , đuổi đi chua sót trong lòng nàng .

Nàng lạnh lùng cười, đứng dậy, trên mặt lộ ra một chút tươi cười lạnh bạc , “Tàn ma ma, đem bộ váy bách hoa hồng mai mà Triều Dương quận chúa yêu thích nhất lấy ra để bản cung mặc vào, đã các nàng đến đây, vậy đi gấp mặt đi” .

Trước cửa Trường Tín cung , Tô Y cùng Triều Dương quận chúa giằng co.

Triều Dương quận chúa nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm nữ tử đối diện , nổi giận nói: “Tiện ti to gan , bản quận chúa đều nói là ý chỉ Thái hậu , còn chưa tránh ra!”

Tô Y một mặt quát cường, cổ chấp đứng tại chỗ, mặc dù đối mặt Triều Dương quận chúa hung thần ác sát , như trước không có lùi bước , “Công chúa dạn dỏ , chưa có nàng đồng ý, người không liên quan, giống nhau không được đi vào, còn mời quận chúa đi về trước, đợi công chúa tỉnh lại, nô ti sẽ thông báo” .

”Làm càn! Dám nói bản quận chúa là người không liên quan, bản quận chúa nhìn ngươi là chán sống”, Triều Dương quận chúa còn định nói cái gì, Lý Tĩnh Xu dè dặt can trọng lời kéo áo Triều Dương quận chúa , nhẹ giọng khuyên nhủ: “Tỷ tỷ, công chúa trong người có bệnh , không muốn gặp đến người không liên quan cũng là có thể lý giải . Không bằng chúng ta đi về trước đi, nếu là công chúa tỉnh lại nghe nói , sợ là muốn nghĩ làm chúng ta ở trong này khó xử tỷ nữ bên người nàng , công chúa nếu là nóng giận...”, nàng nói qua, thanh âm nhỏ đi xuống, làm như không dám nhiều lời nữa.

Tuy là khuyên giải, nhưng nàng trong lời ngoài lời không chỗ nào không phải là đang nói Triều Dương quận chúa không bằng thị nữ bên người công chúa , ra vào còn muốn xem sắc mặt của tỷ nữ .

Triều Dương quận chúa vốn đang nổi nóng, nghe vậy hừ lạnh một tiếng, tức giận càng sâu, khinh thường nhìn Tô Y.

Nàng chính là khó xử nàng lại thế nào, nàng đường đường là quận chúa, chẳng lẽ ngay cả một tỷ nữ đệ tiện đều thu thập không xong, nàng đã sớm không quen nhìn Tô Y, luôn luôn tưởng tìm một cơ hội hung hăng khiển trách nàng một phen, tức thời gờ tay lên, “Bốp” một tiếng một cái tát hung hăng đánh vào khuôn mặt trắng nõn của Tô Y , “Tiện chân, bản quận chúa còn không tin không thu thập được ngươi.”

”A - - “

Nàng một chương này nhưng là không lưu tình chút nào, Tô Y bị nàng đánh cho đầu vừa lệch, gương mặt trắng nõn nháy mắt đỏ lên, đầu năm ngón tay rõ ràng dừng ở trên mặt , nhìn thấy ghê người.

Tô Y bụm mặt, hốc mắt bỗng chốc đỏ.

Lý Tĩnh Xu đứng ở phía sau Triều Dương quận chúa , mắt thấy Tô Y bị quận chúa hung hăng tát một cái, nàng buông xuống trong mắt lóe lên một chút mỉa mai, nguyên tưởng rằng tỷ tỷ nàng chính là so người bình thường ngu dốt một ít thôi, không nghĩ tới, nàng đúng là ngu muội đến nước này ;!

Nàng chẳng qua là thoáng châm ngòi, nàng nhưng lại thật sự động thủ đánh người của công chúa .

Lý Tĩnh Xu khóe mắt thoáng nhìn thấy bóng dáng bước chậm mà đến, trong lòng nàng đắc ý, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt kinh hoàng, vội vàng lôi kéo Triều Dương quận chúa, khuyên nhủ: “Tỷ tỷ, đừng đánh, Tổ Y cô nương cũng là phụng mệnh làm việc, công chúa nếu là so đo đứng lên, sợ là muốn trách phạt tỷ tỷ rồi.”.

“Hừ, cái gì Tổ Y cô nương, chẳng qua là một tỷ nữ đệ tiện mà thôi”, Triều Dương quận chúa nhủ mảy, lạnh lùng bỏ ra tay nàng, giọng điệu không tốt nói: “Ngươi nhất như chuột, này có cái gì phải sợ? Bản quận chúa cũng không tin, nàng Chiêu Hoa công chúa bởi vì ta giáo huấn một tỷ nữ mà xử trí ta”.

“Hả, thật không?”, một giọng nói thanh lãnh truyền đến.

Triều Dương quận chúa ngẩng đầu, chính thấy một nữ tuyệt sắc chậm rãi hướng về bên này đi tới.

Nàng sắc mặt tái nhợt, cái trán bọc băng gạc màu trắng, một đôi mắt hoa đào ngập nước sóng mắt lưu chuyển, rất là động lòng người. Nàng mặc quần áo bách hoa hồng mai, áo khoác sa tanh thêu hình đám mây đơn giản, chỗ cổ tay áo thêu hoa văn tinh xảo, ba ngàn tóc đen tản ra, chỉ vén một ít tóc chải thành kiểu tóc Bích Lạc đơn giản, dùng một cái trâm hoa mai thanh nhả cài lên, còn lại rủ xuống, nhẹ bay theo gió. Bờ vai như được gọt thành, thất lung thon thon, trên làn váy được điểm tô từng đóa hoa mai, giống như tiên nữ từ trong bức tranh đi ra càng làm bật lên khí chất như hoa lan của nàng.

Chiêu Hoa công chúa đứng lại, ánh mắt vừa chuyển, dừng ở trên mặt của Tổ Y, lúc nhìn đến trên mặt có dấu năm ngón tay, mặt trầm như nước, quay đầu, cười như không cười nhìn Triều Dương quận chúa, nói: “Ngươi thật đúng là hiểu biết bản cung, biết lấy tính tình ôn hòa của bản cung, sẽ không bởi vì ngươi giáo huấn một tỷ nữ mà xử trí ngươi”.

Triều Dương quận chúa từ lúc nhìn thấy trên người nàng váy bách hoa hồng mai kéo dài trên đất thì sắc mặt liền âm trầm, đây chính là nàng luôn luôn muốn, lại bị Chiêu Hoa công chúa được đi, điều này làm cho nàng như thế nào không tức giận! Nghe vậy, nàng cười đắc ý, Chiêu Hoa công chúa quả thật là một cái bao cò, bên người thị nữ bị đánh, lại chỉ biết nén giận, ngay cả người của chính mình đều bảo hộ không được, ngày sau còn có ai sẽ khẳng khái một mực giúp nàng.

Nàng hôm nay chính là đánh thị nữ bên người nàng thì thế nào? Nàng có thể xử lý nàng thế nào?

Triều Dương quận chúa nheo mắt lại, khinh miệt liếc Chiêu Hoa công chúa một cái, khóe miệng cong lên đầy trào phúng, giương đầu lên nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Hạ nhân tiện này hôm nay dám đắc tội ta, ngày mai liền dám đắc tội Đường Kim hoàng thượng, ta hiện tại chẳng qua là ra tay thay người dạy hạ nhân thôi, ngươi không cần cảm tạ ta”, giọng điệu nửa phần cung kính đều không có.

Trên mặt nàng tươi cười còn chưa hoàn toàn nở rộ ra, Chiêu Hoa công chúa cười lạnh một tiếng, giơ tay lên, đối với mặt nàng hung hăng tát xuống.

“Bốp - -”

Một tiếng vang dội vang lên, năm ngón tay tinh tế rõ ràng hằn lên mặt.

Trong sân bỗng chốc yên tĩnh trở lại.

Tổ Y cùng Tần ma ma kinh ngạc, Văn Tĩnh chợt ngăn ra, Lý Tĩnh Xu ngây dại, đều là biểu tình không thể tin xem một màn này. Công chúa từ trước đến nay luôn dịu dàng, giúp mọi người làm điều tốt thế nhưng động thủ đánh người, đánh vẫn là Triều Dương quận chúa!

Mà người kinh ngạc nhất tự nhiên là Triều Dương quận chúa, nàng bị một tát này đánh mông muội, bụm mặt, phần nộ ngẩng đầu, reo lên: “Chiêu Hoa công chúa, ngươi thế nhưng đánh ta...”

“Bốp - -”

Lời còn chưa dứt, lại là một cái tát vang dội tiếp theo, so với trước hình bàn tay in trên mặt Triều Dương quận chúa càng sâu, trái phải lớn nhỏ giống nhau, dấu tay nông cạn không đồng nhất làm cho mặt nàng có vẻ đặc biệt mập mạp xấu xí.

“Bản cung còn chưa có nói xong, ngươi gấp cái gì? Lấy tính tình trước kia của bản cung, tất nhiên là sẽ không so đo với ngươi. Nhưng là hiện tại, bản cung bỗng nhiên cảm thấy tính tình ôn nhu không được tốt, cho nên sửa lại”.

Chiêu Hoa công chúa lắc lắc tay, rảnh rang khây lộng trâm cài tóc trên đầu, không chút để ý vờn về ống tay áo, âm thanh lạnh lùng nói: “Cái tát thứ nhất, đánh ngươi chẳng phân biệt được tôn ti, nhìn thấy bản cung cũng không hành lễ, cái tát thứ hai, đánh ngươi nói năng vô lễ, hành vi khuyết điểm, Tổ Y là phụng bản cung mệnh lệnh làm việc, ngươi răn dạy nàng, chính là răn dạy bản cung, ngươi đánh nàng, chính là đánh mặt bản cung!”

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khó, Luôn Có Điều Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Cân Nhắc Lợi Hại

”Mẫu thân...”, Triều Dương quận chúa vẻ mặt cầu xin, chui vào trong lòng nàng, vừa khóc vừa nói: “Thanh Y đau quá, ô ô ô... Thanh Y cũng không biết làm sai cái gì... Thanh Y lo lắng thương thế của công chúa, hảo ý vãn an nàng, tỷ nữ kia lại ngăn cản không cho vào, mở miệng vũ nhục Thanh Y. Thanh Y tức không chịu được liền thay công chúa dạy dỗ nàng một chút, ai biết được... Ô ô ô, ai biết được công chúa sau khi đi ra không nói hai lời, liền đánh Thanh Y, Thanh Y trong lòng thực khổ...”

”Ta hài tử đáng thương, chớ khóc chớ khóc, lại khóc vết thương trên mặt nặng hơn “

...

Mẹ con các nàng hai người kẻ xương người hoạ, khóc đến rất là thê thảm

Lý Tĩnh Thu đứng xa xa, cúi thấp đầu, trong con ngươi tràn đầy mỉa mai, Lý Thanh Y thật đúng là tốt số. Cha mẹ đau thì thôi, ngay cả Thái hậu cũng chiều nàng, lại có thân phận quận chúa, đến chỗ nào đều bị người nâng. Mà nàng đâu, cũng là nữ nhi Lý gia, chỉ bởi đích thứ phân chia, nàng lại thấp hơn Lý Thanh Y một mảng lớn, từ muối mè của nàng biến thành nô tỳ.

Hôm nay như bị đánh là nàng, chỉ sợ không ai sẽ đứng ra thay nàng nói chuyện.

Cung thân vương phi đứng ở bên cạnh đánh giá Chiêu Hoa công chúa, thấy nàng đứng mực đứng, mà thái hậu, sắc mặt tái xanh mướt trừng nàng, nhìn xem Tạ thị là như thế nào che chở Triều Dương quận chúa, nhìn nhìn lại Thái hậu là như thế nào trách móc nặng nề công chúa. Cung thân vương phi ở trong lòng như vậy vừa so sánh, nhìn không được vì Chiêu Hoa công chúa thờ dài một hơi.

Đều nói nữ nhi là báu vật trong lòng mẫu thân, nàng lại nhìn thấy Thái hậu đối Chiêu Hoa công chúa không giống như là đôi mẹ con, giống như là một đôi cừu nhân, cái này thật sự là kỳ quái.

Thái hậu sắc mặt trầm xuống, “Liền vì một cái tỷ nữ, ngươi đánh Thanh Y hai bàn tay?”

”Nàng không biết lễ nghi, mắt không có tôn ti, nhi thần là đang dạy nàng đạo lý làm người”, Chiêu Hoa công chúa mặc kệ Thái hậu nhìn hằm hằm, sắc mặt bình tĩnh, nhạt tiếng nói.

Nàng đưa tay, một vòng một vòng mở ra băng gạc trên đầu, lộ ra vết thương trên trán, vết thương kia lớn bằng đồng tiền, đã đóng vảy, chung quanh xanh tím một mảnh, có thể thấy được lúc ấy thụ thương nghiêm trọng đến mức nào.

Chiêu Hoa công chúa nói: “Mẫu hậu có thể nghĩ, nhi thần là như thế nào bị thương?”

”Tự nhiên là ngươi đi đường không cẩn thận ngã một phát, đụng xước “. Khi thái hậu nhìn thấy vết thương trên trán nàng, trên mặt hiện lên một tia thương yêu. Chút thương tiếc này còn chưa có khắc sâu, liền bị tiếng khóc của Triều Dương quận chúa rống cho bay đi, lại thêm Chiêu Hoa công chúa ánh mắt quá lạnh lẽo, làm cho nàng nhìn không thích

.

Thái hậu nghiêm túc nhìn xem nàng, bất mãn nói: “Người lớn như vậy, cả ngày lỗ mãng, đi đường đều có thể ngã, còn thể thống gì? Ngươi sau khi bị thương, Thanh Y gấp đến độ cũng sắp khóc lên, tới cung nhìn qua ngươi hai lần, ngươi ngược lại tốt, sau khi tỉnh lại, không khỏi hỏi thăm liền đánh nàng mấy cái bạt tai. Chiêu hoa, còn không nhận lỗi với Thanh Y !”

”Nhận lỗi với nàng ?”

Chiêu Hoa công chúa nhếch miệng cười lạnh, “Mẫu hậu sợ là không biết đi, vết thương trên trán nhi thần chính là do nàng ban tặng. Ngày đó tại trong ngự hoa viên, nàng cùng nhi thần ngôn ngữ không hợp, dưới chân mất đà một cái, nàng đưa tay đẩy ngã nhi thần, nhi thần cái trán vừa vấp đâm vào tảng đá, tại chỗ ngắt đi... Nàng gấp đến độ sắp khóc lên? A... Chỉ sợ nàng gấp đến độ là không có ra tay độc ác, khi đó đem ta đẩy ngã chết đi”.

Triều Dương quận chúa đang cúi thấp đầu giả vờ giả vịt thút thít nghe vậy giật mình, đang muốn biện giải cho mình, thái hậu lại trước một bước khiển trách: “Ai gia nhìn ngươi là ngã hông đầu óc hồ đồ rồi, thế nào lại nói ra lời hỗn trướng đến, bản về đến, Thanh Y nàng dù sao cũng là ngươi di tỷ, ngươi làm sao có thể như thế phỉ báng nàng, nàng lại làm sai cái gì để cho ngươi như thế ghét hận nàng”.

Muru hại đương triều công chúa nhưng là trọng tội, tội danh này nếu là chứng thực, Triều Dương quận chúa sẽ bị đưa đến Tông Nhân phủ. Nàng chưa lập gia đình liền vào Tông Nhân phủ, chuyện này trong kinh phàm là người có mặt mũi đều sẽ không lấy nàng làm vợ.

Thái hậu cân nhắc lợi hại, tự nhiên là muốn đem việc này che giấu đi qua.

Triều Dương quận chúa không có nghĩ đến thái hậu sẽ thay nàng nói chuyện. Nàng đầu tiên là kinh ngạc, sau đó trong lòng vui vẻ. Bàn tay để ở trong tay áo tay hung hăng bấm một cái vào bắp đùi, đau đến nàng nước mắt vòng quanh, lập tức vừa khóc ra

.

Nàng quý đi tới trước mặt thái hậu, dập đầu thật sâu, ngẩng mặt lên tràn đầy nước mắt, thút thút nói: “Công chúa thật sự là oan uổng Thanh Y. Lúc ấy công chúa không cẩn thận đạp cục đá, mắt thấy sắp ngã xuống, Thanh Y liền vội vàng tiến lên, muốn kéo công chúa lại, không nghĩ tới khẽ vươn tay, lại không bắt được, tro mắt nhìn công chúa cứ như vậy té xuống, nhìn đến công chúa cái trán rí ra máu, Thanh Y đều sợ choáng váng... Công chúa chẳng lẽ

đang trách Thanh Y không thể giữ chặt người . Nếu như là như vậy, Thanh Y biết tội, đều do Thanh Y không tốt, không thể giữ lại công chúa... Ô ô ô...”

”Ai gia biết người là hài tử tốt , chuyện này không có quan hệ gì với người, chớ có suy nghĩ nhiều” .

”Đa tạ thái hậu cô mẫu thay Thanh Y nói chuyện, cô mẫu đối Thanh Y thật tốt, Thanh Y cảm động đều không biết nên nói cái gì...”

Nàng vài tiếng cô mẫu làm cho thái hậu trong lòng chưa xót , nàng tiến lên hờ dờ đẩy Triều Dương quận chúa, đối với mắt nàng , lẩm bầm nói: “Hảo hài tử, mau dậy đi, mau dậy đi... Nhìn đem đứa nhỏ này khóc giống như lệ nhân vậy, thật thật làm người thương tiếc” .

Triều Dương quận chúa thuận tay thái hậu nâng người dậy , lau sạch lấy nước mắt , chuyển khóc mím cười, “Đều do Thanh Y không tốt, tại nơi này khóc suốt suốt , chọc thái hậu thương tiếc “. Nàng xoay người muốn đi kéo tay Chiêu Hoa công chúa , “Công chúa, là Thanh Y không tốt, người liền tha thứ Thanh Y lần này được không?”

Chiêu Hoa công chúa nhìn chằm chằm hai người nắm tay, trong mắt sắc bén chợt lóe.

Nàng hoàn toàn có thể nặn ra một nụ cười dịu dàng rộng lượng , nắm tay của nàng, nói cho nàng không có quan hệ, giữa tỷ muội không cần như thế, hòa thuận mới là trọng yếu nhất, nói cho cùng , các nàng cũng là tỷ muội...

Nàng hoàn toàn có thể giống như kiếp trước như vậy, mở một con mắt nhắm một con mắt, thuận nàng cho các nàng bạc thang, đem chuyện này che giấu đi qua . Như vậy tất cả đều vui vẻ, mọi người ngoài mặt , nhất là mặt mũi của Lý gia , vẫn là không có trở ngại .

Nhưng là...

Chiêu Hoa công chúa trong đầu hiện ra trước kia, nàng một lần lại một lần nhường nhịn, vừa lui lui nữa, mà các nàng, một lần lại một lần đem nàng tôn nghiêm và kiêu ngạo đập xuống lòng bàn chân . Nàng giống như lại quay về đoạn cuộc sống hắc ám nhất kia , nàng bởi vì hoàng huynh chết khóc hôn mê đến mấy lần, hận không thể tùy hoàng huynh mà đi, Lý Thanh Y lại một cô kiêu mang tới phù.

Nàng tuy là thiếp, lại khoác hờ phục màu đỏ mũ phượng đội đầu , cười nói vui vẻ , đứng ở trước mặt của nàng, nói với nàng, một ngày nào đó, nàng sẽ cướp đi hết thầy của nàng...

Mà phu quân nàng , nam tử ôn nhuận kia , mặt lộ vẻ khó xử nhìn xem nàng, nói đây là hoàng mệnh, là thái hậu hạ chỉ, hẳn cũng không có biện pháp.

Hắn nói, Chiêu hoa nàng yên tâm, ta trong lòng chỉ có một mình nàng , giờ chỉ là kẻ tạm thích ứng , ta cần Lý gia trợ lực, ta sẽ vì hoàng huynh nàng báo thù...

Chiêu Hoa công chúa trong lòng phát lạnh, nàng chậm rãi rút về tay của mình, ngẩng đầu, khóe mắt nhìn thấy Triều Dương quận chúa trong mắt tràn ngập đũa cọt không kịp ẩn tàng .

Nàng đang chê cười nàng.

Đúng vậy , nàng Chiêu Hoa công chúa không phải là một câu chuyện cười sao?

Bị người tính kế còn muốn cười tiếp thu, giả bộ như cái gì cũng không có xảy ra cùng nàng nắm tay nói tốt.

Chiêu Hoa công chúa nhếch môi, lông mi dày đậm che khuất trong mắt chằm chọc, chỉ còn lại bóng ma trên mặt nàng , chút mảnh khóe nhỏ này của Triều Dương quận chúa nàng còn thật không để trong mắt . Âm mưu quỷ kế nàng không phải sẽ không —— mà là lười cùng nàng chơi mà thôi!

Nàng chậm rãi quay người, đang muốn nói chút lời không quan trọng , trước mắt lại biến thành màu đen . Nàng ho kịch liệt , Tổ Y thấy thế, đau lòng nhường mảy, muốn lên trước vỗ vỗ phía sau lưng công chúa , lại sợ thái hậu trách cứ, gấp đến độ nín chặt ống tay áo.

Triều Dương quận chúa tay lúng túng dừng tại giữa không trung, nàng cắn răng, tủi thân mà nhìn xem công chúa, bộ dạng là chẳng chực khóc , có vẻ càng đáng thương.

Một màn này dừng tại trong mắt thái hậu , nàng chỉ cho là công chúa là đang cố ý làm bộ làm tịch, ngay trước mặt mọi người cho Triều Dương quận chúa vung sắc mặt . Ngay sau đó không vui nhường mảy, ngữ trọng tâm trường nói: “Chiêu hoa, người sao không hiểu chuyện như thế ! Ai gia thường ngày là thế nào dạy người ? Người thân là công chúa, tự nhiên nhả thiện ca từ, đức ngôn dung công, khắc tẫn minh tư, khắc tẫn kỷ tư, nên vì nữ tử làm gương mẫu . Nay chẳng qua là ngã một phát, đụng xước một chút da, người liền giả bệnh không dậy nổi, ai ai oán oán, đối Thanh Y không buông tha, người khi độ đâu? Người hiền đức đâu? Người tu dưỡng đâu? Thanh Y nhưng là người di tử, cho dù có làm sai cái gì nàng cũng đã nhận lỗi, người nay như vậy đúng lý không tha , đây chính là người đức? Đây chính là người độ? Đừng quên , thân người tuy chảy máu của Phượng gia , nhưng cũng có Lý gia , Lý gia là người hậu thuẫn, Lý gia tốt , người mới có thể tốt, Lý gia không tốt, cũng chính là người không được! Người cho ai gia nhớ kỹ điểm này!”

Thái hậu nói xong, giống như vô ý lờm Cung thân vương phi liếc mắt một cái, trong mắt ý cảnh cáo dày đặc, nàng là nói cho công chúa nghe , cũng là nói cho Cung thân vương phi nghe . Nàng đây là đang nói cho nàng biết, thiên hạ này cũng không chỉ là Phượng gia , nàng là người họ Lý , Hoàng Thượng trong thân thể cũng chảy huyết mạch Lý gia , Lý gia ngày sau tất nhiên sẽ phồn vinh hưng thịnh!

Nàng lời này vừa nói ra, đứng ở phía sau Cung thân vương phi trên mặt hiện lên vẻ lúng túng, lập tức thật nhanh biến mất.

Từ xưa đến nay, tại gia tông phụ , phụ tử tông huynh, xuất giá tông phu, phu tử tông tử, nào có đạo lý khuyên nữ nhi giúp đỡ nhà mẹ mình . Thái hậu lời

nói này có thể nói là hoang đường, hơn nữa, Phượng gia là cái gì, Lý gia là cái gì? Một bên là quân, một bên là thần, quân thần có khác, giống như trời đất khác nhau, khác nhau một trời một vực, làm sao có thể đánh đồng!

Việc này nếu là ở nhà tầm thường ngược lại cũng thôi, nhà mẹ đẻ, nhà chồng, đều là thân thích huyết mạch tương liên, giúp đỡ cũng không sai. Nhưng đây là hoàng gia, thiên gia vô tình, giữa huynh đệ còn đao kiếm tương hướng, hướng chỉ là ngoại thích. Từ xưa đến nay, rất nhiều ngoại thích phát triển bành trướng, cuối cùng đều không có kết cục tốt.

Thái hậu lời nói này, thật sự là không nói phải trái.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khó, Luôn Có Điều Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Các người muốn cho nàng chết sao

Cung thân vương phi nghĩ đến ngày gần đây vương gia nói với nàng, ở trong lòng ai thán một tiếng. Nàng hôm nay vì sao muốn tiến cung, tiến cung thì thôi, vì sao muốn làm cho nàng tận mắt thấy thái hậu cùng công chúa cãi lộn. Nay, nàng đi cũng không được, ở lại cũng không xong, chỉ có đứng ở chỗ này giả vờ ngây ngốc.

Thái hậu sau khi nói xong, thấy Chiêu Hoa công chúa đứng ở đó, không nói một lời, tức giận trong lòng càng sâu.

Nàng không thích nhất chính là tính tình này của Chiêu Hoa, quật cường, cố chấp, cùng tiền đế giống nhau như đúc! Mặc kệ nàng nói cái gì, đều chỉ là cứng ngắc thân mình trầm mặc. Không nói một lời, hoặc là trực tiếp gạt đầu tán đồng, nhận sai, nhận lỗi cũng là hết sức thành khẩn kính cẩn nghe theo, nhìn xem giống như cái gì đều nghe nàng. Nhưng kỳ thật trong lòng nàng nghĩ như thế nào, nàng làm mẫu hậu còn thật đoán không ra.

Thái hậu hít vào một hơi thật sâu, tiếp tục khiển trách, “Ai gia nghe nói người hôm qua cùng Hoàng Thượng tranh cãi muốn xuất gia. Chiêu Hoa, người thật sự là càng ngày càng làm cho ai gia thất vọng rồi. Nghiên Như là một hài tử nhu thuận, cũng là chính người gạt đầu nói thích. Nay thánh chỉ đã hạ, người lại đổi ý, người coi đây là trò đùa sao? Lời này nếu là truyền đi ra ngoài, người còn mặt mũi nào mà tồn tại? Hoàng gia còn mặt mũi nào mà tồn tại? Người hôn mê mấy ngày nay, ngocthuylachdang đưa bé kia vì người, ba ngày ba đêm không ngủ không nghỉ, tại phạt đường vì người cầu phúc. Phần nhân tình này của hân đối người, người bên ngoài để ở trong mắt, ai gia để ở trong mắt, chỉ người không để trong lòng, đem chân tâm của người khác đạp ở dưới chân. Người phải làm đến khi nào, người là thật muốn làm ai gia tức chết mới cam tâm sao?”

“Cũng không phải sao”, Triều Dương quận chúa xen vào nói: “Nghiên ca ca đối công chúa thật lòng. Thanh Y nhìn đều hâm mộ đây, người trọng tình trọng nghĩa như Nghiên ca ca như vậy, trong thiên hạ có thể tìm được mấy người”, trong lời nói tràn đầy ghen tuông.

Tạ thị vội vàng lôi kéo nàng, nhỏ giọng giáo huấn: “Thanh Y người câm miệng”.

“Thanh Y nói sai cái gì sao? Vốn chính là như vậy”, Triều Dương quận chúa về mặt không phục, kêu ầm lên: “Thanh Y nghe nói, Nghiên ca ca hôm qua đến xem nàng, còn bị nàng ngăn tại cổng cung. Nghiên ca ca ca đối với nàng tốt như vậy, đem nàng phụng tại trên lòng bàn tay, nàng lại nữa phản không để ý!”, nàng chính là vì việc này mà đến.

Hôm nay sáng sớm, nàng nghe nói Nghiên Như bị bệnh, nàng là nữ tử chưa cập kê, cứ như vậy lỗ mãng tiến đến thăm viếng, sợ là phải làm cho người chỉ trích. Lúc hỏi thăm được tin tức Nghiên Như vì sao bị bệnh, nàng thẹn quá hoá giận.

Lại là Chiêu Hoa công chúa!

Nàng có Nghiên Như, lại không quý trọng, nàng tưởng làm cái gì? Nhờ vào đó đến nhục nhã nàng sao?

Như nói ngay từ đầu, nàng chỉ là thấy Chiêu Hoa công chúa đối Nghiên Như nổi hào hứng, mới có thể tận lực đến tranh cùng nàng, phạm là Chiêu Hoa công chúa thích cái gì, nàng liền muốn cướp đi. Nhưng sau này, thời gian dần trôi qua, suy nghĩ của nàng liền thay đổi, Nghiên Như anh tuấn bất phàm, ôn nhuận nho nhã. Nàng cũng từ từ lưu tâm tới hân, nam nhân xuất chúng kia, nghĩ đến trên đời này không có mấy nữ tử có thể vượt qua sự ôn nhu của hân.

Nàng cứ như vậy yêu hân, nàng là thật tâm muốn cùng hân một chỗ.

Nhưng là Nghiên Như trong mắt chỉ có Chiêu Hoa công chúa, đồ mà nàng mong muốn, đều là Chiêu Hoa công chúa. Nay, ngay cả người nàng thích, cũng là của Chiêu Hoa công chúa, cái này làm cho nàng như thế nào có thể nhịn, nàng Lý Thanh Y tự hỏi không có điểm nào so ra kém Chiêu Hoa công chúa.

Luận dung mạo, nàng tự nhận bất phàm; luận gia thất, nàng tuy có chút không bằng, nhưng cũng là thân phận quận chúa. Luận tài hoa, nàng cảm kỳ thư họa tinh thông mọi thứ, nhưng cổ tình tài học văn danh thiên hạ, bị người chứng tình phụng nguyệt lại là nàng Chiêu Hoa công chúa! Từ nhỏ cũng thế, bất kể là phương diện nào, nàng đều bị Chiêu Hoa công chúa đè đi xuống, phạm là có Chiêu Hoa công chúa tại, trong mắt người bên ngoài liền rất cuộc nhìn không thấy nàng.

Nàng Chiêu Hoa công chúa có cái gì ? Còn không phải là ý vào thân phận công chúa sao .

Nếu như nàng không có thân phận này, chỉ sợ nàng chẳng là cái thứ gì!

Chiêu Hoa công chúa tai nghe thái hậu răn dạy, một hơi ngen ở ngực, ho khan ngày càng lợi hại . Nàng nỗ lực mở mắt ra, nhìn chòng chọc vào thái hậu, gân xanh trên trán nổi lên , giật giật, đầu đón kịch liệt , muốn nói cái gì, nhưng là lại không biết nên nói cái gì.

Đầu đau quá, đau đến không được...

Trong lòng nàng không khỏi ai thán một tiếng, tay chụp lên cái trán, chỗ tay chạm vào thấy ẩm ướt , quả nhiên vết thương lại nứt ra . Nàng buông tay muốn rút khăn tay trong tay áo ra , máu tươi lại từ từ thuận theo gò má chảy xuống .

Da thịt tái nhợt không có chút huyết sắc nào phối hợp màu máu đỏ tươi chói mắt , nhìn thấy mà giật mình.

“A... Công chúa chảy máu”, Tô Y vội vàng đỡ công chúa, kêu lên sợ hãi, “Công chúa, công chúa người làm sao vậy?”

“Chiêu Hoa —— “

Phượng Minh Tuyên hạ triều, liền nghe nói ân oán của công chúa và Triều Dương quận chúa . Ngay sau đó cùng Yến vương chạy tới, vừa vào cửa, đã nhìn thấy một màn làm cho hắn tâm thần đều nứt , vội vàng chạy vội tiến lên tiếp nhận muội muội lung lay sắp đổ , nhanh chóng đem nàng ôm vào trong ngực, đối với cung nữ đang phát ngốc bên cạnh quát: “Nhìn trẫm làm cái gì, còn không nhanh đi mời ngự y!”

Chiêu Hoa công chúa trước khi nhắm mắt, chỉ kịp nhìn đến gương mặt nổi giận của Phượng Minh Tuyên . Nàng khước môi khẽ cong lên , lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, trên đời này người che chở nàng nhất đến , thật tốt.

Muốn nói Phượng Minh Tuyên quan tâm nhất cái gì, như nói đầu tiên là thiên hạ, vậy cái thứ hai, tuyệt đối chính là muội muội bảo bối của hắn.

Hắn đối Chiêu Hoa công chúa sủng ái trước giờ là không hề có nguyên do, không có bất kì đạo lý gì có thể nói . Chỉ cần gặp phải chuyện của công chúa, hắn cũng có lúc mất đi tỉnh táo, phàm là công chúa thích , muốn , hắn cũng sẽ tận khả năng thỏa mãn công chúa.

Công chúa yêu thích đọc sách, hắn liền vợ vét tất cả những bản sách độc nhất quý báu nhất từ các nơi . Công chúa thích tranh chữ, hắn mời tới người giỏi nhất thiên hạ dạy công chúa luyện chữ . Công chúa lạnh, mới vào thu hắn đã sai người chuẩn bị đồ dùng để sưởi ấm . Công chúa nóng, hắn hận không thể từ phương bắc rét lạnh mang về khối băng cho công chúa giải nóng, đương nhiên, điểm này...về mặt kỹ thuật mà nói, tạm thời chưa thể thực hiện.

Mất thấy Chiêu Hoa công chúa yên tĩnh nằm tại trong ngực , Phượng Minh Tuyên ngẩng đầu, cảm tức nhìn Triều Dương quận chúa, cắn răng nói: “Nàng đều như vậy , các người còn muốn buộc nàng? Các người là muốn cho nàng chết sao?”, nói tuy là đối Triều Dương quận chúa, ánh mắt lại hướng về phía thái hậu.

Triều Dương quận chúa bị liếc nhìn tâm chột hoảng hốt, hoàn toàn tròn tròn mắt.

Cái này... Cái này cùng nàng có quan hệ gì?

Nàng chẳng qua là đi lại cầm cái tay, nhiều nhất chính là cho công chúa một ánh mắt khiêu khích . Nàng cũng không có làm gì, cũng không nói gì đâu, ai biết được công chúa vậy mà liền như vậy mỉa mai dựng ngược lên, hôn mê bất tỉnh!

Thái hậu làm sao không biết lời này là hướng về phía nàng tới, nàng lạnh lùng hừ một cái, “Chiêu hoa là nữ nhi của ai gia , ai gia tất nhiên là thương nàng , nhưng nàng ý vào thân phận, coi thường Thanh Y. Ai gia nhìn không được, nói nàng vài câu, Hoàng Thượng chẳng lẽ muốn bởi vậy trách cứ ai gia sao?”

“Nhi thần không dám”, Phượng Minh Tuyên sắc mặt âm lãnh, hắn siết chặt nắm đấm, hít thở sâu mấy hơi , ngẩng đầu, nhìn Triều Dương quận chúa thật lâu mới liếc mắt một cái, tràn ngập cảnh cáo, Triều Dương quận chúa bị hắn trừng lên lui về sau một bước.

Phượng Minh Tuyên ngồi xuống đem Chiêu Hoa công chúa ôm lấy, thân hình cứng ngắt nói: “Mẫu hậu nếu không có chuyện gì khác, tha thứ nhi thần xin được cáo lui trước”, nói xong, không đợi thái hậu phản ứng, dậm chân mà đi.

Ở phía sau hắn, Yến vương lệ mắt nhắm lại, lưu chuyển tại trên người thái hậu, Tạ thị, Triều Dương quận chúa , ánh mắt bên trong tràn đầy mỉa mai, nửa phần cung kính đều không có, nói: “Thái hậu có nhân tâm để ý những chuyện này không bằng nhiều đánh bài mật chược , hoặc là đi hành cung giải sầu một chút, lễ Phật, bất kể là chuyện của triều đình vẫn là Chiêu Hoa công chúa , đều không cần thái hậu quan tâm”, dứt lời, cũng đi theo rồi đi.

Từ lúc Hoàng Thượng cùng Yến vương đi khỏi , Cung thần vương phi cũng tìm lý do rồi đi.

Thái hậu ngậy người một hồi lâu, đột nhiên thường thường thở dài một hơi, chỉ vào ngoài cửa nói: “Người nhìn, đây chính là nhi tử với nữ nhi tốt của ai gia . Nay bọn họ lớn, cánh cứng cáp rồi, càng ngày càng không đem ai gia để vào mắt!”

Tạ thị tay không nhẹ lật, rót một chén trà nóng đưa qua, hé miệng cười nói: “Thái hậu ngài đây là quá lo lắng, đứa nhỏ chính là như vậy, thường ngày nhìn xem không thân mật . Nhưng thời khắc mấu chốt , huyết thống thân tình liền hiện ra tới, Chiêu Hoa công chúa dịu dàng kính cẩn nghe theo, Hoàng Thượng càng là một hoàng đế trăm năm khó gặp một lần “ .

“Dịu dàng kính cẩn nghe theo?”

Thái hậu bưng chén trà, khẽ chọc nắp trà, hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngươi là không thấy được thân hình cứng ngắc của nàng . Nàng nếu thật là một người tính tình mềm mại khiêm thuận ngược lại cũng thôi, ngươi nhìn bộ dáng kiêu ngạo bất tuân xem . Ai gia vốn cho rằng tứ hôn xong nàng sẽ trưởng thành lên rất nhiều . Nàng thế nhưng nháo muốn xuất gia, hai huynh muội các nàng , một người tính cách giống tiên đế, một người giống tiên nhân Tô quý phi kia, nhìn cũng làm người ta không thích!”

Tiên đế chuyên cần chính sự yêu dân, lại là người si tình, nhưng hấn si tình, lại cũng không phải là đối với nàng, mà là cho muội muội Tô quý phi của Tô thừa tướng . Sau khi tiên đế chết đi , Tô quý phi một ly rượu độc, cũng đi theo tiên đế .

Trong thiên hạ, người nào không biết nàng Lý thái hậu là người không được tiên đế sủng ái .

Nếu như Tô quý phi dưới gối có con , vị trí thái hậu này , nơi nào đến phiên nàng đến ngồi.

Thái hậu nghĩ đến chỗ này, trước mắt hiện ra bộ dáng trước khi chết của Tô quý phi , đó là buổi tối khi tiên đế nhắm mắt .

Nàng mang theo mấy lão ma ma thân thể khỏe mạnh đi tới Phụng Di viện của Tô quý phi . Lúc đó, Tô quý phi chưa nhận được tin tức, nàng mặc trung y ngồi tại dưới cửa đọc sách, lúc nhìn thấy nàng , trên gương mặt tuyệt mỹ đầu tiên là mê mang, sau đó hỏi nàng đêm khuya đến đây, có gì muốn làm.

Nàng lạnh lùng cười một cái, đi ra phía trước, cầm lấy quyển sách mà nàng đang xem, nhìn một chút, cười lạnh nói: “Mặt hoa điểm lệ nào nùng, muôn ngàn quý mẫn nồng đóa lê, cung vua một sớm rước về , nghiêng vai mím miệng ai bì được đâu , ba cung sáu viện mây chau , quý phi thanh sắc dẫn đầu cung son . Hậu cung hương sắc ba ngàn , quân vương sủng ái một nàng mà thôi ... Tô quý phi thật đúng là có nhũ hững, nửa đêm tại nơi này đọc “ trường hận ca “, nhưng là nhớ thương Hoàng Thượng ?”

Tô quý phi mặt sắc thanh lãnh nhìn xem nàng, lạnh nhạt nói: “Trong lúc rảnh rỗi thì tiêu khiển mà thôi, tính không được nhũ hững, Hoàng Hậu nương nương nếu là không có chuyện gì khác , thử cho không tiễn xa được”, Tô quý phi dứt lời, đứng dậy lại nhìn thấy phía sau nàng nhóm ma ma trên tay bưng ba khay gỗ , trên mặt thần sắc thay đổi mấy lần, cuối cùng, hóa thành thờ dài một tiếng, “Ngươi đã làm gì Hoàng Thượng ?”

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khó, Luôn Có Điều Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ngươi đi chết đi.

“Không phải là bản cung làm gì Hoàng Thượng , mà là Hoàng Thượng hấn bản thân không có” . Nàng cười lạnh, đem tin tức tiên đế đã hoăng nói cho nàng, quả nhiên, tại trên mặt nàng nhìn thấy thần sắc khiếp sợ, bối rối, hoảng sợ , đó là thần sắc mà nàng thích nhất . Nàng đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc đã đợi được .

Nàng ghét nụ cười dịu dàng thường ngày trên mặt Tô quý phi , ghét cực kỳ cái tính tình không nhanh không chậm của nàng kia , ghét cực kỳ nàng mặc kệ thời điểm nào đều khiêm nhường , một bộ dáng vô dục vô cầu . Cái loại khiêm nhường của nàng kia , theo ý của nàng chính là đồng tình và xem thường! Nàng vô dục vô cầu, theo ý của nàng chính là đối trả cùng giả vô giả vị.

Tô quý phi đoan trang và dịu dàng, càng tôn lên nàng tiểu nhân.

Còn chưa đợi Tô quý phi kịp phản ứng, nàng liền mệnh mấy ma ma giữ lấy nàng, làm cho nàng từ trong ba khay gỗ đựng lụa trắng, rượu độc, chùy thủ chọn ra một thứ để chấm dứt tính mạng của chính mình .

Tô quý phi sắc mặt sợ hãi, thống khổ mà nhìn xem nàng, mặt đầy nước mắt, nàng đau đớn, bi thương, lại đơn độc không có gãy dựa, mà là lạnh lùng nhìn nàng, chất vấn: “Là ngươi giết Hoàng Thượng? Là ngươi giết Hoàng Thượng đúng hay không!”, tuy là nghi vấn, lại là giọng khẳng định.

Nàng làm sao có thể trả lời nàng, đáp án của vấn đề này, nàng sẽ giữ ở trong bụng, mặc kệ đối với người nào đều sẽ không nhắc tới, “Phải hay không phải, lại như thế nào? Hoàng Thượng trước khi đi nói , âm thầm địa phủ quá lạnh . Nếu là không có Tô quý phi làm bạn, hấn làm quý cũng khó yên . Cho nên ra lệnh cho bản cung đến đây, đưa ngươi xuống dưới ở bên hấn! Bài thơ trường hận ca viết rất hay , trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm phu thê , tình yêu tốt đẹp đường nào , sống chết có nhau... Ai gia liền thành toàn các ngươi!”

“A —— “

Tô quý phi ngây ngốc đứng ở nơi đó, cổ họng phát ra một tiếng hét đầy thê lương , thanh âm kia bén nhọn, đau đớn, cực kỳ giống nàng những năm gần đây mỗi ngày mỗi đêm tại trong nội tâm phát ra gào thét . Chỉ là nay, hết thấy đều đổi lại , đau đớn chính là Tô quý phi, mà cười , lại là nàng!

Sau khi Tô quý phi kêu rên , thời gian dần trôi qua lẳng xuống, trên mặt nàng lộ ra thần sắc giống như cười mà không phải cười, như khóc mà không phải khóc , càng phát càng thống khổ đáng thương, nàng vuốt ve phần bụng, thần sắc đau thương mà nhìn xem nàng, chậm rãi nói: “Yên tâm, liền tính ngươi không đến, ta cũng sẽ không sống tạm, chỉ là... Ngươi thật sự cho rằng không có ai biết được việc làm của ngươi sao? Ngươi lại nên như thế nào đối mặt Minh Tuyên và Chiêu Hoa? Hai đứa bé này phẩm tính thuần lương, ngày sau nếu là bọn họ biết sự thật , ngươi làm cho bọn họ thấy ngươi thế nào ? Thiện ác đến cùng cuối cùng cũng có báo, Lý Hương Lam, ngươi sẽ hối hận !”

“Bốp —— “

Chính lúc này, ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng động tĩnh.

Nàng kinh hãi phái người đến dò xét, ma ma nói là một cái con cú không cần thận va vào cửa.

Tô quý phi tay run run, xẹt qua lụa trắng, cuối cùng lựa chọn rượu độc.

Hạc đình hồng thượng hạng, vào miệng tan đi, kiến huyết phong hầu, lại không có thuốc nào cứu được.

Nàng nhìn xem Tô quý phi uống hạc đình hồng, nhìn xem sắc mặt nàng xanh tím, cả người co quắp lại cùng nhau, cuối cùng thống khổ chết đi, dưới thân Tô quý phi, máu tươi như nước chảy xuống, giống như mạn châu sa hoa rực rỡ nhất thế gian, đẹp mắt cực kỳ.

Nguyên một lòng cùng người, bạc đầu chẳng xa nhau.

Cái này đã từng là nàng ước muốn, cũng là tiên đế ước muốn. Nàng ước muốn chính là cùng tiên đế hai người một đời một thế, tiên đế lại chỉ muốn cùng Tô quý phi song túc song phi. Cuối cùng nàng dùng hai ly rượu độc, đưa bọn hắn đi âm tào địa phủ.

Hắn không yêu nàng, không quan trọng!

Nàng nhìn nhiều năm chỉ muốn một ngày kia trở thành nữ nhân tôn quý nhất trên đời này. Không có tình yêu, nàng có thể có được quyền quý, cũng giống như nhau, thậm chí nhiều khi, quyền quý so tình yêu càng có thể khiến người ta thỏa mãn.

Nhưng nàng vạn vạn không nghĩ tới, hắn thế nhưng muốn phế đi nàng, thậm chí ngay cả thánh chỉ đều đã chuẩn bị!

Đã như vậy, vậy hắn liền đi chết đi!

Mang theo người hắn yêu, còn có đứa nhỏ chưa ra đời của bọn họ, cùng nhau đi âm tào địa phủ làm một đôi vợ chồng quỷ đi!

Thái hậu trong lòng tức giận bùng lên, dưới tay một cái dùng sức, nước trà nóng hổi văng đi ra.

“Ai nha, thái hậu ngài không có sao chứ...”

Tạ thị giật mình, vội vàng lấy khăn, đem nước trà trên bàn lau đi, thấy thái hậu tay cũng không bị phỏng, lúc này mới yên lòng lại, mặt lộ vẻ lo lắng, “Thái hậu, nhưng là thần phụ pha trà uống không ngon?”

“Không có quan hệ gì với ngươi”, thái hậu một đôi mắt sâu kín, thở thật dài một cái, “Ai gia còn không phải là bị hai đứa con bất hiếu làm cho tức giận!”

Triều Dương quận chúa liền vội vàng nói theo: “Đúng vậy, thái hậu cô mẫu, ngài nên vì Thanh Y làm chủ, Thanh Y êm đẹp bị Chiêu Hoa công chúa đánh hai bàn tay. Thanh Y trong lòng rất khổ, nhưng là Thanh Y cảm thấy, thái hậu cô mẫu mới là khổ nhất...”

“Vì sao nói như vậy?”

“Thanh Y... Thanh Y không dám nói”, Triều Dương quận chúa đôi mắt hơi chuyển, nàng bĩu môi, gục đầu xuống, giống như thật sự e ngại.

“Được rồi, liền ngươi điểm tiểu tâm tư kia, ai gia lại nhìn không ra?”, thái hậu buồn cười điểm một cái vào trán của nàng.

Lý Thanh Y tính tình giống như nàng lúc còn trẻ, bản tính đơn thuần, có tâm sự gì hoàn toàn bày tại trên mặt. Làm cho người ta liếc mắt liền xem thấu, miệng ngọt, nhu thuận đáng yêu, lại biết dỗ người khác vui vẻ. Hải tử như vậy, cho dù hơi có chút tiểu tâm tư, đó cũng là tiểu tâm tư làm cho người ta nhìn đến hiểu.

Chiêu Hoa thì trái lại, tính tình quái gở, mặc kệ nàng nói cái gì đều là vẻ mặt hờ hững, giống như hoàn toàn không đem nàng người mẫu hậu này để vào mắt. Nàng tuy rằng ngoài miệng đáp ứng, nhưng ánh mắt kia, mãi mãi cũng là sâu không thấy đáy, cực kỳ giống Tô quý phi. Đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng tuy là nữ nhi ruột thịt từ trong bụng của nàng đi ra, nàng lại không thích nàng, thái hậu mím môi nói: “Có lời gì, ngươi cứ việc nói thẳng, nếu là nói không hay, ai gia cũng không trị tội ngươi”.

Triều Dương quận chúa kéo miệng, tiến lên ôm lấy cánh tay phải của thái hậu lắc lắc, làm nũng nói: “Thanh Y biết thái hậu cô mẫu thương nhất ta, Thanh Y trong lòng cũng cảm động, cho nên mới khó chịu, một màn kia thái hậu cô mẫu ngài cũng nhìn thấy. Chiêu Hoa công chúa nàng căn bản cũng không để người ta vào mắt, đối thái hậu ngài cũng là lạnh nhạt, đó đâu phải là thái độ một người con nên đối với mẫu thân. Còn có Yên Vương điện hạ, vào phòng, nhìn thấy thái hậu liền hành lễ đều chưa từng làm, rõ ràng là không có đem thái hậu ngài để vào mắt! Thanh Y nhìn đều cảm thấy bức bối, Hoàng Thượng cùng Chiêu Hoa tất nhiên là tốt, cũng liền sợ cuộc sống này còn dài, bọn họ bị Yên Vương điện hạ mang lệch, phải biết... Yên Vương điện hạ, trước kia nhưng là dưỡng bên cạnh Tô quý phi, Tô quý phi đã chết, Thanh Y nghe mẫu thân nói quá, nàng nhưng là một hồ ly tinh bụng đầy ý nghĩ xấu, tâm cơ cực nặng, đứa nhỏ mà nàng nuôi lớn, có thể là cái gì tốt, khẳng định...”

“Im ngay!”, Thanh Y lời còn chưa dứt, liền bị Tạ thị đánh gãy.

Triều Dương quận chúa khẽ giật mình, ngẩng đầu lại thấy Tạ thị đứng dậy, kinh hoảng lùi kéo nàng quý xuống, hướng về phía thái hậu nói: “Mong thái hậu thứ tội, Thanh Y nàng tuổi nhỏ không hiểu chuyện, không có biết trên dưới. Mong thái hậu thứ tội”

Triều Dương quận chúa đầu tiên là mê mang nhìn xem nàng, vẻ mặt không hiểu, sau đó kịp phản ứng mình nói cái gì, Ngay sau đó sắc mặt tái đi, nàng vừa mới nhưng là mở miệng vũ nhục Tô quý phi đã chết cùng đương kim Yến Vương điện hạ, cái này tội danh cũng không nhẹ!

Nàng sợ tới vội vàng dập đầu, nói: “Thái hậu cô mẫu... Thanh Y cũng không phải là cố ý... Mong thái hậu thứ tội”

Lý Tĩnh Thu yên tĩnh đứng ở một bên xem trọn một màn này, trong lòng cười lạnh, nhìn thấy thần sắc trên mặt thái hậu liền biết lời này rõ ràng là nói đến trong lòng thái hậu đi. Thái hậu như thế nào lại vì vậy mà trị tội đâu, mẹ con này hai người thật đúng là biết diễn kịch, liền tính Lý Thanh Y không đầu óc, không biết cong queo trong đó, lẽ nào Tạ thị cũng không hiểu?

Cố tình vị kia đối một chiều này rất là hưởng thụ.

Trong lòng nàng khinh thường, trên mặt lại lộ ra thần sắc lo lắng, theo sát các nàng quý xuống, miệng niệm “Mong thái hậu thứ tội”.

“Tốt lắm, đều đứng lên đi, ai gia lúc nào muốn trị tội các ngươi”, thái hậu bưng chén trà uống một hớp, từ từ nói: “Chỉ là lời này, tại trước mặt ai gia nói một chút cũng không sao, ra khỏi cửa này, cũng không cho phép tiết lộ nửa câu. Nếu không thì là ai gia, cũng không bảo vệ được ngươi”.

Tạ thị trên mặt vui vẻ, vội vàng lùi kéo Triều Dương quận chúa đối thái hậu lại dập đầu mấy cái, lúc này mới cười khanh khách đứng dậy, ở bên thái hậu lăm nhăm việc nhà. Triều Dương quận chúa cũng thỉnh thoảng chen vào vài câu, nói mấy lời dí dỏm chọc cho thái hậu vẫn luôn vui vẻ, trong lúc nhất thời, ngược lại là vui vẻ hòa thuận.

Trong cung Trường Tín.

Chiêu Hoa công chúa ung dung tĩnh lại, nàng mở to mắt, đối diện cặp mắt thanh thuần của Phượng Minh Tuyên.

“Công chúa xem như tỉnh, ngài lại không tỉnh, ngoài cửa các thái y quý đều muốn nhanh khóc”, Tô Y bưng bát thuốc đã sắc xong đi đến, cười tiến lên, đỡ công chúa ngồi dậy, hầu hạ nàng uống xong, lúc này mới lui ra ngoài.

“Còn đau không?”

Phượng Minh Tuyên đau lòng vuốt lên băng gạc trên trán nàng. Thái y nói, Chiêu Hoa công chúa lần này ngã, rất là nghiêm trọng, suýt chút nữa liền ngã hồng đầu óc.

Chiêu Hoa công chúa lắc đầu, kéo ra một nụ cười, “Đỡ rồi, làm cho hoàng huynh...”, lời đến bên miệng, quay vòng, nàng nước mắt đầm đìa nhìn xem nam tử trước mặt, thanh âm nghẹn ngào, “Làm cho ca ca nhớ thương”, ngày hôm trước nàng chưa tỉnh, mộng lung nhìn thấy hoàng huynh, lại im lặng ngưng nghẹn. Bây giờ nàng hoàn toàn thanh tỉnh, nhìn hoàng huynh trước mặt nàng không biết mộng bao nhiêu hồi, nhìn xem gương mặt quen thuộc của hắn, nhìn xem ánh mắt quan tâm kia. Trong lúc nhất thời, lòng tràn đầy tất cả đều là xúc động.

Nàng đã trở lại, thật tốt, hoàng huynh còn sống, thật tốt.

Kiếp này, nàng tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào xúc phạm tới hoàng huynh, tuyệt không cho phép!

“Chiêu Hoa...”

Phượng Minh Tuyên khi nào gặp qua muội muội lộ ra biểu tình thương cảm như vậy, đôi mắt lạnh buốt kia như là trải qua sinh tử khám phá trần thế. Hắn luôn luôn đặt muội muội ở trong lòng để yêu thương. Hắn chỉ nguyện nàng cả đời an an ổn ổn, vô ưu vô lự, lại chưa từng nghĩ, dưới tình huống hắn không biết, lại để nàng chịu nhiều ủy khuất như vậy. Ngay sau đó nội tâm đau xót, tiến lên ôm lấy Chiêu Hoa, “Muội muội ngoan, là ca ca không tốt, làm cho ngươi chịu khổ!”

Chiêu Hoa công chúa nhào vào trong ngực hắn hung hăng khóc rống một trận, như là đem tất cả tủi nhục của kiếp trước kiếp này đều hóa thành nước mắt lăn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khổ, Luôn Có Điều Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Điều này có thể sao

Yến vương Phượng Tuấn Ngan ngồi ở trên giường La Hán bên cạnh, một đôi mắt lạnh lùng khóa chặt lại Chiêu Hoa công chúa. Ánh mắt mịt mờ khó hiểu, hiện lên một tia thương yêu cùng tìm tòi nghiên cứu.

Người trước mắt thật là Chiêu Hoa công chúa?

Chẳng biết tại sao, trong lòng của hắn có một cỗ cảm giác đặc biệt, luôn cảm thấy sau khi Chiêu Hoa công chúa ngã , cả người cũng thay đổi . Không phải nói, rất nhiều thứ cũng thay đổi, đây cũng là nguyên nhân hắn ở tại nơi này .

“Khóc đủ chưa?”, Phụng Tuấn Ngạn lạnh giọng thúc giục nói.

“Ai cần ngươi lo”, Chiêu Hoa công chúa ngẩng đầu lên, lau sạch nước mắt, không khách khí trả lời, trong giọng nói lại không có địch ý như dĩ vãng . Lúc mới gặp lại Yên vương, nội tâm của nàng ngũ vị tạp trần, nói không rõ rốt cuộc là cảm giác gì.

Phụng Tuấn Ngạn mặt lạnh xuống , giọng điệu lạnh buốt, “Ngươi cho rằng bốn vương thích quản ngươi?”

“Vậy ngươi đến cung Trường Tín làm cái gì? Lễ nào là quan tâm ta?”

“Bốn vương tới nơi này, tự có đạo lý của bốn vương“, Phụng Tuấn Ngạn mặt vẫn lạnh như trước , chỉ là gương mặt lại thêm hai rặng mây màu đỏ đáng nghi . Hắn ho nhẹ một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác, nói tiếp: “Chiêu Hoa ngươi ngã hông đầu óc sao? Bốn vương mà lại quan tâm ngươi? Chớ có nói vớ vẩn.”

Ai biết , hắn vừa dứt lời, Chiêu Hoa công chúa lại nhếch môi, nín khóc mỉm cười.

Kỳ thật đầu thai làm người, nàng tâm trí cũng thay đổi rất nhiều, dĩ vãng Phụng Tuấn Ngạn mặt lạnh đối với nàng, nàng chỉ coi hắn là chán ghét mà vứt bỏ nàng, chứ đâu có cùng hoàng huynh . Bởi vậy, nàng cũng chưa từng nhìn tới hắn, hai người quan hệ từ cứng nhắc đến vừa chạm vào liền đông kết thành băng . Nhưng hôm nay, nàng lại cảm thấy cùng hắn cãi nhau là một chuyện rất thú vị.

Nàng đã từng hiểu lầm hắn, oan uổng hắn, oán hận, hận hắn, lại tại thời điểm này nhìn thấy hắn hết thảy đều tan thành mây khói . Hoàng huynh có thể mạng theo hắn đến đây, trước giờ là tín nhiệm hắn .

Vậy nàng... Có phải cũng có thể bỏ xuống trong lòng khúc mắc , tin tưởng hắn một lần hay không ?

“Tam ca ngươi ngược lại là nói giỡn, ngươi không quan tâm ta, lẽ nào đi quan tâm Lý Thanh Y?”

Phụng Tuấn Ngạn trước bị nụ cười này làm cho giật mình, lại bị tiếng “ Tam ca “ trong miệng nàng làm cho kinh đến . Hắn nhíu mày lại, tay cầm chén trà bỗng nhiên nắm chặt, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác quái dị, giống như ngọt, giống như chua, giống như vui... Không nói rõ được cũng không tả rõ được . Hắn ho khan vài tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác, đem cảm giác quái dị đè nén xuống, trên mặt đỏ ửng lại càng rõ ràng.

Một màn này bị Phụng Minh Tuyên đề ở trong mắt, hắn cười ha ha, một trái tim rơi xuống, vui sướng nói: “Hai người các ngươi hòa hảo rồi, việc vui như thế , cũng coi như là giải quyết một cục tâm sự của trẫm .”

“Ai cùng hắn hòa hảo rồi?”

“Ai cùng nàng hòa hảo rồi?”

Lập tức, hai giọng nói đầy bất mãn đồng thời vang lên . Chiêu Hoa công chúa cùng Phụng Tuấn Ngạn liếc nhau một cái, song song quay đầu đi chỗ khác.

Phụng Minh Tuyên trong mắt ý cười ngày càng dày đặc, “Được , được , được không có hòa hảo, trầm xem như là phục hai người các ngươi .”

Như vậy vừa nháo, bầu không khí hòa hoãn rất nhiều, Phụng Minh Tuyên cảm khẩn thay nàng lau nước mắt, thương tiếc nói: “Ánh mắt đều khóc sưng lên, coi chừng về sau không gả ra được!”

“Chiêu Hoa không nguyện gả người, liền trông coi ca ca, tại hậu cung này sống , rất tốt.”

Phụng Minh Tuyên nghe vậy đôi mắt thâm thúy, nghiêng đầu sang chỗ khác, cùng Phụng Tuấn Ngạn nhìn thoáng qua nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra vẻ ngưng trọng, bên trong này có biến!

Trước đó, Chiêu Hoa công chúa cùng Nghiêm Như ở chung hài hòa, cũng không nghe nói hai người có mâu thuẫn gì . Thậm chí ngay cả cái lộn đều chưa từng xuất hiện quá, sao nàng ngã một phát, liền giống như biến thành người khác , đột nhiên không muốn gả ?

Lẽ nào Nghiêm Như có chỗ nào không ổn ?

Nghiêm gia ả núp một phương, tay cầm trọng binh . Nếu như Nghiêm gia xuất hiện cái gì không ổn, vậy coi như là toàn bộ Đại Minh triều sẽ không ổn, đây cũng là nguyên nhân hôm nay bọn họ đến đây !

Phụng Minh Tuyên cân nhắc một chút ngôn từ, mở miệng hỏi: “Là Nghiêm Như đối với ngươi không tốt?”

Chiêu Hoa công chúa trước nhẹ gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Lúc này, nàng quen biết hắn mới nửa năm , toàn bộ người trong kinh thành đều biết, Bình Tây Hầu Thế tử Nghiêm Như hâm mộ Chiêu Hoa công chúa, đem nàng đặt trong lòng . Có thể nói là đặt trong lòng bàn tay sợ ngã, ngâm trong miệng sợ tan , như nói hắn đối với nàng có gì không tốt, nơi nào không

tốt, nàng còn thật tìm không ra cái sai.

Thật lâu, Chiêu Hoa công chúa thờ dài một hơi, “Hắn đối với ta rất tốt”, tốt đến... Làm cho nàng mắt bị mù làm tâm trí mê muội.

Phượng Minh Tuyên lông mày càng nhíu chặt, muội muội đây là ý gì?

Gật đầu sau đó lắc đầu, nếu đã đối với nàng tốt, vì sao nàng lại đột nhiên không muốn gần?

Hắn hỏi tiếp: “Đó là làm sao vậy? Trước đó các ngươi không phải còn tốt sao? Các ngươi... Các ngươi còn cùng nhau ngâm thi đối thơ, bởi chung hồ ngắm hoa, cũng là ngươi chính niệm đến nói cho ca ca, ngươi nói ngươi thích hắn, nguyện ý cùng hắn cùng một chỗ, làm cho ca ca cho ngươi ban hôn, như thế nào đột nhiên thay đổi bất thường?”, chuyện này thật sự là quá quý dị.

Muội muội tính tình trầm ổn, tuyệt sẽ không thay đổi thất thường, ngay tại trước khi nàng ngã, khi nhắc tới Nghiêm Như còn là vẻ mặt hạnh phúc. Như thế nào nay, chẳng qua mới gần gũi bốn năm ngày, khi nói đến Nghiêm Như liền vẻ mặt chán ghét. Đúng, là trong mắt nàng chán ghét rõ ràng, thậm chí còn có cừu hận nồng đậm, trong lúc này đến tột cùng phát sinh cái gì?

Phượng Minh Tuyên hỏi xong, thấy muội muội mặt âm trầm không nói lời nào, hắn đột nhiên giống như hiểu được cái gì, sắc mặt cứng đờ, đỡ lấy hai vai Chiêu Hoa công chúa, hỏi: “Có phải là hắn đối với ngươi... Hắn đem ngươi...”

Hoàng đế trẻ có chút nói không nên lời, hắn nhìn một chút, đổi cách nói, “Hắn bắt nạt ngươi đúng hay không?”

“...”, Chiêu Hoa công chúa lập tức bó tay rồi.

Nàng kiếp trước gần cho Nghiêm Như sáu năm, đã làm vợ người, tự nhiên sẽ hiểu hoàng huynh nói “bắt nạt” là ý gì. Ngay sau đó sắc mặt đỏ lên, nhìn thấy ánh mắt nóng rực của Phượng Minh Tuyên, nàng lúng túng ho khan vài tiếng.

Thấy muội muội không nói lời nào, Phượng Minh Tuyên tâm chợt trầm xuống, cho rằng Nghiêm Như là thật sự đối công chúa táy máy tay chân, trong nháy mắt nổi giận đứng lên, nắm thật chặt hai vai nàng, hỏi: “Hắn thật sự bắt nạt ngươi? Tên nghiệp chướng này, hắn thế nhưng... Hắn thế nhưng...”

“Không phải”, Chiêu Hoa công chúa liền vội vàng lắc đầu, lời kéo tay Phượng Minh Tuyên nói: “Ca ca, không phải là ngươi nghĩ như vậy, ta cùng hắn... Ngay cả tay đều chưa từng chạm qua.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi”, Phượng Minh Tuyên thờ dài một hơi, trên mặt thần sắc chậm lại, tâm lại vẫn treo cao, “Vậy rốt cuộc là làm sao vậy? Có chuyện gì không thể nói cho ca ca sao?”

Chiêu Hoa công chúa thần sắc ung dung, nàng nhích gần về phía sau một chút, thấp giọng thờ dài một hơi, “Chỉ là không biết nên nói thế nào, ca ca, ta lần này ngã, suýt chút liền đi”. Nàng nên nói như thế nào, nàng lại có thể nói thế nào?

Lẽ nào muốn đem chuyện kiếp trước nói ra?

Nói ra, lại không nói ca ca có thể tin hay không, chuyện này thật là quá lớn, quá mức kinh người, nàng vẫn là giữ ở trong lòng cho thỏa đáng.

“Muội muội...”

“Ca ca, ngươi liền xưa nay không từng hoài nghi động cơ Nghiêm Như vào kinh thành sao?”

Phượng Minh Tuyên nghe vậy, cùng Phượng Tuấn Ngạn liếc nhau một cái. Hắn trên mặt thần sắc không thay đổi, bàn tay lại lặng lẽ siết chặt, lẳng lặng nhìn Chiêu Hoa. Hắn làm sao có thể chưa từng hoài nghi Nghiêm Như.

Từ lúc Nghiêm Như vào kinh, hắn liền thăm dò quá hắn, người này tài hoa hơn người, văn thao vũ lược, rất có phong độ của một đại tướng. Thông thường con em quý tộc, hay là tay cầm quyền cao tướng lĩnh. Vì bỏ đi để vương lo nghĩ, đều sẽ cho dòng dõi giả bộ ăn chơi, nhưng là hắn lại không giấu giếm, không kiêu ngạo không tự ti, một tác phong quân tử, rất thẳng thắn, ngược lại làm cho hắn tìm không ra tật xấu.

Cửa hôn sự này, hắn vốn không coi trọng, nếu không phải là thấy muội muội thật tâm thích Nghiêm Như. Hắn như thế nào lại hạ chỉ, nhưng hôm nay, thánh chỉ vừa hạ, muội muội lại đổi ý, trong lúc này, đương nhiên là có nguyên do, chẳng lẽ nói, muội muội phát hiện cái gì?

“Hắn có động cơ gì?”, Phượng Tuấn Ngạn một đôi mắt lạnh lẽo lúc sáng lúc tối, dần dần hỏi lên tiếng, “Chiêu Hoa, ngươi phát hiện cái gì, có phải là hắn cấu kết ngoại thần hay không? Kết bè kết cánh? Lung lạc đại thần? Hoàng huynh đăng cơ không lâu, trong kinh thành có thể bị hắn lung lạc có khối người, hữu tướng, các thần, vẫn là...”

Hắn dừng một chút, nói ra: “Vẫn là Lý quốc công!”

Chiêu Hoa công chúa ngạc nhiên, thế nhưng... Đều bị hắn nói trúng.

Nghiêm Như nếu đã tồn niệm tưởng kia, tự nhiên sẽ có hành động, đầu tiên chính là muốn cho mình dựng nên hình tượng tốt đẹp, lung lạc lòng người, hoàng huynh lúc lên ngôi, mẫu hậu buông rèm chấp chính một thời gian. Cho dù mẫu hậu đã muốn lui về hậu cung, nhưng nàng tâm, lại lưu tại trên triều đình.

Một thái hậu rất có dã tâm cùng một nhà mẹ đẻ quyền lợi ngày càng lớn mạnh . Mặc kệ ở đâu triều nào đại, đối với Hoàng Thượng mà nói, đây đều là một sự uy hiếp cực lớn .

Hoàng Thượng muốn lấy lại quyền lợi, thế tất yếu chèn ép Lý gia, chèn ép Lý gia, tự nhiên liền liên lụy đến lợi ích của Thái hậu .

Quân thần ở giữa, mẹ con ở giữa...

Trung hiếu không thể song toàn.

Nhưng Hoàng Thượng hẳn đầu tiên là Hoàng thượng của toàn bộ thiên hạ , tiếp theo mới là nhi tử của thái hậu . Hoàng Thượng đoạt lại quyền thế, ngăn chặn Lý gia, đương nhiên sẽ không khất khe thái hậu, đến thời điểm đem Thái hậu đưa đến Ngũ Hành Sơn, lại hoặc là làm cho nàng tại hậu cung đường cây cỏ , chung quy là một cái chỗ . Nhưng nếu là Hoàng Thượng bởi vì tình cảm mẹ con , nhiều lần nhượng bộ, đến thời điểm, gây họa tới sẽ là ngàn vạn lễ dân bách tính . Ai đúng ai sai, nước cờ này nên đi như thế nào , cái gì nên bắt , cái gì nên vứt bỏ, đã sáng tỏ!

“Này đó ta còn thực sự không biết...”, kỳ thật nàng biết, nhưng là không có chứng cứ , nói lại có thể thế nào?

Chiêu Hoa công chúa phun ra câu này, dưới ánh mắt nhìn kỹ của hai người đối diện , trong lòng nàng quặn đau, chậm rãi nói: “Nhưng nếu là tất cả những thứ đó hẳn đều có làm thì sao ? Hẳn có đất phong lại không tốt đợi ở đó , đi tới kinh thành làm cái gì? Chẳng lẽ thật chỉ là vì cưới ta? Điều này có thể sao? Hẳn đất phong liền không có nữ nhân sao? Hẳn là lo một mình đi tới kinh thành, không có bất luận trợ lực gì lại có thể đứng vững gót chân, lại cùng trong kinh mấy vị công tử giao hảo, điều này có thể sao? Hẳn cùng ta một lần lại một lần ngẫu nhiên gặp, cùng ta đàm luận thi từ ca phú, chẳng lẽ hẳn quả thật là một tài tử không mộ danh sắc, chỉ gửi gắm tình cảm núi non sông nước ? Cha hẳn là Đại tướng tay cầm trọng binh , uy danh bốn phương, sinh ra đứa nhỏ lại là như vậy thanh phong tể nguyệt, điều này có thể sao?”

Liên tiếp ba cái khả năng , hỏi được ở đây hai vị cùng nhau thay đổi sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khó, Luôn Có Điều Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Triệt để sống lại.

“Hắn biểu hiện quá tốt, quá mức hoàn mỹ, hoàn toàn tìm không được một chút không tầm thường , nhưng cái này vừa vặn lại là chỗ không tầm thường !”

Chiêu Hoa công chúa tựa vào gối bằng gấm màu lam nhạt, nhẹ giọng nói: “Ca ca, lúc ta hôn mê có mơ một giấc mơ , một giấc mơ rất là ly kỳ , trong mơ hết thảy đều giống như hiện tại . Chỉ có khác là, ta đã muốn gả cho Nghiêm Như , theo hắn đi tới nơi hoang dã kia , ta mang thai đứa nhỏ của hắn , đứa bé kia lại bị thị thiếp của hắn hại chết . Hắn mặt ngoài yêu ta, nhường ta, khắp nơi quan tâm, thời khắc quan tâm, hận không thể đem ta phụng trong lòng bàn tay, nhưng tất cả sự quan tâm đó đều là giả, đều là làm cho người khác nhìn . Hắn lợi dụng ta, giẫm lên ta để thượng vị, từng bước từng bước áp dụng kế hoạch của hắn , trước tiên ở trong vòng quyền quý kinh thành lộ mặt, chiếm được hảo cảm của tất cả mọi người, rồi tiếp đó bắt đầu trải đường, ân uy cùng trợ giúp , lung lạc quyền thần... Hẳn có thể lợi dụng nhân duyên cùng ta đến vì mình mưu tiền đồ, liền có thể lợi dụng những nữ nhân khác . Hẳn là người rất giỏi ngụy trang, dung mạo anh tuấn, tài hoa lại xuất chúng, còn có thể nói ngon đồ ngọt, những cô gái kia, lại có mấy người không bị hắn mê hoặc . Biểu muội của hắn, Lý Thanh Y, Tư Mã Trăn Trăn... Sau này, từng nữ nhân tiếp bước nối đuôi nhau vào phủ, lại sau này, hắn từng bước từng bước thượng vị, mãi cho đến...”

“... Mãi cho đến cuối cùng, hắn giết ta!”

Chiêu Hoa công chúa nghĩ đến những thứ kia, cả người giống như đắm chìm vào trong băng tuyết , lạnh đến mức cả người nàng rét run . Nàng cúi thấp đầu, dùng thanh âm gần như mộng du lầm bầm nói: “Trong mộng hết thảy quá mức chân thực, chân thực giống như thật sự phát sinh qua , từ đầu tới đuôi, mỗi một chi tiết nhỏ ta đều nhớ được rõ ràng . Hai ngày này ta nằm ở trên giường, nghĩ đến những thứ trong mộng , giống như vượt qua một đời thê lương “

“' Có lần Trang Chu nằm mơ thấy mình hóa bướm, vui vẻ bay lượn , mà không biết mình là Chu nữa . Rồi bỗng nhiên tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết có phải mình là Chu nằm mơ thấy mình hóa bướm, hay bướm mơ thấy mình hóa Chu ? Chu và bướm, ắt có chỗ khác nhau . Lúc đó đọc được đoạn này của “ Trang Tử “ , ta còn cảm thấy buồn cười, giấc mơ cũng chỉ là mơ , hiện thực là hiện thực, như thế nào có thể lẫn lộn, nhưng hôm nay vừa nghĩ, hôn mê ba ngày, chính ta cũng phân không rõ , trăm tuổi cũng như giấc mơ bướm . Nhưng mà ta luôn cảm thấy cảnh trong mơ mới là chân thực, mà bây giờ hết thảy, đều là hư ảo...”

Không phải là hư ảo sao?

Nàng đến bây giờ đều không thể phân rõ.

Phượng Minh Tuyên chưa thể nghĩ đến Chiêu Hoa sẽ nói ra mấy câu như vậy. Đôi mắt thâm thúy nheo lại, thẳng tắp nhìn xem nàng . Thật lâu sau , vỗ vỗ tay của nàng, cố nặn ra một nụ cười, nụ cười kia lại chưa chạm đáy mắt, “Muội muội chớ có suy nghĩ nhiều, nếu là mộng, vậy liền quên đi đi . Hiện thực tóm lại là hiện thực, muội là công chúa tôn quý nhất của Đại Minh triều , là muội muội mà trẫm yêu mến nhất , trẫm tuyệt đối sẽ không làm cho bất luận kẻ nào ức hiếp muội ! Muội vừa không nguyện gả, vậy hôn sự này , chúng ta lùi là được!”; chẳng sợ việc này sẽ rất phiền toái, chẳng sợ sẽ dẫn phát nano

động . Hắn cũng tuyệt không thể đem muội muội của chính mình đưa vào răng sói miệng hổ !

“Nói dễ dàng nhỉ “, thanh âm lạnh lạnh truyền đến.

Phượng Tuấn Ngan bưng chén trà, uống một hớp, buông xuống, lạnh lùng nghiêng qua hai huynh đệ đối diện liếc mắt một cái, cười lạnh một tiếng, nói: “Một người chết sống không nguyện ý gả, một người không nỡ để muội muội chịu khổ, xúc động kết quả chỉ biết càng hồngбет, từ xưa đến nay có mấy công chúa hôn sự có thể tự mình làm chủ , cuối cùng còn không phải đều là biến thành vật hi sinh ?”

Chiêu Hoa công chúa sắc mặt lạnh lùng, “Vây ý của tam ca là làm cho ta cũng trở thành vật hi sinh?”

“Ngươi muốn sao? Đừng nói ngươi không bằng lòng, Hoàng Thượng sẽ đồng ý? Cho dù Hoàng Thượng có thể đồng ý, bốn vương cũng không đồng ý! Một người ngay cả muội muội của mình đều không bảo vệ được , lại nói thể nào trị thiên hạ”, Phượng Tuấn Ngan trong giọng nói nửa phần cung kính đều không có, hần hung ác nham hiểm nheo mắt lại , “Theo bốn vương , nếu đã hoài nghi Bình Tây hầu có tâm phản , dứt khoát im lặng , tương kế tựu kế, Nghiêm Như kia muốn cưới công chúa . Vây liền để hắn cưới, cuối cùng lấy được công chúa hay không , không phải do hắn quyết định, mà là nằm ở trong tay Hoàng Thượng .”

Chiêu Hoa công chúa kinh ngạc nhìn Phượng Tuấn Ngan, mọi hình ảnh kiếp trước lại hiển hiện ở trước mắt . Nàng đột nhiên rất muốn hỏi hắn, hỏi hắn vấn đề mà nhiều năm lắng đọng trong lòng nàng , “ Vây còn tam ca thì sao ? Ngươi có từng nghĩ leo lên vị trí cao kia sao? Long ý kia , nếu như không phải là hoàng huynh, chính là ngươi ngồi, ngươi thật sự một chút cũng không động tâm?”

Sau khi hỏi xong, nàng chậm rãi thở dài một hơi, hiểu lắm nhiều năm như vậy, oán hận hắn như vậy nhiều năm . Nay, nàng không muốn lại đi hoài nghi cái gì, nàng muốn chỉ là một câu trả lời khẳng định, hắn nói, nàng liền tin!

Phượng Minh Tuyên giật nảy mình, vội vàng lên tiếng ngăn lại nàng, “Muội muội, không thể càn quấy ! Muội biết muội đang nói cái gì sao?”

“Ta không có càn quấy “, Chiêu Hoa công chúa cổ chấp nói.

Đôi mắt hoa đào xinh đẹp tràn đầy nghiêm túc, nhìn chăm chăm mặt Phượng Tuấn Ngan , không bỏ sót mỗi một thần sắc của hắn , “Ta chỉ là muốn giáp mặt hỏi rõ, tam ca, ngươi cùng ca ca đến đây, tự nhiên là rất được ca ca tín nhiệm . Ngươi tuy cùng ta cùng cha khác mẹ, nhưng chung quy chúng ta đều là con cháu Phượng gia . Ngươi thành thật nói cho ta, thật sự đối với hoàng vị không có suy nghĩ gì sao? Nếu như có một ngày, ca ca ngã xuống , hoàng vị liền do ngươi đến ngồi, ngươi chẳng lẽ thật sự chưa từng động tâm sao ? Dù chỉ là một chút xú niệm tưởng, giết hoàng huynh, ngồi thay vào đó ?”

Bầu không khí chợt ngưng trệ trong nháy mắt .

Trong không khí yên tĩnh quý dị , Phượng Tuấn Ngan động .

Hắn chậm rãi đứng dậy, đi tới bên giường, nhìn thẳng vào đôi mắt của Chiêu Hoa công chúa . Hai mắt thâm thúy phản chiếu ra khuôn mặt kiên định của nàng , hắn mở miệng, hỏi ngược lại: “Chiêu Hoa, ngươi cứ nói đi?”

“Ngươi suy nghĩ, ta như thế nào lại biết? Không bằng chính ngươi đến nói cho ta, ngươi có từng động tâm hay không ?”

“Tự nhiên là có quá !”

Một lời rơi xuống, Chiêu Hoa công chúa tâm chậm rãi trầm xuống, rơi vào bên trong sông băng .

Đem thần sắc trên mặt nàng nhìn đến rõ ràng, Phượng Tuấn Ngan thần nhiên cong cong khóe môi, nói tiếp: “Nếu như hoàng thượng là một vị minh quân, yêu dân như con, quản lý giang sơn ngay ngắn rõ ràng, dân chúng an cư lạc nghiệp, ủng hộ hắn, chuyện mưu quyền soán vị như vậy chỉ có đồ dân mới sẽ đi làm . Bởi vì bất luận là ai mưu phản, kết cục chỉ có một chữ, đó chính là chết! Nhưng nếu là Hoàng Thượng ngu ngốc vô năng, bảo thủ, thân tiểu nhân mà xa hiền thần, tùy ý ngoại thích chuyên quyền... Cứ thế mãi, nước không ra nước , trên triều đình một đồng hồn độn, dân chúng tiếng oán than dậy đất . Nếu là như thế, cho dù bốn vương không có động tác, tráng sĩ hào kiệt các nơi cũng sẽ cầm vũ khí nổi dậy!”

Chiêu Hoa công chúa khẽ giật mình, ngẩng đầu, cùng đối diện với ánh mắt của Phượng Tuấn Ngan , chỉ nghe hắn dùng thanh âm vô cùng kiên định nói: “Chiêu Hoa, ngươi phải nhớ kỹ một câu nói, ta có suy nghĩ làm hoàng đế hay không cũng không quan trọng , quan trọng chính là hoàng huynh, hắn có thể làm một hoàng đế tốt hay không ! Thiên hạ này, là của Phượng gia chúng ta , bất luận kẻ nào cũng đều đoạt không đi! Điểm này tuyệt đối sẽ không biến! Ngươi, ta, đều có trách nhiệm trợ giúp hoàng huynh bảo vệ giang sơn này !”

Chiêu Hoa công chúa ánh mắt trầm tĩnh nhìn xem hắn, thật lâu, lộ ra một nụ cười chân thành, gần từng chữ một: “Ta tin tưởng hoàng huynh, hắn sẽ là một vị hoàng đế tốt!”

“Ta cũng tin tưởng!”Phượng Tuấn Ngan nhặt tiếng trả lời.

Chiêu Hoa công chúa đôi mi thanh tú giương nhẹ, trên mặt nụ cười ngày càng phóng đại, tươi đẹp như nắng ấm tháng ba , mỹ lệ không gì sánh được.

Trong lòng khúc mắc tiêu trừ, nàng tâm, triệt để sống lại!

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khó, Luôn Có Điều Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Bấm ngón tay tính toán.

Mười hai tháng sáu, trời trong nắng ấm, rất thích hợp với việc xuất hành, cưới gả, cầu phúc.

Ngày hôm đó, Chiêu Hoa công chúa thương thế vừa lành, lập tức cầu Phụng Minh Tuyên ân chuẩn nàng đi chùa Phật An cầu phúc, Phụng Minh Tuyên trầm ngâm nửa buổi, liền gật đầu. Đang chờ chọn ngày giờ tốt, công chúa đã muốn cầm hành lý đi ra, nụ cười đầy nịnh nọt.

“Không cần nhìn cũng không cần chọn, muội muội đã bấm ngón tay tính toán, quẻ tượng nói, hôm nay chính là ngày tốt lành!”

Chiêu Hoa công chúa tinh thần phấn chấn, “Hoàng huynh nếu là vì an toàn của ta mà lo lắng, không bằng điều động Vũ Lâm quân hộ tống ta ra khỏi thành. Đợi tới chùa, ta lại chọn hai mươi tên hộ vệ lưu lại bảo hộ ta. Những người còn lại, về kinh phục mệnh, hoàng huynh ý của người như nào?”

Xem ra nàng đây là đã quyết định chủ ý, không đi không được.

Phụng Minh Tuyên lông mày nhíu lại, “Chuyện này, mẫu hậu biết không?”

Chiêu Hoa công chúa cũng nhíu mày, “Hoàng huynh, nếu là trước đó xin chỉ thị của mẫu hậu, một chuyến này, ta còn đi được sao?”

“Cho nên, người dự tính giấu diếm mẫu hậu?”

“Làm sao lại như vậy? Ta là loại người đó sao? Hơn nữa, chuyện này cũng không gạt được.”

“Vậy người dự tính như thế nào?”

Chiêu Hoa công chúa vẻ mặt thoải mái, “Hoàng huynh, người chẳng lẽ không biết có một câu gọi là tiền trăm hậu tấu? Hơn nữa, đợi ta đến cửa chùa Phật An, lại nói cho mẫu hậu cũng không muộn. Nếu là mẫu hậu không đồng ý, ta sẽ ở lại chùa Phật An chờ mấy ngày, thay nàng lễ Phật, cho thêm chút tiền hương đèn, cái này nhưng là công đức vô thượng.”

Phụng Minh Tuyên: “...” muội muội đã thật sự thay đổi.

Trước đây nàng đối mẫu hậu có thể nói là nói gì nghe nấy, xưa nay không từng ngỗ nghịch nửa câu. Nay, lại bắt đầu hăm hại lừa gạt, miệng lưỡi trơn tru.

Nhìn xem nụ cười rực rỡ bùng sáng trên mặt nàng, định nói cự tuyệt cũng nói không nên lời. Hắn thở dài một hơi, cuối cùng là theo ý nàng, sai thống lĩnh Vũ Lâm quân mang theo ba mươi cao thủ hộ tống công chúa xuất hành, còn chỗ mẫu hậu, tự có hắn che chắn.

Hoàng Thượng thỏa hiệp, Chiêu Hoa công chúa cũng không chịu.

Nàng này liễu dựng thẳng, giờ ba ngón tay đang đưa trước mắt hắn, miệng giương cao lên có thể treo bình dầu, “Hoàng huynh người đây là đuổi ăn mày hã, ba mươi? Mới ba mươi?” Nàng thanh âm cất cao, “Chẳng may ta trên đường gặp được nguy hiểm thì làm sao đây?”

“Ba mươi người kia đều là đại nội cao thủ, nhất định có thể hộ người chu toàn.”

“Chẳng may gặp được thổ phi cường đạo thì làm sao?”

“... Vậy cũng có thể hộ người chu toàn”, Vũ Lâm quân cũng đều là lấy một địch trăm, bình thường thổ phi cường đạo căn bản không để trong mắt, vung tay một cái liền có thể giải quyết.

“Thế chẳng may gặp phải võ lâm cao thủ thì làm sao?”

“... Vẫn có thể hộ người chu toàn.”

“Vậy chẳng may gặp phải sáu mươi thổ phi cường đạo đâu? Chẳng may gặp hơn mười vị võ lâm cao thủ? Chẳng may gặp cao thủ tuyệt thế thì sao? Đến lúc đó thì phải làm sao đây?”, Chiêu Hoa công chúa nóng nảy, nàng lớp lớp hỏi liên hồi, cuối cùng lông mày giãn ra, miệng mím lại, ai oán nói: “Hoàng huynh người nói đến lúc đó phải làm sao đây? Muội muội đáng yêu nhất của người liền muốn bị người xấu giết chết, ta chết đi cũng không sao nhưng về sau ai sẽ ở bên cạnh người, ai đến đùa người vui vẻ? Người sẽ không còn được gặp lại muội muội bảo bối của người nữa!”

Phụng Minh Tuyên: “...”

Hoàng đế trẻ bất đắc dĩ đỡ trán, ai đến nói cho hắn, muội muội nhu thuận dịu dàng ngoan ngoãn kia đi nơi nào đi nơi nào đi nơi nào !!!

Phụng Minh Tuyên cân nhắc từ ngữ, nói: “Nếu như là thật gặp gỡ thổ phi cường đạo cùng cao thủ tuyệt thế như lời người nói, cho dù lại nhiều Vũ Lâm quân cũng đánh không lại.”

“Cho nên hoàng huynh ngại đây là dự tính thấy chết không cứu ?”

“...”, cái này cùng thấy chết không cứu có quan hệ gì?

Từ hoàng cung đến chùa Phật An, đi tới đi lui chỉ khoảng hai canh giờ, toàn bộ hành trình, lại có Vũ Lâm quân bảo vệ, làm sao sẽ xảy ra vấn đề, đừng nói ra vấn đề, chính là một con chim bay nhầm vào, những binh lính Vũ Lâm quân dũng mãnh thiện chiến cũng sẽ giết chết.

Nói chính xác, chỉ cần công chúa không tìm đường chết, trên cơ bản tính mạng không lo.

Nguy hiểm? Nguy hiểm từ đâu tới?

Phượng Minh Tuyên ánh mắt nhíu lại, “Chiêu Hoa, có phải muội có chuyện gì giấu diếm trẫm hay không?”

Chiêu Hoa công chúa lần đầu cảm thấy, lúc hoàng huynh đối mặt nàng, khôn khéo có thể ít một chút được hay không.

Nàng tự nhiên là có chuyện giấu hẩn, nhưng việc này, nàng lại không thể nói ra miệng, vĩnh viễn cũng không thể nói ra miệng.

Quay trở về một kiếp, rất nhiều chuyện nàng đã nhớ không rõ, mà có một số việc nàng nhớ được, thế nhưng không muốn đi truy cứu. Những thứ ân oán oán kia, nói tới nói lui, đơn giản chính là bảy chữ “Thiện ác đến cùng cũng có báo”, thiếu người, nàng sẽ trả cho người. Người khác thiếu nàng, nàng cũng sẽ đi đòi lại, như vậy mà thôi.

Chỉ có một chuyện, chỉ có một người, như đao khắc vào trong lòng nàng, mỗi một nét bút một nét họa, mỗi một giọt máu, mỗi một vết thương, đều giống như hoa đào nở rộ tại trong lòng nàng, hoa đào đỏ tươi chói mắt.

Mấy ngày nay nàng hàng đêm khó ngủ, vừa vào mộng chính là khuôn mặt dữ tợn của Nghiêm Như. Trong mộng là một mảng lớn đỏ như máu, đầy trời sương mù màu đỏ như là muốn nhấn chìm cả người nàng. Trong sắc đỏ ngập tràn ấy là Tần Mặc đạp trên máu tươi mà đến, đối với nàng đưa tay ra, nói cho nàng đừng sợ, hẩn sẽ vẫn luôn ở bên nàng.

Hẩn nói, công chúa đừng khóc, là thuộc hạ vô năng, chưa thể bảo vệ công chúa...

Công chúa, bất kể là sống hay chết, thuộc hạ đều sẽ vẫn luôn bảo hộ ngài, vì ngài khoác vạt áo gai, có chết ở đây cũng không tiếc.

Lời thề nghe tốt bao nhiêu, đây là lời thề non hẹn biển của binh sĩ thế gian đều sẽ ưng thuận, nhưng cuối cùng, lại có bao nhiêu người có thể làm đến?

Lời thề cùng nói dối khác nhau ở chỗ, người nói cho là thật, người nghe lại cho là thật.

Mà giống nhau lại ở chỗ, người nghe cũng cho là thật, vậy thì thật sự buồn cười.

Nhưng Tần Mặc lại khác, hẩn trầm mặc ít nói, tính cách chất phác, nhưng lời hứa của hẩn là ngàn vàng, nhất ngôn cửu đỉnh, nói cái gì, chính là cái đó, nói làm cái gì, sẽ làm đến cái đó.

Hẩn nói bảo vệ nàng, liền gấp trở về, làm bạn nàng mãi cho đến cuối cùng. Kỳ thật hẩn không cần phải như thế, hộ tống Tổ Y đến Hoài Nam vương phủ, hẩn liền có thể ở lại bên cạnh Hoài Nam vương, nhưng là hẩn vẫn trở lại.

Biết rõ đây là một hành trình chịu chết, hẩn vẫn là nghĩa vô phản cố tới.

Hẩn nói vì nàng xông pha khói lửa sẽ không tiếc, hẩn liền thật sự làm được, cuối cùng vì nàng, bị vạn tiễn xuyên tim mà chết, trước khi chết ánh mắt hẩn nhìn nàng, ôn nhu đến làm cho nàng tan nát cõi lòng.

Thế gian tại sao có thể có người như vậy.

Hẩn tại sao có thể đối với nàng tốt như vậy, con người lạnh lùng như thế, tại sao có thể có ánh mắt ôn nhu như vậy? Tại sao có thể...

Nàng Chiêu Hoa công chúa tự nhận là người dám làm dám chịu, thiếu nợ, nàng sẽ trả lại từng người. Nhưng là Tần Mặc đâu, thiếu hẩn, nàng làm như thế nào để trả?

Vạn mũi tên xuyên tim đau đớn, ân tình sống chết có nhau, còn có ánh mắt ôn nhu, nàng lấy cái gì đi trả?

Chống lại đôi mắt thăm dò của Phượng Minh Tuyên, Chiêu Hoa công chúa cắn răng, trên mặt lộ ra thần sắc quẫn bách.

Thật sự là trước kia, Tần Mặc cảm giác tồn tại quá yếu.

Nàng thân là công chúa, tất nhiên là không có khả năng đem mỗi một tiếng nói cử động của một người thị vệ để ở trong lòng. Bởi vậy, nàng đã quên Tần Mặc là khi nào, lại dưới tình huống nào đi tới bên cạnh nàng, cũng không biết trước khi tới bên cạnh nàng, hẩn là thân phận gì cùng địa vị gì. Nàng chỉ biết, hẩn là một thành viên của Vũ Lâm quân, bảo vệ Hoàng Thượng là nhiệm vụ của mình. Hẩn là một cao thủ nhất đẳng.

Nếu là nàng đột ngột cùng hoàng huynh hỏi tới hẩn, hoặc là hỏi thăm hẩn, chỉ sợ sẽ làm cho người ngờ vực vô căn cứ.

Nàng một công chúa sống trong hậu cung , như thế nào biết được tên một thị vệ Vũ Lâm quân , như thế nào lại đột nhiên hỏi tới hấn .

Đây cũng là nguyên nhân hôm nay Chiêu Hoa công chúa vội vã muốn đi chùa Phật An , chuyện thứ nhất nàng muốn gặp Tàn Mặc , thứ hai, nàng tưởng tìm lý do đem Tàn Mặc lấy tới bên cạnh . Nàng nếu là vẫn luôn ở tại hậu cung, còn như thế nào nhìn thấy Tàn Mặc!

“Không nguyện ý nói cho ca ca sao?”

Chiêu Hoa công chúa cắn răng, lắc đầu, áp ứng nói: “ngược lại cũng không phải không thể nói . Hoàng huynh, kỳ thật Chiêu Hoa là muốn từ trong Vũ Lâm của ngươi chọn lựa mấy người đến làm hộ vệ, lúc này mới...”

“Thì ra là thế, chuyện nào có đáng gì, trăm đem Vũ Lâm quân gọi tới, làm cho ngươi chọn mấy người là được “, Phượng Minh Tuyên vung tay lên, phản phó xuống.

Tin tức rất nhanh liền truyền đến trong tai Tàn Mặc , Mã Thứ nghe vậy xông tới, đẩy hấn, “Tà Thống lĩnh, ngươi nói công chúa có thể chọn trúng người hay không ?”

Không chờ Tàn Mặc mở miệng trả lời, hấn phối hợp nói: “Vẫn là đừng chọn trúng, ngươi nhưng là tam phẩm Đại thống lĩnh, ngày sau nếu là lập công, phong quan thêm tước, áo gấm về quê, thăng được kiệu nường, lại đến cái tước vị thế tập, vậy nhưng thật đúng là đi lên đỉnh nhân sinh , tội gì đi tới cạnh công chúa làm một tên thị vệ nho nhỏ. Công chúa nếu là tuyển người, đó đúng là ngươi gặp vận rủi lớn.”

Tàn Mặc liếc mắt nhìn hấn, cất bước đi ra ngoài, trên gương mặt lạnh lùng không có bất kì biểu tình gì .

Mã Thứ đã quen thói lạnh lùng kiêu ngạo của hấn , cười hắc hắc, đi theo hấn đi ra khỏi phòng, miệng một khắc đều chưa từng ngừng, “Nhưng là ta lại khác , ta nay chẳng qua là một Lục phẩm đại đao thị vệ, thấp cổ bé họng, muốn bò lên trên, còn rất xa, cũng không biết khi nào mới có thể leo đến đỉnh . Ở trong Vũ Lâm quân , ta thủ hộ Hoàng Thượng, chính là lại trung tâm, lại có năng lực, đó cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm . Hoàng Thượng có thể dùng đây người đi , bên người hoàng thượng người tài ba cũng không thiếu , ta chẳng là cái gì? Nhưng nếu đi tới bên cạnh công chúa sẽ khác . Đối với công chúa mà nói, đến bên cạnh nàng , đó chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi . Chỉ cần làm tốt chuyện công chúa sai bảo , bảo vệ tốt công chúa, liền rất dễ dàng ra mặt . Đến lúc đó vẫn chưa có người nào cùng ta tranh, ta chính là nhất đẳng thị vệ bên cạnh công chúa , thân mang trọng trách, như vậy vừa so sánh, ta vẫn là đi tới bên cạnh công chúa . Huống chi, ngày đêm ở bên mỹ nhân, dù sao cũng so mỗi ngày đối mặt một đám nam nhân còn thú vị, nếu là công chúa coi trọng ta...”

Tàn Mặc dừng bước, sắc mặt có chút âm trầm, âm thanh lạnh lùng nói: “Ngươi nói đủ chưa? Nói đủ rồi, liền nhanh chóng về đơn vị!”

“Vâng , Tà thống lĩnh”, Mã Thứ làm tốt quyết định, rất là vui vẻ, hấn chấp hai chân lại, nghiêm túc làm một cái lễ .

Tàn Mặc kiểm kê xong cấm quân , cùng Hữu thống lĩnh tụ họp, mang đám người chạy về hướng cửa cung .

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khó, Luôn Có Điều Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Nuôi nam sủng

Chiêu Hoa công chúa đứng sau lưng Phượng Minh Tuyên , người mà nàng ngày nhớ đêm mong ở ngay phía trước, nhịp tim không tự chủ đập nhanh . Nàng đề tay lên ngực, ở trong đó có tiếng thỉnh thỉnh , nhảy liên hồi , giống như có cái gì muốn phá kén mà ra.

Nàng hô hấp, ngán ngùi mà vội vàng, Chiêu Hoa công chúa đột nhiên sợ hãi , không dám ngẩng đầu.

Hai đời cộng lại, đều chưa từng khấn trương như vậy quá.

Trái tim cũng sắp nhảy ra ngoài, làm sao đây?

Phượng Minh Tuyên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn phía sau Chiêu Hoa công chúa, vẻ mặt mờ mịt thêm không hiểu . Bây giờ hấn ngày càng không hiểu muội muội của chính mình , Vũ Lâm quân tới, nàng lại đổ mặt trốn ra phía sau làm gì ?

”Chiêu Hoa ——”, hấn trầm thấp kêu một tiếng.

Chiêu Hoa công chúa rốt cục bình phục lại, ho nhẹ vài tiếng, bước lên trước, đang muốn giả bộ như lơ đãng quan sát một lượt , ánh mắt lại trong nháy mắt bị người nào đó đứng hàng thứ nhất hấp dẫn .

Thế gian vì sao lại có thiếu niên thanh tú tuấn nhã đến thế , da thịt trắng nõn, ngũ quan rõ ràng như điêu khắc , dưới đôi mày kiếm là một đôi mắt lạnh lùng tĩnh mịch không gợn sóng, toàn thân lộ ra khí tức đậm đặc .

Gió mát nhẹ nhàng, quanh thân hết thấy giống như đều đã đi xa . Trong mắt nàng, trong lòng chỉ còn có người nọ.

Tần Mặc...

Chiêu Hoa công chúa ở trong lòng nhẹ nhàng đọc hai chữ này, trong lòng giống như có một dây đàn bị một bàn tay không nhẹ nhàng kích thích . Lại giống như nắng xuân ấm áp , nàng đứng trên sườn núi màu xanh biếc nhắm mắt lại gió nhẹ lững lờ từ bên tai thổi qua . Lòng ngực bị cảm giác không nói rõ được cũng không tả rõ được lấp đầy , chỉ cảm thấy ánh nắng chiếu nhẹ, ấm áp chiếu vào trên người nàng , làm cho lòng nàng nóng lên, bỗng dưng đau đốn...

Nàng hốt mất ứng đồ, ánh mắt lại chăm chú dính tại trên người hắn , rốt cuộc không dời ra.

Công chúa ánh mắt quá mức nóng rực, dù là đậm mật như Tần Mặc, cũng bị nàng nhìn chăm chăm đến có chút không được tự nhiên, tay chân đều giống như đề sai vị trí . Hắn nhủ lòng này, nhìn không được nghĩ lại , có phải là dung nhan hắn không đủ sạch sẽ, đáng về không đủ đoan trang?

Không nên .

Trước khi ra ngoài hắn đã cố ý chỉnh trang lại , xiêm y cũng đã giặt sạch , bội đao hắn chưa từng rời tay, sợ là hơi cũ chút... Chẳng lẽ trong tình huống không rõ hắn đắc tội vị công chúa này.

Trong lòng hắn thấp thỏm, Chiêu Hoa công chúa lại không nhìn hắn nữa, nhìn lướt qua một đám Vũ Lâm quân đứng dưới thềm .

”Này, này, này, còn có người này...”

Chiêu Hoa công chúa tay vung lên , tại trong Vũ Lâm quân chỉ liên tiếp hơn mười người ra khỏi hàng , đều là những thị vệ mà nàng chọn trúng , ở trong đó, lại không có Tần Mặc.

Tần Mặc cup mắt xuống , trong tay áo hai bàn tay nắm chặt thấm ra mồ hôi .

Hóa ra... Chỉ là hắn vọng tưởng sao?

Còn chưa chờ hắn đau lòng xong, Chiêu Hoa công chúa chợt chỉ tay về phía hắn , “ Còn người này , thoát nhìn võ công cao cường, có vẻ như rất biết đánh nhau, thiếp thân thị vệ của ta , là hắn!”

Tần Mặc đột nhiên ngẩng đầu, hắn trên mặt không hiện, tâm tình sa sút lại cao cao tung bay.

Chiêu Hoa công chúa mang đám người trùng trùng điệp điệp hướng về chùa Phật An .

Trong xe ngựa, công chúa tiện tay đem cuốn Kinh Phật cầm lên , trong lòng nôn nóng bất an , đợi xe ngựa chạy ra khỏi hoàng thành, nàng rốt cuộc kìm nén không được xoay người, kéo một góc rèm xe lên . Một đôi mắt trong veo nhìn qua, muốn nhìn một chút xem Tần Mặc đang làm cái gì . Ai biết lại vừa vận đôi diện với cặp mắt thâm thúy của Tần Mặc , bốn mắt nhìn nhau, nàng giống như đứa nhỏ làm chuyện xấu bị bắt được , chân kinh cuồng quật đem rèm thả xuống, quay đầu lại loạn xạ nắm lấy quyển Kinh Phật lật ra một tờ nhìn xem.

Ánh mắt nàng lại chỉ chăm chú vào một hàng, nửa nén hương đi qua, lại một tờ cũng không từng lật qua , Kinh Phật một chữ nàng cũng không từng nhìn được , trong đầu tràn đầy bóng dáng đậm mật kia .

Hắn lại là tuấn mỹ như thế sao?

Toàn thân khí chất lạnh lẽo , chính là so với các công tử trong kinh cũng không hề thua kém .

Kiếp trước hắn cũng là như vậy sao?

Chiêu Hoa công chúa cố gắng nhớ lại một hồi , thở dài một hồi, nàng thế nhưng... Trong đầu hoàn toàn không có ấn tượng, nàng lại chưa từng nhìn tới hắn , khi đó hắn đối với nàng mà nói, chẳng qua là một thị vệ không có ý nghĩa .

Chiêu Hoa công chúa thở dài , đơn giản khép lại quyển sách , đem đồ vật làm phiền lòng người ném sang một bên, nhắm mắt làm ngơ, cái gì “Không thấy quân tử, lòng ta lo lắng. Nếu đã thấy được chàng, nếu đã thấy được chàng thì lòng ta lắng dịu xuống ”? (Trích bài thơ Thảo Trùng - Khổng Tử)

Nhất định chính là nói bậy nói bạ.

Nơi nào nhìn thấy liền không ưu sầu ? Nơi nào nhìn thấy nội tâm sẽ bình tĩnh!

Có thể thấy được trên sách nói tất cả đều là gạt người !

Nàng mím môi một cái, đưa tay lại đem rèm vén lên, ngoài xe ngựa, Tần Mặc nghiêng đầu sang chỗ khác, đang nói gì đó với tên thị vệ bên cạnh . Gương mặt hắn lúc nghiêng cũng là ưa nhìn như vậy , đôi mắt sáng, mũi cao, đôi môi mỏng manh ... Góc cạnh rõ ràng tựa như thần linh, lòng công chúa lại bắt đầu nhao nhao nhảy dựng lên . Chính lúc này, Tần Mặc như là cảm thấy ánh mắt nàng , quay đầu , chợt nhìn về phía nàng , cái nhìn kia, làm cho tim công chúa đập chậm nửa nhịp , vội vàng xoay người.

Nàng vội quay đầu , sắc mặt nàng đỏ lên, chợt bật cười, nàng thật đúng là ngốc, có cái gì mà phải khấn Trương .

Nghĩ như vậy, Chiêu Hoa công chúa ở trong lòng thật dài thur hoãn một hơi, trấn an tâm tình đang nhiễu loạn . Quay người , lần nữa vén rèm lên, ánh mắt vụng trộm quét tới... Tần Mặc thối , lớn lên còn thật không tệ...

Bên cạnh , Tổ Y nhìn hành vi của công chúa , thấy nàng trong chốc lát vén rèm lên nhìn , đôi mi thanh tú nhú chặt rồi lại ai thán một tiếng . Trong chốc lát khóe miệng lại hiện lên nụ cười ngượng ngùng , lại trong chốc lát, lại vén rèm xe nhìn về phía sau , cả khuôn mặt đều nhẩn lại . Nàng nhìn thấy như lọt vào trong sương mù, không biết vì sao.

Công chúa nàng đây là thế nào?

Sau xe, Mã Thứ giục ngựa tiến lên, dùng roi ngựa đẩy Tần Mặc, “Người nói công chúa vì sao sẽ chọn người làm thiếp thân thị vệ của nàng ? Đây không phải là hủy tiền đồ của người sao?”

”Ta làm sao biết?”

”Ta thì thấy buồn , người nói công chúa vì sao không chọn người anh tuấn tiêu sái, phong độ nhẹ nhàng, ngọc thụ lâm phong, văn võ song toàn, kinh tài tuyệt đỉnh, thông minh tuyệt đỉnh như ta , tại sao cố tình lại chọn người? Cái này thật sự là làm cho người ta khó hiểu!”

Mã Thứ hất đầu, đưa tay nhỏ nước miếng vào lòng bàn tay , đưa tay lên vuốt hai bên tóc mai đã dùng dầu bóng bôi bóng loáng , lộ ra thần sắc tự cho là rất anh tuấn , nói tiếp: “Người nhìn thấy chưa, vừa rồi công chúa len lén vén rèm lên quay đầu nhìn ta đến mấy lần , khuôn mặt nhỏ nhắn kia đỏ bừng . Tà Thông lĩnh, người nói —— công chúa nàng có phải là coi trọng ta hay không , chẳng qua là ngượng ngùng nên không nói ra ?”

Tần Mặc quay đầu, ánh mắt tại trên gương mặt tàn nhang của hắn chột lóe, âm thanh lạnh lùng nói: “ Ở nơi này suy đoán lung tung , chẳng bằng suy nghĩ thật kỹ nên như thế nào bảo vệ tốt công chúa.”

Hắn trên miệng nói như vậy, thầm nghĩ lại là, công chúa quả thật là đang nhìn Mã Thứ? Hắn còn tưởng rằng là đang nhìn hắn.

Chẳng lẽ... Là hắn suy nghĩ nhiều ?

Mã Thứ nghe vậy nhẹ gật đầu, cũng ở một bên sàu , làm sao đây? Công chúa coi trọng hắn , vạn nhất đối với hắn dùng sức mạnh, hắn có nên khuất phục hay không ?

Đều do hắn lớn quá mức anh tuấn, nếu là công chúa muốn hắn làm nam sủng , hắn nên gật đầu hay là lắc đầu đây ?

Đến thời điểm, có phải nên giả bộ ngại ngùng hay không , có vẻ hắn là một người hơi tự phụ ?

Cũng không biết công chúa rốt cuộc thích ở chung kiểu gì , là ôn nhu hay là bá đạo?

Trong xe ngựa, Tổ Y thấy công chúa hững hờ liếc nhìn quyền sách , ánh mắt rời rạc, tâm tư không biết bay đến nơi nào, trong lòng nàng hiểu kì, cũng đi theo vén rèm xe nhìn lại phía sau .

Trên đường cái tấp nập , nhà cửa san sát nối tiếp nhau . Có rất nhiều loại cửa hàng , có tiếng người huýt sáo trong trà phường, có tiếng hét to bán hàng , có những hiệu cầm đồ đầy xa hoa , cùng những cửa hàng bán tơ lụa nối liền không dứt . Còn có những cửa hàng bán châu báu hương liệu , giấy diêm, có xem tướng coi bói, có gánh xiếc dựng rạp nơi đất trống , rực rỡ muôn màu , đáp ứng không xuể . Người người nhón nháo trước các sạp hàng , từ quán trà lâu, bên ngoài cửa hàng gấm lụa cờ màu phấp phới.

Đầu phố, vừa vặn có một gánh hát đang biểu diễn tạp kỹ ở đầu đường , tiểu cô nương áo đỏ nhìn không lớn, đứng trên chồng ghế cao , đầu đội năm sáu mảnh ngói, run run rẩy rẩy duy trì tư thế trong gió chập chờn —— nhìn xem thật đáng thương .

Tổ Y cười rạn rở, “Công chúa nhưng là cảm thấy nàng đáng thương, có chút không đành lòng?”

Chiêu Hoa công chúa sùng sốt, tâm tư này quá rõ ràng, lại bị người bên cạnh nhìn ra, nàng quay đầu, cho Tổ Y một ánh mắt “Vẫn là người hiểu ta” . Ai, cũng không phải nhìn hắn đáng thương sao, quả thật có chút không nỡ , trời tháng sáu , Tần Mặc mặc áo giáo dày như vậy , cái trán đều toát mồ hôi.

Có người hiểu tâm tư của nàng , Chiêu Hoa công chúa vui vẻ, đẩy Tổ Y, hỏi: “Người nói ta nên làm thế nào đây?”

Tổ Y cười khê, “Cái này có cái gì khó , công chúa nếu là thích, trực tiếp mua lại, dưỡng ở bên người là xong .”

”Dưỡng.. Dưỡng ở bên người?”, Chiêu Hoa công chúa sùng sốt, khóe miệng giật một cái.

Như vậy, Tần Mặc chẳng phải là thành nam sủng ? Quả thật có trường hợp công chúa dưỡng nam sủng , Phụng Dương công chúa, Sơn Âm công chúa , công chúa Bình Dương.. Bất kể là tiền triều vẫn là đương đại , công chúa nào không phải là nam sủng thành đàn . Đây đều là những bí mật công khai , đừng nói là công chúa , ngay cả rất nhiều quý phu nhân đều sẽ dưỡng mấy nam sủng để chơi đùa, cái này không có gì lớn , chẳng lẽ —— nàng cũng muốn bắt chước?

”Đúng vậy , làm sao vậy công chúa?”

”Nếu là...”, Chiêu Hoa công chúa gương mặt đỏ hồng, “Nếu là hắn không đồng ý ?”

Hóa ra công chúa lo lắng chính là cái này, Tô Y hé miệng cười nói: “Công chúa yên tâm, trong chốc lát nô tỳ sẽ đi nói với nàng . Đây là công chúa nhân từ và thiện tâm, nàng cảm tạ công chúa còn không kịp đây, làm sao lại không đồng ý...”

Chiều Hoa công chúa nghe được lại là sùng sốt, “Hắn sẽ cảm tạ ta? Có thật không?”, hắn là người đăm đạc , sẽ nguyện ý trở thành nam sùng của nàng sao? Không biết tại sao, nghĩ đến Tần Mặc bị gọi là “nam sùng “ , trong lòng nàng liền cảm thấy hoảng sợ .

Nàng không có nghĩ có được Tần Mặc.

Nàng chỉ muốn Tần Mặc vẫn ở bên cạnh nàng như ở kiếp trước , vẫn đối xử tốt với nàng , kiên định không thay đổi ở bên nàng tới cuối đời . Có hắn bên cạnh , nàng an tâm rất nhiều . Nàng sẽ cảm thấy trên thế giới này, có một người vẫn luôn thủ hộ nàng, bất luận là sống hay chết, bất luận có bao nhiêu gian nan, đều nghĩa vô phần cố thủ hộ lấy nàng, không rời không bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khó, Luôn Có Điều Dân Muốn Hai Bản Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tiểu ôn thần giá lâm

Chiều Hoa công chúa xoắn góc áo, có chút do dự, “Bằng không trước cứ từ từ , để ta nghĩ thông suốt lại nói, như vậy tùy tiện đến, ta sợ quấy rầy hắn...”

Tô Y cười trộm, cũng không biết công chúa làm sao vậy, chẳng qua là mua một nha hoàn mà thôi, như thế nào do dự , nàng mở miệng khuyên nhủ: “Nàng như vậy phần lớn là cô nhi, mua về làm nha hoàn...”

“Vẫn là chờ sau này hãy nói , chuyện nuôi nam sùng cần phải bàn bạc...”

Hai người đồng thời mở miệng, cả hai đều khẽ giật mình, đồng thời ngây dại.

“... Nam... nam sùng?”

Trong bầu không khí yên tĩnh quý dị , Tô Y miệng ngập ngừng, có chút nói lắp . Nàng rất muốn hỏi một câu, công chúa người nói tới ai?

Nam sùng không phải là nam nhân mới có thể nuôi sao? Các nàng không phải là đang nói về tiểu cô nương biểu diễn tạp kỹ sao ?

Như thế nào đột nhiên toát ra hai chữ nam sùng ?

Tô Y nhắm lại đoạn đối thoại ở trong lòng , dần dần phản ứng lại, hóa ra các nàng thảo luận nửa ngày, đều không phải là nói về cùng một người.

Chiều Hoa công chúa lấy lại tinh thần, nhú mồm, đôi mắt nghi ngờ nhìn nàng, hỏi, “Người đang nói ai?”

Tô Y nhất thời nghẹn lời, nàng yên lặng vén rèm xe lên, yên lặng chỉ chỉ gánh xiếc cách bọn họ càng ngày càng xa .

Chiều Hoa công chúa thuận theo ngón tay nàng nhìn lại, xa xa nhìn thấy một tiểu nữ hài cá chép xoay người, từ trên không trung nhảy xuống, vững vàng rơi xuống đất, nàng cười rạng rỡ, tán thưởng nhẹ gật đầu, “Tiểu cô nương thân thể cũng không tệ, là mầm non luyện võ , mua lại đi, phân phó, cho bọn thị vệ mỗi người làm một bộ thường phục, mỗi người thưởng năm lượng bạc.”

Tô Y lĩnh mệnh, đang chờ xuống xe, công chúa lại thờ ơ tăng thêm một câu, “ Vội vàng lĩnh kia nhìn hiền hòa, làm thêm cho hắn hai bộ quần áo , vải dệt phải dùng gấm hoa , không... Không được, gấm hoa quá rêu rao, vải dệt cây bông gòn là được rồi, cây bông gòn dệt xiêm y mùa hè mặc mát mẻ, còn giày muốn dùng vải lụa để làm, dày dầy, đi thoải mái...”

Lúc Chiều Hoa công chúa nói những lời này, đôi mắt nhìn chăm chăm vào một trang trong sách Kinh Phật , giống như bị câu chữ hấp dẫn , những lời này cũng giống là thuận miệng mà ra . Nhưng Tô Y lại biết, công chúa càng là hững hờ, nói rõ nàng càng là để bụng.

Xem ra vị đại nhân này, rất được lòng công chúa .

Chùa Phật An nằm trên núi Kỳ Lân ở ngoại ô kinh thành , hương hỏa cường thịnh, mỗi ngày khách hành hương đến đây nối liền không dứt, dân chúng đến lễ phật , cầu phúc, lễ tạ thần.

Công chúa được Tô Y nâng đỡ xuống xe ngựa, nhìn qua chùa miếu nghiêm trang đứng vững trong núi rừng trước mắt , khoe môi khẽ nhấp . Quay đầu đang muốn nói chuyện, khoe mắt lại thoáng nhìn thấy hai chiếc xe ngựa đang lết xẹt đạp đá mà đến , xe ngựa kia trang trí lộng lẫy, phía trên treo dây lụa màu hồng , bên trên có ký hiệu của Cung Thân vương phủ , mặt nàng lập tức liền đen lại.

Tiểu ôn thần này sao lại tới đây!

An Ninh quận chúa hất tay thị nữ ra rồi nhảy xuống xe ngựa, nhìn chung quanh một lần, ánh mắt dừng lại tại bóng hình cách đó không xa đang vội vàng rời đi.

A, người kia quần áo nhìn rất là nhìn quen mắt, bóng lưng cũng nhìn quen mắt. Ai nha, đằng sau xe ngựa càng nhìn quen mắt đâu... Đây là thiên kim tiểu thư nhà ai?

Nàng nhanh mắt nhìn thấy Tô Y, hai con ngươi sáng lên, Ngay sau đó chạy nhanh tới, hô to: “Tỷ tỷ —— là Chiêu Hoa tỷ tỷ sao, ta là An Bình, Chiêu Hoa tỷ tỷ, tỷ tỷ ——”

Bóng lưng quen thuộc kia khẽ giật mình, đang nghe tiếng kêu gọi phía sau giống như đi được càng nhanh hơn.

An Ninh quận chúa đuổi nhanh hơn, thật vất vả đuổi kịp, nàng vuốt ve lồng ngực, thở hổn hển nói: “Chiêu Hoa tỷ tỷ, người đi vội vã như vậy làm cái gì, là ta đang gọi người. Người xem người đi, người đều không quan tâm ta, ngay cả thanh âm của ta đều nghe không hiểu...”

Nàng chính là đã hiểu, mới đi vội vã như vậy.

Chiêu Hoa công chúa khóe miệng hơi rút.

Trước mặt vị này ngựa đầu, lộ ra biểu tình “nhân sinh thật sự là nơi nào không gặp lại”, là đích nữ duy nhất của Cung Thân vương gia.

Như nói Triều Dương quận chúa là kiêu căng tùy hứng, là con cộp cái đùa giỡn lòng dạ hẹp hòi. An Ninh quận chúa lại nhìn như hồn nhiên ngây thơ, kỳ thật nội tâm lại là một đại ác ma.

Cung thân vương gia dưới gối chỉ có một nữ nhi, tự nhiên cưng chiều như bảo bối, mọi chuyện đều theo nàng.

Nói tới cũng kỳ quái, An Ninh quận chúa không thích nữ hồng thêu thùa, không thích cầm kỳ thư họa, chỉ thích vũ đạo long thương, cả ngày cầm một thanh đại đao, nhất định phải bước chân vào giang hồ. Cung thân vương bắt đắc dĩ, đành phải vì nàng tuyển phu gia, nguyên là nghĩ chỉ cần nàng xuất giá, nữ nhi gia tâm tư sẽ thay đổi.

Nhưng ai ngờ, chọn lựa rất lâu, không phải là nơi này không tốt, chính là nơi đó không được. An Ninh quận chúa chán ghét người này lớn lên không đủ anh tuấn, lại chán ghét người kia tính tình mềm yếu. Mặc kệ con em thế gia có tốt cỡ nào, nàng đều có thể từ trên người khác chỉ ra nhược điểm, hôn sự vì vậy cũng liên đẩy lại đẩy. Cung thân vương cho dù tính tình tốt cũng phải tức giận, trực tiếp vỗ đùi, giúp nàng chọn phu gia.

Hôn sự định, ngày tháng định, An Ninh quận chúa lại chạy trốn.

Còn trốn hơn hai năm, không có ai biết nàng đi nơi nào.

Mãi cho đến lúc Minh Tuyên đế qua đời, Bình Tây hầu cử binh tạo phản. Nàng bỗng nhiên xuất hiện.

Chiêu Hoa công chúa vĩnh viễn nhớ được bộ dáng lúc đó của nàng.

Một người tính tình cổ quái tinh linh, như là trải qua đã kích cực lớn, đôi mắt như một vùng biển chết, mất sắc thái. Nàng lấy thân nữ tử, phũ phàng chiến bão, chinh chiến sa trường, cùng nàng đao kiếm tương hướng.

Lúc đó, nàng còn không biết bộ mặt thật của Nghiêm Như, đau lòng thay An Ninh quận chúa rất nhiều. Cũng bởi vì lập trường của nàng mà đau lòng, nhưng xưa nay không hề nghĩ rằng thật sự tổn thương nàng.

Nhưng cuối cùng, An Ninh quận chúa vẫn phải chết.

Nàng bị Nghiêm Như bắn một mũi tên xuyên tim, máu tươi phun ra đầy đất.

Lúc nàng chạy tới, An Ninh quận chúa thân mình đã cứng ngắt. Một thân quần áo trắng bị máu tươi nhuộm đỏ như là trời chiều hôm đó, hung hăng tổn thương mắt nàng.

Trên tay của nàng, nắm thật chặt một khối dương chi bạch ngọc, đến chết đều chưa từng buông ra...

Sau khi An Ninh quận chúa chết, thật lâu nàng không thể giải thoát. Lần đầu tiên, nàng bắt đầu tự hỏi chính mình phải chăng làm sai. Nàng không hiểu, vì sao ánh mắt An Ninh quận chúa nhìn Nghiêm Như tràn đầy hận ý như vậy?

Nàng cũng không hiểu, vì sao Nghiêm Như nhất định phải giết An Ninh quận chúa? Thậm chí vì giết nàng, tận lực đưa nàng đi chỗ khác...

Lúc An Ninh quận chúa chết mới mười bảy tuổi.

Mười bảy tuổi!

Giữa bọn họ, rốt cuộc phát sinh cái gì? An Ninh quận chúa biến mất mấy năm kia, đến cùng là đi nơi nào, trải qua chuyện gì?

Chẳng biết tại sao, trong lòng nàng mơ hồ có một suy đoán: năm đó An Ninh quận chúa biến mất, cùng Nghiêm Như có quan hệ.

Cũng chính từ khi đó, nàng bắt đầu hoài nghi Nghiêm Như, bắt đầu âm thầm điều tra hắn. Vì việc này, nàng cùng hắn ầm ỹ rất lâu, về sau nữa... Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh!

Kiếp trước, Chiêu Hoa công chúa thua thiệt rất nhiều người, An Ninh quận chúa chính là một người trong đó, còn có Yến vương, Tô Mộ Tuyết... Bọn họ tuy là do Nghiêm Như hại, nhưng ta không giết Bá Nhân, nhưng Bá Nhân lại vì ta mà chết.

Tính toán ra, cuối cùng là lỗi của nàng, là nàng không biết nhìn người.

Chiêu Hoa công chúa đưa tay trái bóp thật chặt cổ tay phải của chính mình, hai bàn tay này, dính quá nhiều máu tươi. Nàng chưa từng giết người, nhưng là những người đó đều bởi vì nàng mà chết, hoặc bị thương..

An Ninh quận chúa vừa dứt lời, thấy Chiêu Hoa công chúa ngây ngốc nhìn chính mình, ánh mắt thống khổ mê ly.

Nàng vươn tay, khua loạn xạ trước mắt công chúa, giọng tiếng kêu: “Tỷ tỷ —— Chiêu Hoa tỷ tỷ, ngươi làm sao vậy —— “

Thấy công chúa vẫn nhủ lại đôi mi thanh tú không để ý tới nàng. Nàng quay đầu, đầy mặt không hiểu, “Tổ Y, chủ tử ngươi có phải bị yêu ma quỷ quái bắt mất hồn hay không? Tại sao nhìn thấy ta tới, giống như bị choáng váng vậy?”

“...”, Chiêu Hoa công chúa lấy lại tinh thần, một chương đánh vào tay của nàng, cảm vừa nhức, ánh mắt bỗng ngẩn, “Ngươi mới choáng váng, ngươi mới bị yêu ma bắt mất hồn! Tránh ra, bản cung vội đi lễ Phật, không rảnh để ý ngươi.”

Dứt lời, nàng xoay người liền tiếp tục đi lên phía trước, bước chân hoảng loạn dồn dập.

An Ninh quận chúa ngăn người ra đó. Nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Tổ Y mặt cũng đang mờ mịt, hoàn toàn tròn tròn mắt.

Nàng có nói gì không?

Không phải chỉ là một câu “Choáng váng sao?”, đây không phải là câu nói trêu chọc rất bình thường sao? Thường ngày lúc ở chung với nàng, nàng đều là tùy tiện như vậy, cũng không thấy nàng tức giận. Hôm nay lại là thế nào?

An Ninh quận chúa thuộc loại người đánh vỡ nồi đất hỏi đến tột cùng. Trong lòng nàng có nghi hoặc, liền nhất định phải hỏi rõ. Ngay sau đó đi nhanh mấy bước, đuổi theo, kéo Chiêu Hoa công chúa lại, đang muốn chất vấn, lại thấy được nước mắt trên mặt nàng lăn xuống liền ngăn cả người.

“Ngươi...”, An Ninh quận chúa há to miệng, “Chiêu Hoa tỷ tỷ, ngươi... Ngươi chẳng lẽ thật bị tiểu quỷ bắt hồn đi rồi?”

Nàng giống như bị chính ý nghĩ của mình làm giật nảy mình, quay đầu nhìn quanh một cái, lúc này mới khò cần mà nói: “Không có việc gì, không có việc gì, nơi này là chùa chiền, tràn đầy phật khí, đừng nói tiểu quỷ, chính là Diêm vương tới, cũng sẽ bị cản trở về!”

“Nói bậy cái gì? Ngươi buông ra!”, công chúa phát óng tay áo một cái, trừng nàng, nước mắt lại lăn xuống.

Cách đó không xa Tần Mặc dắt ngựa, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một màn này. Hắn nhướng mày, khóe môi khẽ mím chặt, công chúa tại sao khóc?

An Ninh quận chúa ngăn người, thật lâu, nàng chớp mắt to, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Tỷ tỷ, ngươi có phải là trách ta không có vào cung thăm ngươi hay không? Thật sự ta rất muốn đi, ta vừa nghe nói ngươi bệnh liền muốn đi, thật sự! Nhưng là ngày đó lúc ta luyện võ, không cẩn thận làm vỡ bình hoa mà phụ thân thích nhất, lại đập nát đám hoa lan mà hắn yêu. Phụ thân tức giận liền đem ta nhốt ở trong phòng, không cho phép ta ra ngoài. Mãi cho đến hôm nay Tô tỷ tỷ đến đây tìm ta, muốn ta theo nàng lên núi lễ Phật, phụ thân mới bằng lòng cho đi...”

Nàng nói xong, thanh âm nhỏ xuống, đầy mặt tủi thân, lôi kéo ống tay áo của Chiêu Hoa công chúa lắc lắc, nói: “Tỷ tỷ, ta sai rồi, ngươi không cần giận An Bình được không? An Bình cam đoan, về sau ngươi nếu là bị bệnh, ta là người đầu tiên đi thăm ngươi... Không, phi phi phi, ta nói bậy, cái gì mà sinh bệnh không sinh bệnh, tỷ tỷ thân mình thật tốt đây...”

Chiêu Hoa công chúa bị bộ dáng khả ái kia của nàng chọc cười, đưa tay xoa xoa nước mắt trên mặt, trong lòng mù mịt vui đi.

“Quận chúa, ngươi đi chậm một chút, chờ ta với —— “

Chính lúc này, Tô Mộ Tuyết cùng nha hoàn từ từ đi tới. Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy nữ tử đối diện, vội vàng quỳ gối hành lễ, nhẹ giọng nói: “Gặp qua công chúa.”

Lúc lại ngẩng đầu, nàng thấy rõ vết nước mắt trên mặt công chúa, ngạc nhiên nhưng lại vội vàng cúi đầu xuống, giả bộ như không thấy.

“Đừng dậy đi, ngoài cung không cần đa lễ”, Chiêu Hoa công chúa thần sắc phức tạp nhìn nàng một cái, quay người đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khó, Luôn Có Điều Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Họ thối tên da trâu

Chùa Phật An nằm ở trong núi, được bao quanh bởi hàng cây cổ thụ và hoa cỏ, điện thờ chính mái ngói mạ vàng, sắc sỡ loá mắt, đồ sộ uy nghi. Trong điện Bảo Hoa, hương khói lượn lờ làm cho người ta an tâm tĩnh thần. Chiêu Hoa công chúa quỳ lên tâm niệm, hai tay chắp lại hướng lên, cung kính dập đầu lạy ba cái, đứng dậy, nhìn xem tượng Phật trang nghiêm, thờ dài trong lòng.

Nếu như bái Phật có thể vạn sự như ý, mộng tưởng trở thành sự thật, thiên hạ này liền không có phân tranh, không hề có rối loạn.

Trước giờ bái Phật, cầu chỉ là an tâm, mà cũng không phải là cầu chuyện.

Việc do người làm, người sẽ thắng trời.

Chiêu Hoa công chúa lễ Phật xong, đứng dậy, ánh mắt liền dừng tại trên người Tô Mộ Tuyết ở đối diện.

Nàng hôm nay mặc một bộ quần áo trắng, tóc dài chỉ dùng một chiếc trâm gỗ quấn lên, toàn thân trên dưới không có trang sức dư thừa, trang phục mộc mạc thanh nhã như thế, nàng vẫn là lần đầu thấy được.

Mất thấy Tô Mộ Tuyết mang theo thị nữ Tú Vân đi ra ngoài, Chiêu Hoa công chúa hững hờ nhìn xem tượng La Hán ở hai bên, đi hai bước, quay đầu, đây An Ninh quận chúa, nhìn phương hướng Tô Mộ Tuyết vừa đi chếp miệng, “Em đẹp, nàng làm sao sẽ tới chùa lễ Phật?”

An Ninh quận chúa mím môi, tròn mắt nhỏ nhẹ chuyện, “Chiêu Hoa tỷ tỷ từ bao giờ nguoi bắt đầu hiếu kỳ như vậy? Muốn biết đúng hay không? Ta lại không nói cho nguoi!”

“Nguoi thật không nói?”

“Ai, tỷ tỷ nguoi muốn biết cũng được, nguoi trước tiên cần phải nói cho ta giữa nguoi và Lý Thanh Y đã xảy ra chuyện gì?”, An Ninh quận chúa vẻ mặt hiếu kỳ, “Ta nghe nói, nàng bị nguoi tát mấy cái gương mặt sưng vù giống như bánh bao thịt vậy. Thật sự là hả giận, đáng tiếc ta không thể tận mắt nhìn thấy. Chiêu Hoa tỷ tỷ, giữa các nguoi rốt cuộc phát sinh cái gì, đáng lẽ người nên sớm giáo huấn nàng. Chẳng qua, nguoi làm mất mặt nàng như vậy, Thái hậu trách phạt nguoi hay chưa? Nguoi hôm nay tới đây, cũng chính là bị Thái hậu phạt? Ai, nguoi tình cảnh thật là gian nan, trên đầu bị Thái hậu đè ép, bị người bắt nạt chỉ có thể ăn nhịn, có thể làm sao đây? Nay thật vất vả trả thù, còn bị Thái hậu răn dạy, bằng không nguoi nghỉ ngơi trước, ta giúp nguoi đối phó tiện nhân kia? Bản quận chúa cái khác không được, nhưng mấy trò bâng môn tà đạo ta lại am hiểu nhất, cái gì hạ độc, vu cáo, chơi ngáng chân ... Bản quận chúa làm dễ như trở bàn tay, giáo huấn một tiện nhân vẫn là dư sức có thừa.”

An Ninh quận chúa vẻ mặt kiêu ngạo.

“...”, Chiêu Hoa công chúa nghiêng qua liếc mắt nhìn nàng một cái, “An Bình, nguoi căn bản cũng không biết Tô Mộ Tuyết vì sao tới đây, đúng không?”

Nàng nói một hồi, Chiêu Hoa công chúa nửa chữ cũng không từng nghe được, mà là toát ra một câu nói như vậy, sắc đến An Ninh quận chúa liên tục ho khan, “Nguoi nói lung tung, nào có chuyện này... Ta... Ta làm sao có thể không biết? Hơn nữa, trong kinh thành nào có chuyện gì mà đại quận chúa ta không biết? Ta nhưng là kinh thành vạn sự thông!”

“Vạn sự thông? Theo bản cung thấy, nguoi dứt khoát sửa họ thối, tên da trâu đi, nguoi am hiểu nhất, ngoại trừ quấy rối, chính là bịa chuyện.”

Tổ Y tại sau lưng, mím môi cười trộm.

An Ninh quận chúa bĩu môi, “Nguoi... Chiêu Hoa tỷ tỷ, sao nguoi nở lòng nào nói ta như vậy, thiết thời ta vẫn còn giúp đỡ nguoi, nguoi... Nguoi nói lời này thật sự là quá phận, ta nào có khoác lác, ta đều là thật lòng, không tin nguoi hỏi thử đi, trong kinh thành này chuyện lớn chuyện nhỏ, ta An Ninh quận chúa có mấy chuyện không biết ...”

“Được được được, nguoi lợi hại nhất, nguoi cái gì cũng biết, được rồi”. Công chúa lười cùng nàng khua môi múa mép, trực tiếp quay nguoi, mang theo Tổ Y đi về hướng Tô Mộ Tuyết.

Tô Mộ Tuyết là đích tôn nữ của Tả Tướng Tô Hiền Chi, kiếp trước, Tả Tướng vẫn luôn nâng đỡ Yến vương, cùng Bình Tây hầu gia âm thầm cấu kết, cuối cùng lại vì cứu Yến vương, chết thảm dưới đao của Bình Tây hầu. Nàng vẫn luôn không hiểu, Tả Tướng làm người thanh liêm, tại trong lòng dân chúng uy vọng khá cao. Tại sao lại đứng về phía Yến vương, chống lại hoàng huynh? Lại tại sao lại cấu kết với Bình Tây hầu gia?

Kiếp trước chính là bởi vậy, nàng không quen nhìn Tô Mộ Tuyết, chỉ cho là Tô Mộ Tuyết là loại nữ tử tâm cơ sâu nặng, cho rằng nàng có liên quan tới cái chết của hoàng huynh. Cuối cùng nàng dùng một ly rượu độc, đưa Tô Mộ Tuyết lên đường.

Sau này nàng tra được, con trai và con dâu của Tả Tướng, cũng chính là cha mẹ của Tô Mộ Tuyết, là bị son tặc giết chết, đám son tặc kia võ nghệ cao cường, như là từ quân doanh đi ra, nghe nói là mẫu hậu phái đi...

“Ai, Chiêu Hoa tỷ tỷ, chờ ta một chút ——”, mất thấy công chúa một lời không hợp xoay nguoi rời đi, An Ninh quận chúa nhắc váy đuổi theo.

Trong điện Trường Sinh .

Tô Mộ Tuyết dâng hương, lại thêm không ít tiền hương đèn, quay người lại, đối diện cặp mắt mát lạnh của Chiêu Hoa công chúa, nàng khẽ giật mình, vội vàng khom gối, “Công chúa sao lại tới đây?”

Chiêu Hoa công chúa dùng đôi mắt sắc bén xuyên thấu qua nàng, quét về phía bàn thờ cúng, trước có mấy tấm bài vị bằng gỗ, khắc “Tô Mục”, “Tô An Nhiên”, “Tô Trần thị”, nàng chỉ vào bài vị Tô An Nhiên hỏi, “Hắn là ai?”

Tô Mộ Tuyết quay đầu nhìn thoáng qua, trong con ngươi hiện lên vẻ đau thương, “Tô An Nhiên là ca ca ta, ca ca ruột thịt.”

Dứt lời, lại thêm một câu, “Mười năm trước, bọn họ trên đường về nhà, gặp phải cường đạo... Chờ tổ phụ tìm tới, hài cốt đã không còn...”

Chiêu Hoa công chúa “Ừ” một tiếng, có chút nghi hoặc, “Hài cốt không còn, lại thế nào xác nhận là bọn họ bị hại?”

An Ninh quận chúa tiến lên, kéo áo công chúa, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Tỷ tỷ, đây là chuyện buồn nhà người ta. Người hết chuyện để nói hay sao lại chuyện chọn chỗ đau của người khác để hỏi?”

“Bản cung tra hỏi, người xen miệng làm gì? Tránh qua một bên đi”, Chiêu Hoa công chúa lườm nàng liếc mắt một cái, ánh mắt tiếp tục nhìn chằm chằm Tô Mộ Tuyết, dường như chờ nàng trả lời.

“Không sao, chuyện này trong kinh thành cũng không tính bí mật, chỉ là chuyện xảy ra đã lâu, người biết không nhiều lắm, cũng liền không có người nhắc lại”. Tô Mộ Tuyết cười khẽ, cung kính trả lời: “Năm đó, gia phụ mang theo ca ca về quê, nhưng là hơn mười ngày đi qua, ở quê đợi mãi không thấy người, liền dò xét dọc theo đường đi, phát hiện lần cuối cùng bọn họ dừng chân là dưới núi Kỳ Phong. Mà trên núi Kỳ Phong có nhóm cướp, chờ tổ phụ được tin tức, mang theo quan binh tiến đến bắt cướp thì phát hiện trên núi thấy xe ngựa nhà mình, phía trên có huy hiệu đặc biệt của Tô gia, tên cướp cầm đầu bị bắt khai ra bọn họ quả thực từng cướp một xe ngựa từ kinh thành tới, một nam một nữ mang theo một tiểu nam hài, còn có sáu đầy tớ, bọn họ lo chuyện bại lộ, giết bọn hắn... Nhưng nửa đường, tiểu nam hài —— cũng chính là ca ca ta, bị phụ thân liều chết đưa ra ngoài, đến nay, tung tích không rõ.”

Tần Mặc xử lý xong mọi chuyện, liền đi tới bên cạnh công chúa.

Nếu công chúa đã chọn hắn làm thiếp thân thị vệ, hắn tất nhiên là muốn một tắc cũng không rời theo sát công chúa.

“Tổ phụ nhiều năm qua tìm khắp các thôn trang xung quanh núi Kỳ Phong cũng chưa thể tìm đến ca ca, thời gian dần trôi qua, cũng liền hết hi vọng, ca ca khi đó tuổi nhỏ, một đứa nhỏ mới sáu bảy tuổi, chạy trốn, trong núi dã thú rất nhiều, hắn sợ là ...”, Tô Mộ Tuyết thấp giọng kể, lơ đãng quay đầu, liếc mắt thoáng nhìn thấy Tần Mặc. Nàng im lặng, một đôi mắt ôn nhu không thể tin nhìn hắn.

Tần Mặc bị nàng nhìn chằm chằm có chút bất đắc dĩ, thân mình nghiêng nghiêng về sau, ẩn giấu ở chỗ tối.

Tô Mộ Tuyết dường như phát giác được chính mình luống cuống, vội vàng cúi đầu xuống.

Đôi mắt xinh đẹp của Chiêu Hoa công chúa chuyển động qua lại trên người Tô Mộ Tuyết và Tần Mặc, trách không được hôm nay lúc dò xét Tần Mặc, luôn cảm thấy có chỗ nào là lạ, nhưng nàng nhìn hồi lâu, đều không thể tìm ra chỗ khác thường.

Nàng cứ tưởng rằng bởi vì Tần Mặc là ân nhân kiếp trước của nàng, nên khi nhìn thấy tâm tình quá kích động, cảm xúc quá phần khởi mới đưa đến ảo giác. Nhưng hôm nay, khi Tô Mộ Tuyết và Tần Mặc đồng thời đứng ở trước mặt của nàng, nàng liền tìm được chỗ khác thường —— khuôn mặt và hình dáng của Tần Mặc cùng Tô Mộ Tuyết có sáu bảy phần tương tự.

Rất có ý tứ.

Nàng nghe ngóng chuyện này, chính là muốn giải quyết ân oán giữa hoàng huynh cùng Tả Tướng. Nếu như Tần Mặc thật sự cùng Tô phủ có quan hệ, chuyện này liền dễ làm.

Tô Mộ Tuyết như có chút suy nghĩ nhìn nhìn Tần Mặc, im lặng chốc lát, quay đầu nhìn xem Chiêu Hoa công chúa hỏi: “Công chúa, không biết vị này là...”

“Bản cung mới chọn thiếp thân thị vệ, nguyên là Đại thống lĩnh của Vũ Lâm quân, sao vậy? Tô cô nương đối hắn cảm thấy có hứng thú”, Chiêu Hoa công chúa biết rõ còn cố hỏi.

Tô Mộ Tuyết cắn cắn môi, nàng được giáo dục là không cho phép can rờ nhìn nam tử xa lạ như vậy, nhưng chung quy chống cự không nổi kinh ngạc trong lòng. Nàng nóng lòng chứng thực, liền cũng bất chấp lễ phép, “Nhìn có phần quen mặt, Mộ Tuyết lỡ mang, xin hỏi vị đại nhân này nhà ở phương nào, bao nhiêu tuổi, trong nhà có thân nhân không?”

Tần Mặc quay đầu nhìn về phía công chúa, được nàng cho phép mới nói: “Cô nương, tại hạ họ Tần tên Mặc, là một cô nhi, còn tuổi... Khi còn bé ngã một lần, hoàn toàn quên đi, chuyện lúc còn bé, một mực không nhớ rõ, nay lẻ loi một mình ở tại kinh thành.”

Tô Mộ Tuyết đôi mắt tỏa sáng, thanh âm cũng run rẩy lên, “Vậy người đã từng tới núi Kỳ Phong chưa? Hoặc là, người đến từ vùng lân cận núi Kỳ Phong? Người là như thế nào đi tới kinh thành? Người quê quán ở nơi nào người có nhớ không? Không... Không thể hỏi như vậy, từ lúc người có ký ức, người ở nơi nào?”

Tần Mặc nhướng mày, lắc đầu, “Tại hạ cũng không biết núi Kỳ Phong, cũng chưa từng nghe nói qua nơi này. Từ lúc có ký ức đến nay, chính là sống trong một hiệu thuốc ở thôn Hà Gian. Sau này một đường ăn xin đi tới kinh thành.”

Hà Gian cách núi Kỳ Phong cũng hơn ngàn dặm.

Mười năm trước một tiểu nam hài chạy trốn, làm sao có thể chạy xa như thế.

Ánh sáng trong mắt Tô Mộ Tuyết âm đạm xuống, hoặc là, thật sự chỉ là trùng hợp, nàng giật mình, ánh mắt trở về trên mặt Tần Mặc trong chớp lát. Cuối cùng là thở dài một hơi, thấp giọng nói: “Là Mộ Tuyết lỗ măng, công chúa, quận chúa, Mộ Tuyết thân mình không khỏe, xin được cáo lui trước.”

Ánh mắt Chiêu Hoa công chúa nhìn bài vị khắc ba chữ “Tô An Nhiên”, lại nhìn phương hướng mà Tô Mộ Tuyết rời đi, trong con ngươi xẹt qua một chút ánh sáng.

Thế nhân chỉ biết chùa Phật An hương hoa tràn đầy, là chùa miếu lớn nhất kinh thành. Lại không người nào biết, tại phía sau chùa Phật An có xây một toà biệt viện giành riêng cho hoàng gia, chuyên cung cấp chỗ ở cho quý nhân đến đây lễ Phật tu hành.

Chiêu Hoa công chúa vừa mới đến biệt viện, An Ninh quận chúa liền hấp tấp mang theo một đồng hành lý tới cửa, cũng không để ý công chúa có đồng ý hay không. Nàng hét lớn sai bảo hạ nhân đem hành lý của mình đều chất đồng tại trong phòng công chúa, rất có tư thế không chịu đi.

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khó, Luôn Có Điều Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Công chúa mưu lược

“Đệm giường muốn trải năm tầng, bản quận chúa thích ngủ giường mềm, bỏ đệm cũ xuống. Đứng rồi, huân hương! Huân hương đừng quên, còn có chậu gỗ, cánh hoa, ban đêm dùng trong bồn tắm, còn có chậu hoa. Đứng, liền bày tại phía trước cửa sổ, cái giá sách kia nhích sang bên một ít, đặt tại nơi đó cản đường...”

An Ninh quận chúa hai tay chống nạnh, đứng ở trong sân chỉ huy không ngừng.

Chiêu Hoa công chúa ngồi phơi nắng, nhàn nhàn uống trà, nhìn xem An Ninh quận chúa tại trên địa bàn của nàng điều võ giường oai, không nói một lời.

Đội An Ninh quận chúa rốt cục ngừng lại, trong viện cũng bố trí gọn gàng sạch sẽ, nhìn qua có chút ý vị nhân tình. Nàng hài lòng nhẹ gật đầu, đặt móng ngồi xuống bên người công chúa, kêu là: “Thúy Hoa, ta thích ăn chân giò muối, thịt vịt nướng, thịt kho tàu đều mang lên đây đi! Bản quận chúa một ngày một nhọc, sắp đói chết!”

Chiêu Hoa công chúa đưa tay, chỉ chỉ quyển sách kinh Phật trên mặt bàn, chọc cái trán của nàng, nói: “Thêm chút tâm đi, lễ Phật còn ăn mặn, cũng không sợ bị người ta biết, hủy thanh danh của ngươi?”

“Thanh danh?”, An Ninh quận chúa cười nhạo một tiếng, “Đó là thứ gì! Giá trị mấy lượng bạc? Có thể nhét đầy bao tử sao?”

“Ngươi ngược lại khéo mồm khéo miệng, chính là đầu óc không tốt dùng”. Chiêu Hoa công chúa vung tay lên, phân phó, “Tổ Y, đem trai thực (đồ ăn chay) mang lên, ta cùng muội muội đối ẩm mấy chén.”

Chờ trai thực trong miệng công chúa mang lên, An Ninh quận chúa ghen hờn nhìn trần trối. Nàng duỗi tay, chỉ chỉ hai phần đồ ăn gần giống nhau trên bàn, nuốt một ngụm nước bọt, “Tỷ tỷ, đây chính là trai thực trong miệng ngươi? Thịt kho tàu, thịt lợn, thịt chân giò, thịt dê, thịt gà... Đây đều là trai thực?”

Công chúa dừng một chút, vẻ mặt không biểu cảm, “Có vấn đề sao?”

An Ninh quận chúa: “...”

... Nàng đã muốn vô si, không nghĩ tới Chiêu Hoa tỷ tỷ so với nàng còn vô si hơn!

Chiêu Hoa công chúa mặt không đỏ tím không đập, kẹp lấy một miếng đùi gà đặt vào trong chén của nàng, ôn nhu nói: “Thịt gà làm rất được, màu sắc hương vị đều vừa đủ, ngươi nếm thử.”

“...” Ngay cả bản lĩnh mở mắt nói lời bịa đặt đều như vậy trơn tru.

An Ninh quận chúa vẻ mặt sùng bái, “Tỷ tỷ, những lời đồn kia là thật sự? Ngươi thật sự ngã một phát hồng đầu óc, ngay cả tính tình đều thay đổi?”

Tần Mặc vẫn đứng ở phía sau, đem công chúa biến hóa xem ở trong mắt. Nghe vậy, ánh mắt dừng ở trên người công chúa, hiện lên một tia lo lắng,

công chúa thân mình còn không có hồi phục hay sao?

“Ừ”, Chiêu Hoa công chúa trầm thấp lên tiếng, kẹp một miếng thịt vịt nướng đặt ở trong miệng, tùy ý hỏi: “Trước kia ta là như thế nào?”

“Trước kia ngươi...”, An Ninh quận chúa kéo dài giọng: “Ta nếu là nói thật, ngươi có tức giận hay không?”

“Nếu là muốn ngươi nói láo, ta tại sao phải hỏi như vậy? Trực tiếp làm cho ngươi khen ta là được.”

“Cũng đúng”, An Ninh quận chúa nhẹ gật đầu, “Trước kia ngươi, nói như thế nào đây. Chiêu Hoa tỷ tỷ ngươi ngàn vạn lần không nên tức giận, ta chỉ nói thật ngươi thấy qua con chó đúng không? Loại chó đặc biệt thông minh, ngươi nuôi nó, dạy nó thờ dài, dạy nó ngồi xuống, nằm xuống rồi đứng dậy. Dạy nó đi nhặt cầu, chơi với ngươi. Nó cực kỳ thông minh, thứ gì vừa học liền biết, cũng đặc biệt dịu dàng ngoan ngoãn, dịu dàng ngoan ngoãn đến mức hoàn toàn không có tính tình, chẳng sợ bị người bắt nạt, bị người tính kế. Nó khả năng biết, cũng có thể là không biết, nhưng nó mặc kệ như thế nào đều nhẫn nại, một lòng đi nịnh nọt người. Nó đơn thuần cho rằng chỉ cần mọi phương diện đều làm tốt, làm đúng, người khác liền có thể đối với nó tốt nhưng hiện thực đâu? Hiện thực là, nó càng nhẫn nại càng nhu thuận, những người kia liền càng không có coi nó ra gì, cảm thấy nó dễ bắt nạt, cũng cảm thấy nó ngốc. Bọn họ sẽ càng thêm bắt nạt nó, con chó tuy rằng đơn thuần, nhưng mà lại là tính tình đơn thuần, bị bức ép đến mức nóng nảy cũng sẽ cắn người, đến lúc đó, hết thảy đều không thể quay lại như lúc ban đầu... Tâm chết về sau liền lại không sợ hãi, nhưng khi đó cho dù là phản kích lại có thể thế nào đâu...”

Chiêu Hoa công chúa sắc mặt có mấy phần trắng bệch.

Cái này không phải liền là nàng sao?

Kiếp trước nàng với con chó trong miệng An Ninh quận chúa chẳng khác nhau chút nào.

“Ngày hôm trước nghe được tin tức, nói ngươi đánh Lý Thanh Y, lúc nương về nhà nói với ta, nàng nói ngươi ngốc, làm sao có thể ra tay, vậy chẳng phải thành đầu đề câu chuyện cho người ta nói sao? Lý Thanh Y cho dù không đúng, nhưng là nàng không đúng đối với người bên ngoài đều là việc nhỏ không để vào mắt, chẳng qua chỉ là dạy dỗ một người làm, lại có thể thế nào? Ngươi nên chịu đựng, tiếp tục dung túng nàng, dung túng tới có một ngày, nàng bản thân phạm vào sai lầm lớn, loại sai lầm không cách nào cứu vãn. Đến lúc đó, liền hung hăng trừng trị nàng, trừng trị đến nàng cũng không dám lại xâm phạm ngươi, bắt giặc trước bắt vua, đánh rắn đánh đập đầu, đây mới là có thủ đoạn, có mưu lược, nhưng là ta lại cảm thấy, Chiêu Hoa tỷ tỷ, ngươi làm rất đúng!”

An Ninh quận chúa uống chút rượu, gương mặt ửng đỏ, nàng nhìn xem Chiêu Hoa công chúa, nói tiếp: “Chúng ta Phượng gia từ lâu tổ tông bắt đầu, chính là tại trên lưng ngựa đánh thiên hạ. Trước giờ đều là chúng ta khi dễ bắt nạt người bên ngoài, lúc nào đến phiên người bên ngoài chạy đến trên đầu chúng ta làm mưa làm gió? Chiêu Hoa tỷ tỷ, ta thầm nói, trong kinh thành, ngoại trừ cha và nương, ta cũng chỉ thân nhất với ngươi. Tuy rằng ngươi vẫn luôn đối với ta lạnh nhạt, ta cảm thấy ngươi tâm địa thiện lương, thông minh, cũng là thực tâm thích ta. Ai là thật tâm đối với ta, ai là giả vờ đối với ta tốt đừng nhìn ta nhỏ, kỳ thật ta còn hiểu nhiều thứ hơn ngươi, không... Phải nói là so với ngươi trước kia hiểu được. Hôm đó nghe nói ngươi động thủ đánh người, ta liền đoán được ngươi ước chừng là chịu đựng đủ rồi, không nghĩ lại nhin, hôm nay gặp mặt, quả nhiên, ngươi là thật sự khai khiếu.”

Chiêu Hoa công chúa thân mình cứng đờ, ánh mắt phức tạp, trong mắt thêm một mặt ử dột.

“Chiêu Hoa tỷ tỷ, kỳ thật trong kinh thành, nhất là hoàng gia, có mấy ai là thật sự ngu ngốc đâu? Ai trong lòng không phải là giống như gương. Liền nói ta đi, ngươi nhìn ta cả ngày vũ đao lộng thương, giống như nam nhi như vậy. Nương ta cả ngày nói ta là con khỉ, muốn ta học theo ngươi, học một ít nữ công học một ít cầm kỳ thư họa, nói nữ nhi nên có bộ dáng của nữ nhi, như vậy mới gả được ra ngoài. Nhưng là, cho dù ta làm như vậy lại như thế nào? Người không quen nhìn ta vẫn là không quen nhìn ta, người thích ta cũng sẽ không bởi vì chút chuyện này liền thay đổi. Ta làm tốt, trở thành nữ nhi ngoan ngoãn trong mắt mọi người, mỗi ngày không ra khỏi cửa chính, nói chuyện nhỏ nhẹ, làm chuyện văn nhã, trở thành một tiểu thư khuê các, ta lại có thể được đến cái gì? Đến cuối cùng còn không phải là một cổ kiệu đến nhà khác đi, tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ. Nếu kết cục đều là giống nhau, ta tại sao không thể làm chính mình? Ta tại sao không thể thuận tâm ý chính mình mà sống? Cuộc sống này là chính ta, ta là quận chúa, cha ta là vương gia, ta thích thế nào thì thế nào, ta muốn làm gì thì làm, ai có thể làm gì ta?”

Chiêu Hoa công chúa nắm ly rượu trong tay lắc lư, rú mắt xuống, không biết nghĩ đến cái gì.

Thật lâu, nàng chợt bùng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch, “Ngươi nói đúng, ta không phải liền là một con chó sao? Khuất nhục trong lao tù, biết rất rõ rằng hết thảy lại không xong ra được, mãi mãi cũng chỉ là nhẫn nại nhẫn nại nhẫn nại! Trước đây, lúc phụ hoàng còn tại thế dạy hoàng huynh từng nói, làm nhân quan thiên hạ, trong lòng có mưu lược, có thể nhẫn nhịn chuyện mà người thường không thể nhẫn, mới thành châu báu. Nhẫn này, là ả nhẫn, là tùy thời mà động, là mãnh hổ yên tĩnh trước khi xuất kích! Sau khi phụ hoàng đi, mẫu hậu lại dạy cho chúng ta tinh thần thoải mái, muốn rộng đối đãi người, muốn nghiêm khắc kiểm chế bản thân, chuyện gì cũng phải ngấm lại người bên ngoài tốt, phải đối đãi từ tế Lý gia, ha... Nàng thật đúng là mẫu hậu tốt, đem hai huynh muội chúng ta giáo dục thành kẻ nhu nhược mềm yếu! Có những chuyện ngay cả ngươi đều biết đến, ta lại luôn bị mờ heo mờ mắt, nhớ những cái kia cái gọi là tình nghĩa huyết thống, ngươi nói đúng, tại sao phải nhẫn?”

Nàng vỗ một cái lên bàn, bàn ăn lắc lư mấy lần.

“Ta thân là công chúa tôn quý nhất của Đại Minh triều, cha ta và ca ta đều là nhất quốc chi quân. Ta lại ngay cả Lý Thanh Y đều sửa trị không được, còn làm cho nàng leo đến đầu của ta làm mưa làm gió. Cứ như vậy, người khác còn muốn đến dạy ta nhẫn nại, ta bằng cái gì nhẫn nại? Ta tại sao phải nhẫn nại? Ta làm sao lại phải nhẫn nại!”

Chiêu Hoa công chúa ngẩng đầu lên, vẻ mặt kiên cường, “Nàng Lý Thanh Y cho rằng ta giống như nàng, ai... Những thủ đoạn hạ cấp kia, tiểu đã tiểu nháo ta còn thực sự không để vào mắt. Nàng cho rằng ta chỉ đọc quá “nữ giới” và “nữ tắc” sao? Hừ, lão nương xem chính là “tư trị thông giám” (biên niên sử của Trung Quốc), học chính là “bình pháp Tôn Tử”, đọc chính là “Trinh Quán trị” (Thời thịnh trị của Trinh Quán- Theo Wikipedia). Muốn

đổi phó nằng, có rất nhiều thủ đoạn, lão nương hoặc là không ra tay, muốn ra tay, liền tuyệt đối là sấm sét vang dội, làm cho nằng biết, rốt cuộc cái gì gọi là tôn ti, rốt cuộc ai mới thật sự là chủ tử!”

Tần Mặc đứng ở sau lưng nằng, nhìn xem bóng lưng thẳng tắp của nằng. Ánh mắt dừng lại tại một chỗ trên quần áo nằng, nơi đó có một đóa hoa mai nở rộ, cực kỳ giống tính tình công chúa, cứng cỏi bất khuất, kiên cường không buông tha.

Chẳng biết tại sao, công chúa như vậy, làm cho tâm hần sinh thương tiếc.

An Ninh quận chúa bị những lời này làm cho kinh sợ, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn xem nằng, thật lâu, nằng chợt tắc lưỡi, “Tỷ tỷ, người nói người thế nào không sớm ngã đi. Nhìn đi ngã một cái, làm cho người cả người cảnh giới đều tăng lên.”

“Tóm lại muốn trưởng thành“, Chiêu Hoa công chúa đôi mắt mãnh liệt, “Mặc thế nhân nói ta ngốc, cười ta, nhục ta, mắng ta, lừa dối ta, khinh miệt ta, phỉ ta, báng ta — ta liền mắng hắn, đánh hắn, huấn hắn, đập hắn, tính toán hắn, hại hắn, đưa hắn đi chết!”

An Ninh quận chúa đưa người tới, vẻ mặt cười xấu xa, “Nói hay, có chơi vui nhất định phải mang ta đi cùng, chúng ta tỷ muội đồng lòng, kỳ lợi đoạn kim (hai người đồng lòng thì núi cũng xô ngã được, biển cũng lấp bằng được).

Chiêu Hoa công chúa liếc mắt, nhìn thần sắc “Chỉ sợ thiên hạ không loạn” của nằng kia, hé miệng cười một cái, “Yên tâm, tự nhiên có chỗ cần dùng đến người. Không phải người nói trong kinh thành tất cả mọi chuyện lớn nhỏ người đều biết rõ ràng hay sao? Lời này từ đâu mà đến?”

“Hắc hắc, cái này phải quy công cho Thúy Hoa, có nằng ở, liền không có tin tức nào mà nằng không nghe được“, An Ninh quận chúa vẫy tay một cái, “Thúy Hoa, tới đây làm cho công chúa mở mang kiến thức một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khố, Luôn Có Điều Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chàng thị vệ then thùng

Chiêu Hoa công chúa nhìn nữ tử trước mặt từ trên xuống dưới, lông mày bình thường, mắt mũi nhạt nhẽo, lớn lên rất là phổ thông, tướng mạo này có đặt ở trong đám người cũng nhận không ra. Nằng thỏa mãn nhẹ gật đầu, chỉ vào Tần Mặc hỏi: “Người có biết hắn là ai?”

Tần Mặc khẽ giật mình, ngẩng đầu nhìn lướt qua Thúy Hoa, lập tức liền nhìn ra chỗ khác biệt. Nằng tướng mạo bình thường như vậy, dễ dàng bị người xem nhẹ, cũng giỏi nhất về nguy trang.

Thúy Hoa trong lòng biết công chúa đây là đang khảo nghiệm nằng, trên dưới nhìn Tần Mặc vài lần, ánh mắt ngưng tại chỗ eo của hắn, trên mặt thần sắc giãn ra, nằng cúi thấp đầu, cung kính trả lời: “Khởi bẩm công chúa, hắn là thị vệ cận thân của công chúa, là Tả Thống lĩnh Vũ Lâm Quân Tần Mặc Tàn đại nhân.”

Chiêu Hoa công chúa nhú mày, thân mình hơi nghiêng về phía trước, “Hả? Làm thế nào nhìn ra được?”

“Khởi bẩm công chúa, là lệnh bài, lệnh bài trên người Tàn đại nhân đều viết rõ“. Thúy Hoa dừng một chút, lại giải thích cận kề nói: “Có thể đứng ở bên cạnh công chúa nhất định không phải người thường. Vũ Lâm quân tổng cộng có hai vị thống lĩnh, Tả thống lĩnh dưới mắt phải có một vết sẹo dài, hết sức rõ ràng, mà nghe nói Tả Thống lĩnh chính vào nhược quán, tướng mạo anh tuấn, tuổi trẻ tài cao. Nô tỳ nhìn người này đáng vẻ đường đường, hai đầu lông mày mờ mờ lộ ra một chút uy nghiêm. Có thể thấy được hắn cũng không phải là thị vệ phổ thông. Có thể là Tả Thống lĩnh, còn nữa, người này từ đầu đến cuối đều đứng tại sau lưng công chúa, mà những Vũ Lâm quân khác lại bảo vệ bên ngoài viện, không có lệnh không được đi vào. Bởi vậy có thể thấy được, Tàn đại nhân rất được công chúa tin tưởng, xác nhận là thị vệ cận thân của công chúa.”

Tần Mặc nghe tới sáu chữ “Rất được công chúa tin tưởng“, gương mặt lạnh lùng khẽ nhúc nhích, ánh mắt thêm nhu hòa.

“Ừ, quan sát cẩn thận, là một người có tâm tư linh hoạt“. Công chúa nhẹ gật đầu, đập mặt bàn, “Nói một chút về cách nhìn của người đối với nhà Lý quốc công.”

Lý quốc công, Lý Ngao chính là phụ thân của đương kim thái hậu.

Thúy Hoa cực nhanh nhìn An Ninh quận chúa liếc mắt một cái, thấy nằng bắt chéo hai chân cắn hạt dưa, vẻ mặt bình thản, giống như khích lệ nằng nói tiếp. Nằng hít một hơi thật sâu, nói: “Khởi bẩm công chúa, Lý quốc công, đứng hàng nhân thần, dưới gối có một trai một gái. Con gái là đương kim thái hậu, con trai là Lý thái phó, hai cha con đều là rường cột nước nhà, bệ tòi của xã tắc.”

Trả lời rõ ràng cẩn thận không ít.

Thấy Chiêu Hoa công chúa khép hờ mắt, không biết đang suy nghĩ cái gì, nằng nói tiếp: “Lý thái phó cưới thê là Tạ thị, hậu viện còn có ba vị di nương, hai nha hoàn thông phòng. Tạ Lý thị sinh ra đích nữ Triều Dương quận chúa, Trần di nương sinh ra thứ trưởng tử Lý Văn Mạnh, Ngô di nương sinh ra thứ nữ Lý Tĩnh Thù...”

“Được rồi được rồi”, Chiêu Hoa công chúa đánh gãy nạng. “Những lời này, trong kinh thành người nào không biết? Bản cung như muốn biết này đó, mắt công hầu người làm gì? Những chuyện đó của Lý gia bản cung so với người rõ ràng!”

Thấy công chúa đột nhiên tức giận, Thúy Hoa luống cuống nhìn về phía An Ninh quận chúa.

Nàng quả thực biết không ít chuyện, nhưng những chuyện này, nàng có thể nói sao? Những lời kia, nàng dám nói sao?

Lý gia là nhà mẹ đẻ của thái hậu, công chúa là nữ nhi ruột thịt của thái hậu, công chúa đối Lý gia rốt cuộc là loại thái độ nào? Nàng tuy rằng nhìn ra một ít, nhưng những vị bề trên này tâm tư là khó đoán nhất, viết lên mặt không có nghĩa là suy nghĩ thật sự.

Nàng không dám đoán, cũng sợ mình đoán sai, đáp lời tự nhiên là chọn chuyện mà mọi người đều biết đến để nói, không cầu có công, nhưng cầu không sai.

An Ninh quận chúa cắn hạt dưa, cười đến không tìm không phổi, “Thúy Hoa nhân huynh sợ cái gì? Thường ngày đi theo ta, người không phải là vẫn tùy ý có gì nói đó sao? Lần trước người còn nói với ta Chu thị lang nuôi ngoại thất bị chính thể tìm tới cửa nháo chuyện, nói nhưng có ý tứ, như thế nào hôm nay lại chọn chuyện mà ai cũng biết để nói vậy? Người như thế nào đối với ta, liên đới với công chúa như vậy. Chu tử tra hỏi, người cứ việc trả lời, những chuyện khác không quan hệ gì tới người, người cũng không cần cân nhắc quá nhiều, biết không?”

“Vâng, nô tỳ cần tuân quận chúa dạy bảo.”

Chiêu Hoa công chúa ngón tay đập mặt bàn, trầm ngâm nói: “Bản cung cho người cơ hội lấy công chuộc tội. Trong năm ngày, nhân thủ tùy người sai sử, bạc tùy người dùng, người hãy dò nghe tin tức bốn quý phủ bao gồm Lý quốc công, hữu tướng, tả tướng, Bình Tây hầu thế tử Nghiêm Như, loại chuyện khắp kinh thành đều biết đến đừng nói nữa, chuyện chọn việc nhỏ mà nghe ngóng. Ai từng va chạm với ai, ai trộm tình nhân nuôi ngoại thất, ai trong phòng thêm đồ vật, ai trong viện thiếu một chiếc lá, ai ngày gần đây tác phong làm việc đột nhiên khác thường. Dù chỉ là khẩu vị đột nhiên thay đổi, hoặc là nhà ai nô tỳ nữ gần nhất có điều động, mọi việc như thế, phạm là việc lớn việc nhỏ người ngoài không biết đều nghe ngóng rồi báo lại cho bản cung. Về sau mỗi ngày hồi báo, hiểu chưa?”

Đội Thúy Hoa lui xuống, An Ninh quận chúa tròn to mắt về mặt ngạc nhiên nhìn xem nàng, “A tỳ, người nếu là muốn nghe chuyện vui, ta dẫn người đi quán trà, trong quán trà mỗi ngày đều có thuyết thư (người kể chuyện) y y nha nha kể chuyện xưa, rất náo nhiệt.”

Nàng nói hăng say, tự hỏi tự trả lời nói: “Người kể chuyện nếu nói hay, khách nghe sẽ cho tiền thưởng, tiền thưởng nhiều, thân phận người kể chuyện cũng bị nâng lên. Giá cả cũng liên đất, ta đi nghe mấy lần, có một người gọi là Mỵ nương cô nương nói rất hay. Mặc kệ dạng nhân vật gì đến trong miệng nàng, liền giống như sống lại vậy, có máu có thịt, lúc nào về ta dẫn người đi nghe một chút.”

Chiêu Hoa công chúa nghiêng qua nhìn nàng liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng, “Chẳng lẽ cha người không chịu cho người ra ngoài, người tưởng kéo ta làm bình phong?”

“...”, An Ninh quận chúa trong nháy mắt héo rũ, về mặt ai oán nhìn xem nàng, “Chiêu Hoa tỷ tỷ, ta đột nhiên cảm thấy người trước kia tính tình cũng không tệ, thí dụ như ta đùa giỡn, người cũng không vạch trần!”

Chiêu Hoa công chúa khóe miệng giật giật, “trước kia là vậy! Chút tâm tư này của người, ta liếc mắt một cái thấy ngay.”

Ban đêm.

Trăng sáng sao thưa, đêm lạnh như nước.

“A —— không cần —— “

“Đừng chết —— đừng chết —— “

Chiêu Hoa công chúa đầu đầy mồ hôi, lập tức từ trong mộng giật mình tỉnh lại, tiếng gào thét thê lương đánh thức Tổ Y đang ở bên ngoài gác đêm.

Công chúa từ từ ngồi dậy, ánh trăng lạnh lẽo ngoài cửa sổ nghiêng chiếu vào, soi sáng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng. Nàng sờ sờ ngực, nơi đó vẫn còn đau, trái tim đập liên hồi đại biểu cho nàng còn sống. Nàng còn sống..

Chiêu Hoa công chúa há miệng thở hổn hển, kinh ngạc không hiểu.

Lúc Tổ Y tiến vào nhìn thấy công chúa một thân quần áo ngủ màu trắng, thất hồn lạc phách ngồi ở chỗ đó, ánh mắt trống rỗng mê ly, ần chứa đau thương. Nàng vội vàng tiến lên lau sạch mồ hôi lạnh trên đầu công chúa, đau lòng nói: “Công chúa lại gặp ác mộng? Nô tỳ đi làm cho ngài một bát canh an thần nhé.”

“Không cần”, Chiêu Hoa công chúa thở phì phò, “Tần Mặc đâu? Tần Mặc ở đâu? Gọi Tần Mặc tới cho bản cung —— “

Nói đến câu cuối đã là nghiêm nghị gào thét.

Tổ Y khẽ giật mình, còn chưa kịp phản ứng Tần Mặc là người nào, một người áo đen liền lặng im không tiếng động xuất hiện trong phòng, nhìn đến thân thể công chúa không ngừng phát run, hai tay nam tử áo đen nắm thật chặt. Tiến lên, còn chưa kịp hành lễ, tay liền bị công chúa một phát bắt được.

Tổ Y thấy vậy , đôi mắt chớp lên, cúi thấp đầu giả vờ như không nhìn thấy bất cứ thứ gì rồi lui ra ngoài, trước khi đi còn đóng cửa lại.

Trong phòng, nam tử áo đen lông mày hơi vặn, đang muốn rút tay , lại phát hiện tay của nàng lạnh buốt , trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Tâm mềm nhũn , hần theo bản năng nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng kia , thấp giọng kêu: “Công chúa...”

“Đừng hỏi, cũng không cần nói, Tần Mặc, người ở bên ta được chứ, một lúc liền tốt , một lúc liền tốt“. Công chúa lẩm bẩm tự nói.

Tần Mặc giống như một tảng đá , cứng ngắc quỳ ở trước giường , nhưng thân mình căng thẳng của nàng rốt cục mềm nhũn ra, lần nữa nằm trở về . Nàng thống khổ nhắm hai mắt lại, lông mi thon dài như là những con bướm đang vỗ cánh, khẽ chớp để gạt đi giọt nước mắt nơi khóe mắt . Trong lòng khẽ thở dài một hơi, cuối cùng vẫn là ác mộng .

May quá , nàng còn sống, hoàn hảo , hần đang ở bên người, hết thấy đều vẫn như lúc ban đầu.

Không có ai biết, những ngày qua nàng đã sống như thế nào .

Ban ngày , nàng nhẹ nhàng đối với mọi người , hết thấy như thường, nhưng khi màn đêm vừa xuống , mỗi lúc tỉnh mộng, đau đớn thấu xương liền dần dần tràn ra , ngón tay giống như còn có thể chạm đến máu tươi nóng hổi . Trong ngực giống như còn ôm người kia , thân thể dần dần lạnh buốt cứng ngắc, mũi tên kia ghim vào tim đau đớn giống như tùy thời có thể nổ tung.

Nàng vĩnh viễn cũng sẽ không quên, Tần Mặc đem nàng bảo hộ ở trong ngực , mà trước đó, nàng cũng không từng nhìn tới hần.

Nàng vĩnh viễn cũng sẽ không quên, hần dùng thân thể làm lá chắn cho nàng . Mặc kệ mưa tên bay tới , cắm vào phía sau lưng hần không khác gì một con nhím , mà hần lại mỉm cười nhìn nàng . Ánh mắt kia, ôn nhu giống như có thể tràn ra nước .

Một khắc này, thế giới của nàng giống như đổ sụp theo , thân thể dần dần lạnh ngắt , nhưng ngón tay lại nóng rực.

Thậm chí, ngay cả khi tên đâm vào thân thể, da thịt và xương cốt như vỡ ra , nàng lại cảm thấy thoải mái, có Tần Mặc ở bên cạnh , hóa ra cái chết, cũng không phải là thống khổ như vậy.

...

Chiêu Hoa công chúa nhắm mắt thật chặt , xoay lại thân mình , ôm lấy Tần Mặc, thân thể run rẩy, “Tần Mặc, ta thật là sợ...”

Tần Mặc bị một loạt hành động của nàng làm cho mất hồn.

Không rõ nàng đang sợ cái gì . Hần ngăn người, trong lúc nhất thời không biết như thế nào nói tiếp, chỉ là thân mình cứng ngắc , một cử động cũng không dám , sợ hãi tại nơi đó . Tùy ý công chúa ghé vào trên người hần .

Cũng không biết trải qua bao lâu.

Thời gian ngắn ngủi bằng một nén nhang, lại giống như trôi qua thật nhanh, một nháy mắt đã thương hải tang điền (những biến đổi lớn).

Chiêu Hoa công chúa chậm rãi mở mắt, từ trong ngực hần từ từ ngẩng đầu lên, dưới ánh trăng nhu hòa , khuôn mặt hần như ngọc, lông mi thon dài nồng đậm . Một đôi mắt màu đen thò ơ lạnh lùng , giờ phút này đang bối rối nhìn về phía bên cạnh . Dường như không dám đối mặt với nàng , tại trên gương mặt của hần, có hai rặng mây đỏ đáng nghi .

Hần đây là... Đang xấu hổ?

Phát giác được điểm này, Chiêu Hoa công chúa sững sốt, chẳng biết tại sao, đột nhiên rất muốn trêu chọc chàng thanh niên then thùng trước mặt này . Bàn tay nàng lạnh buốt từ từ vuốt lên lông mày của hần , cười giảo hoạt ,hôn xuống giữa mi tâm . Quả nhiên, thân mình hần cứng đờ, trên mặt đỏ ửng tăng hơn mấy phần.

“Công... Công chúa...”, Tần Mặc đỏ mặt, hai tay không biết nên để vào đâu, công chúa ánh mắt nóng rực như vậy , giống như một đám lửa thiêu đốt lòng hần . Hần nên làm thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Bản Cung Số Khó, Luôn Có Điều Dân Muốn Hại Bản Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.